

ஓம்.

பரப்ரம்மணேகமஃ.

மூன்றாவது

வேதாந்தசங்கை நிவாரணம்.

III

VEDANTA SANKA NIVARANAM.

இஃது

“அத்வைதசித்தாந்தி” என்பவரால்

சிதம்பரம்

ப்ரம்மவீத்யா பத்திரிகையில்

எழுதப்பட்டபடி,

சென்னை :

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது பதிப்பு.

1897

இதன்விலை 4.

ஓம்.

பரப்ரம்மணே நம:.

வேதாந்தசங்கைநிவாரணம்.

முன்றும்முறை பிரசுரமாய் நின்றுபோன ஞானாமிர்தம் நந்தன வருஷம் ஆனியீ ௩௦௨ ஐந்தாவது இலக்கப் பத்திரிகையில் “கேவலாத்துவித விசாரம்” என்னும் திருமுடிப் பெயர் தரிப்பித்து, அது விஷயமாகப் “பரசமயகோளரி” என்னும் காரணப் பெயர் கொண்ட ஒருவர் ஒன்றரைப் பக்க மெழுதி யிருக்கிறார். (கரவூல கார்த்திகையீ ௨௯௨ வெளியான ஷே ஞானாமிர்தத்தில் எழுதி யிருந்த “சிவஸ்தல யாத்திரை” யில் ஷே ஞானாமிர்த பத்திராதிபரான ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ சபா பதி நாவல ரவர்களுக்குப் பரசமய கோளரியெனப் பெயர் வந்ததா யிருக்கின்றது.) பர சமய கோளரி யெழுதிய விஷயங்கள் யாவும் அத் துவிதத்தைப் பற்றியனவே யாம். அதில் சில சங்கைகள் செய்து அந்தச் சங்கைகளுக்குச் சமாதானம் தமக்குத் தெரியாதென வைத் துக் கொள்ளாமல் தெரிந்ததுபோல் மனப்பால் குடித்து அத்துவித மதத்தில் அது ஆகேஷப முள்ளதுதா னென்று தீர்மானஞ் செய்து முடிவு கட்டிக் கொண்டார். பர சமய கோளரி யெழுதிய விஷயங்க ளைப் பார்க்குமளவில் அவர்க்கு அத்துவித மத சித்தாந்தந் தெரியா தென்றே ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. ஆனால் அதி லுள்ள சில போலி ஆகேஷபங்களை மாத்திரம் அறிந் திருக்கின்றார். மற்றப் படி அதற்குச் சமாதான மிருப்பதை யவ ரறிந்திலர். அவ்வள வறிந் தமை மாத்திரத்தானே அவர் பரசமய கோளரியானது வியப்பினும் வியப்பே! கோளரி, அத்துவிதிகளை அத்துவிதிகள் என்று சொல்லா மல் கேவலாத்துவிதிக ளெனச் சொல்வதற்கு யாது பிரமாணமோ அறியேம். சுருதி முதலிய வித்தைகளில் அத்துவித மென்று மாத்தி ரம்சொல்லுகிறதே யன்றி, வேறுவிதமாக “அந்த அத்துவிதம், இந்த அத்துவிதம்” என்று பேச வில்லை. ஷே வித்தைகளில் சொல்லுகிற படி அவர்கள் அத்துவிதிகளே யாக, தாங்கள் சுத்தாத்துவிதிகள் எனப் புதுப்பெயர் வைத்துக் கொண்டு, அதி னின்றும் அவர்களைப் பிரிக்க, “கேவலாத்து விதிகள்” எனப் பகர்வது அசாஸ்திரமேயாம்.

ப்ரம்ம வித்தியா பத்திராதிபர் வரைந்த அத்துவித விசாரப் பாயிரத்துள் அத்துவிதிகளுக்குக் “கேவலாத்து விதிகள்” என்று சொன்னது பிறர் வழக்கத்தை அநுசரித்தே யன்றித் தமது மதத் தை அநுசரித்தன்று; தமது சித்தாந்தமு மன்று. அன்றி உலக வழ க்கில் அத்துவிதம், விசிஷ்டாத்துவிதம், துவித மென்று சொல்லும்

போது வேதாந்திகளையே அத்துவிதிக ளென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றித் தருக்கநூல்களிலும் வியாகரண நூல்களிலும் மீமாஞ்சர் இயற்றிய நூல்களிலும் யோக நூல்களிலும் மற்றும் சில விசிஷ்டாத்துவித நூல்களிலும் பல சைவ நூல்களிலும் அத்துவிதிகளை வேதாந்திக ளென்றே பெயரிட் டழைக்கின்றார்கள். மாபாரதம் முதலிய வார்ஷ நூல்களிலும் மகிம்னம் முதலிய தெய்வ நூல்களிலும் ரகுவம்சம் முதலிய மானிட நூல்களிலும் இம்மதஸ்தரை வைதிக ரென்று சொல்லுகின்றார்கள். இங்ஙன மாக இம் மதஸ்தரை அத்து விதிக ளென்றாவது, வேதாந்திக ளென்றாவது, வைதிக ரென்றாவது சொல்லாமல் அவற்றை விட்டு, வீணில் தம்மவர் மட்டும் வைத்த பேரைக்கொண்டு ‘கேவலாத்துவிதிக’ ளெனச் சொல்வது மாபன்று ; நன்று மன்று.

இதன்பேரில் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகள் என்று கூறுகின்றார். இதன் காரணம் நமக்குப் புலப்பட வில்லை. மாயையை முதற் காரணமாகச் சொல்லுங் காரணத்தால் சித்தாந்த சைவரான இந்தப் பரசமய கோளரியே மாயாவாதியாக, பிரமத்தை முதற்காரணமாகச் சொல்லும் பிரம வாதிகளான அத்துவிதிகளை மாயா வாதிகளெனக் கூறுவது நியாயமன்றே. அவரவரது காரணப் பெயர் அவரவர்க் கிருப்பது நியாயமாமேயன்றி மற்றவர்க்கிருப்பது நியாயமன்றே. மாயா வாத விஷயமாய் இப்பத்திரிகையில் பல விடங்களிற் பேசியிருப்பதை யுய்த்துணர்ந்து, அவற்றிற் கெல்லாம் பதில் விடுத்து, பின்னர்ப் பிறரை மாயா வாதிகளென வரையக் கடவாராக. அத்துவித விஷயமாய் எழுதியவைகளுக்கு இப்பிரம வித்தியா பத்திராசிரியரே சமாதானம் எழுதி யிருக்கின்றமையால், அதன் பொருளை ஆண்டுத் தெரிந்துகொண்டு சமாதானப்படுவாராக.

பரசமய கோளரி, “சேதன சேதனப் பிரபஞ்சங்கள் தன் ஜாதி அந்நிய ஜாதியாய் நிலைபெறவும், தன்னின் வேறா யொரு பொருளு மின்றி யென்று அவர் அங்ஙன மின்மைப் பொருள் கொள்வ தெற்றிற்கோ” என்கிறார். இதற்குச் சமாதானம் தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவர் பரசமய கோளரி யென்று பேர் பெற்றிருப்பது சாதாரண மனிதன் சக்கரவர்த்தி யென்று சொல்விக் கொள்வது போலாம்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய

வேதாந்த துளாமணி.

திருந்தியவேதாந்தநூலியம்புறுவதிருக்கு
கிரிசியமென்றிருபொருள் அங்கவற்றின்முதல்திருக்கின்
வரைந்திடுவ சுவகதத் தன்சாதி விசாதிகளாம்
மற்றவை மூன்றினுக்கும் உதாரணம் முறையே மொழியின்
விரிந்தநிழல்தருநெடும்பூம்பணைமரமொன்றிரு
மினினங்கள் புக்குமுகத்துழுது பெருகுதுதேன்

அருந்து நறுமலர் முதலாயினவும் வேறுள்ள
அணிமரமும் கல்முதலாயினவும்போலாமால்.

(௨௫)

நிரவயவமாதலினனும்சத்துவேறு
நிகழாமையானும் இறைதனக்கு முதல்நடுவின்
ரொருவுறுக இவ்வுலக காரணமா மாயை
புண்மையினு விறுதியது இல்லென்பதென்கொலென்னில்
வரைவுதரு சித்திரிகன்சித்திரசத்தியைப்போல்
மாயையும் சின்மாத்திரமாம்பிரமத்தின்வேறாத்
தெரிவதிலாமையி னென்றும்சச்சிதாநந்த
சிவத்தினுக்குவிசாதிபிலையென்றுணர்கதெரிந்தே.

(௨௬)

இச் செய்யுளின்படி சச்சிதானந்த சிவத்தி னிடத்தல் சுசாதி
விசாதி சுவகத பேதங்களில்லை யென்று ஏற்படுகின்றது. மரத்துக்கு
மற்றொரு மரம் சுசாதி; அதாவது மரத்தைப்போன்ற சாதி. விசாதி
கல்; அதாவது மரத்துக்கு வேறு சாதி. சுவகதம் தன் னிடத்தி
னின்றுந் தோன்றித் தன்னைவிட்டு நீங்கா திருத்தல்; அது மரத்தி
னின்றுந் தோன்றிய பூ, பிஞ்சு, காய், பழம், கொடி, வேர் முதலி
யன. இது போல உவமேய மாவது சிவ சாதியைப் போல் வேறே
யொருபொருளு மில்லை; சிவசாதிக்கு வேறு சாதிப்பொருளுமில்லை;
சிவத்தி னின்று முண்டாய தொரு பொருளு மில்லை யென்பதாம்.
இவ்வாறு பகர்வதால் சிவமொன்றே யுள்ளதென்றும் அதைத் தவிர
மற்றொரு பொரு ளில்லை யென்றும் ஏற்படுகின்றன. ஷே. செய்யுள்
களின் கருத்தும் வேதாந்திகளுடைய சித்தாந்தமும் இதுவேயாம்.

“ஏகஏவருத்ரோ நத்வீதீயாயம்
ஏகோருத்ரா ஏகமேவாத்வீதீயம்.”

என்பதாதிப் பல வேதாந்த வாக்கியங்களில் ‘ஏகம்’ என்பது
சுவகத பேதத்தையும் ‘அத்துவிதீயம்’ என்பது சுஜாதி விஜாதி
பேதத்தையும் குறிப்பதைப் பலவிடங்களிற் காணலாம். இதிற் சுவ
கதபேதத்தைப் பற்றி ஷே. பரசமய கோளரி யாதும் பேசினு மில்லை.
சுஜாதி விஜாதிகளைப் பற்றி மாத்திரமே பேசுகின்றார். வேதாந்திகள்
சுசாதி விசாதிக ளில்லை யென்பதற்குப் பதிலாக, அவை யுள்ளன
என்று சொல்லுகின்றார் பரசமய கோளரியார். சிவமே ரூானவடிவா
யுள்ளது. அதற்குச் சுசாதி மற்றொரு ரூான வடிவப் பொருள்;
விசாதி அஞ்ஞான வடிவப் பொருள். இவ்விரண்டு மில்லை யென்பது
வேதாந்திகளுடைய கொள்கை. பரசமய கோளரியோ, அவை யுள்
ளன வென்பதற்குச் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சங்களைக் காட்டுகின்
றார். சேதனம் ஜீவர்கள்; அசேதனம் பஞ்ச பூதாதி வுலகங்கள்.
இவை யுள்ளபடியால் சிவத்துக்குச் சுசாதி விசாதிக ளில்லை யென்று
வேதாந்திகள் சொல்வது தப்பு; உள்ளன வென்றே சொல்லவேண்
டும் என்பது கோளரியின் தீர்மானம்.

இனி, நாம், நியாய நெறியே சின்று அதனுண்மையை ஆராய்ந்
திவ்வாம். வேதாந்திகள் மரத்துக்கு மற்றொரு மரம் சுஜாதி யென்
தும், கல் விஜாதியென்றுங் கூறி, இவ்வவமானப்படி சிவத்தி னிடத்
தில் அந்தஜாதிப் பொருளும் வேறுஜாதிப் பொருளும் இல்லையென்
கிறார்கள். மரம் கண்டமான வியஷ்டி யேகதேசப் பொரு ளானமை
யின் அதைப்போன்ற சுஜாதிப் பொருளாவது வேறு ஜாதிப் பொரு
ளாவது அதைவிட வேறாக வேறு இடத்தி லிருக்கக் கூடும். சிவன்
அங்ஙனங் கண்டமான வியஷ்டி யேகதேசப் பொரு ளன்றே. அது
நீக்க மின்றி யெங்கும் பூரணமா யிருக்கும் பொரு ளாயிற்றே. அது
இல்லா விட மின்றே. இல்லா இட மிருந்தா லன்றா மற்றொரு பொ
ருள் அந்த ஜாதியாக வாவது வேறு ஜாதியாகவாவ திருக்கக் கூடும்.
அங்ஙன மின்மையான் சிவத்தை விட வேறு பொருள் இருத்தல்
கூடு மென்பது பொருந்தாது. சேதனசேதனப் பொருள் நிலை பெற்
றிருப்பதா யெழுதுகின்றாரே. எவ்விதமா யிருக்கின்றது? எவ்விதமா
யிருக்கக்கூடும்? மரமும் சத்து; மரத்தைப்போல மற்றொரு மரமும்
சத்து; வேறு ஜாதியான கலனுஞ் சத்து. அவ்வாறு சிவமுஞ் சத்து;
சிவத்தைப் போல அவர் சொல்லுகிற சேதனமாயுள்ள ஜீவர்களும்
அசேதனமாயுள்ள உலகுஞ் சத்தாக வேண்டும். மரம் ஒன்று; மரத்
தைப்போல மற்றொரு மரமொன்று; மரத்துக்கு வேறான கல் ஒன்று
ஆக மூன்றும் வேறு வேறு கண்டப் பொருள்கள். அவ்வகையே சிவ
மும், ஜீவனும், உலகும் வேறு வேறு கண்டப் பொருள்களாக
வேண்டும். சிவன் எவ்வளவு சத்தோ, அவ்வளவு சத்து ஜீவ உலக
ங்களுக்குச் சொல்வதில் இவ்வளவு அனர்த்தக்க ளுண்டாகின்றன.
சிவத்தைவிட வேறு அன்னியப் பொரு ளில்லை யென்பதற்குப் பிர
மாணங்கள் வருமாறு:—

சர்வசாரோபநிஷத்.

ஸஜாதீய விஜாதீய பேதமற்றது சத்தியம்.

வமாகோபநிஷத் உ-வது அந்தியாயம்.

சத்தியமான பரப்ரம்மம் நான்; என்னைத்தவிர வேறே யாதொ
ன்று மில்லை.

ஷா ச-வது அந்தியாயம்.

சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை.

சூதசங்கீதை பிரமசூதை

ஐதரேய உபநிடதார்த்தம்.

சின்மாத்திரமா யுள்ள வெறுஞ் சிவனை திகழ்வான் யாதுக்கும்
முன்மாத்திரமும் வேறில்லை முற்றமகனே. (உ)

ஷா ஷா சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறாமத்தியாயம்.

உலகம் யாவும் உயிர்பலவும் நானே சிறிதும் வேறில்லை. (ககக

ஷை ஷை கேஜோபநீடதாரீத்தம்.

தீதாக நன்றேயாகச் சிவனலாதிஸ்லை. (உசு)

மெய்ப்பரமன்றனையொழிய வேறொரு மாயையுமில்லை. (உஎ)

பொருவில் பராந்த பரிபூரண மெய்ச் சுடராருந்
தெரிவரு மாதேவ னல்லாற் நிகழ்வதொரு சிறிதுமில்லை. (உஅ)

இதுவே முடிந்தநில மெல்லாத் தர்க்கங்களுக்கும் காட்சியே
முதலாம் பிரமாணங்களுக்கு மொழியும் வேதாந்தங்களுக்கும்
விதமாம் புராணமனைத்தினுக்கும் மிருதிகளுக்கும் வேதத்தின்
மதமாம் விச்சையனைத்தினுக்கும் மன்னுமாபாரதத்துக்கும். (உக)

ஐயன்சைவாகமங்கட்கும் அரியாகமங்கட்கும் எனது
பொய்யின்றிய ஆகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்கும் அருகன்
செய்யும் ஆகமத்துக்கும் சித்தாரியக்கர்க்குத் தருவர்
உய்யும்பரிசுமற்றுள்ளோருரைத்த ஆகமங்கட்கும். (உஊ)

ஷை ஷை சாந்தோக்கிய உபநீடதந்தி னறமந்தியாயம்.
பேராதுவிளங்குகின்ற பிரமமே பிறிதொன்றில்லை. (சுஅ)

ஆதரமுடையீர்கேண்மின் அருமறைப் பொருளீதென்றே
ஓதலால் உவமையில்லாப் பொருளினிலைய முண்டேல்
தீதறமழுவைக்காய்ச்சிச் செங்கையி னிடவேனென்றான்
நாதனாயுலகமெல்லாம்படைக்கும் நான் முகனாயுள்ளோன். (சுசு)

பத்தராயுள்ளீர் கேண்மின் பகர்ந்த வேதத்தின் அர்த்தம்
இத்தகைத்தாகும் வேறொன்றில்லையாம் இதனில் உங்கள்
சித்தம் நம்புதலுண்டாகச் செப்பினோம் ஆணைமூன்றோ
டத்தொர்பாதந்தொட்டே யென்றனன் அலரின்மேலோன். (சுஎ)

அன்பராயுள்ளீர் கேண்மின் அறிவித்தபொருள் மெய்யன்றேல்
என்சிரம் இற்றுவிழ்வ தென்றனன் இதுவுமன்றி
இன்பமே யளிக்குமீசன் இவ்விடந் தன்னின்வந்து
தன்பெருங் கருணையாலுந் தளர்வறப் பண்ணுகின்றான். (சுஅ)

நானே முழுதும் எனையொழிய நாடிந் சிறிதும் வேறில்லை. (சுஉசு)

(இதுபரமசிவன் சொன்னது)

குதசங்கிதை நித்தியவத்துவிசாரம்.

முக்கண் செழுமறைக்கொழுந்தினையன்றி
யருத்தியுற் றாயின் நித்தியவத்து வேறில் யழலிடைசிவப்பப்
பொருத்திய மழுவை நாவிலைவைத்துப் புகலுவன் யானிவ்வா நென்றும். ()

கூர்மபுராணம் ஈசுரகீதை

சாங்கியயோகம்.

ஆதலால் எல்லாமாகி நின்றது மறிவே வேறென் றோதிடக்
கண்டதில்லை. (ஈஅ)

இலிங்கபுராணம் தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்த பூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்த அகங்காரத்தினோடு செறிமுக்குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயை சீவனிகைபொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்து நிலைபெறுவோம் அதனல்தாணுவெனஇசைப்பார்.

பாரதம் பகவற்கீதை

விபூதியோக அத்தியாயம்.

இரும்புவன மனைத்திற்கும் வித்துநான் என்னைப்போக்கி யாது
மில்லை. (2௫)

பாரதம் உத்தரகீதை இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சுசாதிய விசாதிய சுகதபேத ரகிதமான பிரமத்திலே ஐக்கிய
மடைந்தது. (௭)

ஞானவாசிட்டம்.

ஒருபொருளாம் பிரமமாத்திரமே யல்லா லுபயமெனுங் கற்ப
னைப்பே ரொன்றுமில்லை. (கக)

திருவாசகம்.

நீயலால்பிதிது மற்றின்மை

சென்று சென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந்
துறையுறை சிவனே, யொன்று நீயல்லே யன்றியொன்றில்லை.

வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்மை யுன்னை விரித்துரைக்கின்.

இதன்மேல் “சித்தாகிய பரப்பிரமப்பொருள், மெய்ப்பொருளு
“மன்றிப் பொய்ப்பொருளுமன்றி அநிருவசனமாய் நிற்கு மாயையிற்
“கண்ணடியி னிழல்போல அத்தியாசமாய்த் தோன்றும்; அத்தோற்
“றமே திரிவுகாட்சியில் சகஜீவபரங்களாய்க் காணப்படும்; உண்மை
“க்காட்சியில் அவை அசத்தியமாய் ஒழியும்; ஆதலால் அங்ஙனம்
“இன்மைப் பொருள் கொண்டு அவ்வாறு உரைப்பரெனின் உண்மை
“யில் பரப்பிரம மொன்றேயன்றி வேறுபொரு ளில்லையென்னுமவர்
“அதனோடு முரணிப்பரப்பிரமத்துக்கு வேறாக அங்ஙனமாயை யென்
“றொரு பொருள் உண்டென்றல் மேற்கோள் மலைவாம். இனி மாயை
“மெய்ப் பொருளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, பொய்ப் பொருளென்
“றுஞ் சொல்லப் படாது, அநிரு வசனமாய் நிற்பதொன் றென்று
“அவர் கூறுகின்றார். மெய்ப் பொருளு மன்றிப் பொய்ப் பொருளு
“மன்றி நிற்ப தொன் றுண்டென்று எடுத்துக் காட்டுதற்கு ஒரு
“பொரு ளின்மையின், அது அதுமான அளவைக்கு ஏலாதாம்.
“அதுமான அளவைக் கேலாதாகவே ஆகமஅளவைக்கும் ஏலாதாம்.
“ஆகவே அவர் கூறும் மாயை சூனியமாவதன்றி உள் பொருளாத
வில்லை” என்று வரைந்தார். பரசமய கோளரி வேதாந்த சாஸ்திர
சோதனை செய்யாமலும் அஃதுணர்ந்த பண்டிதரிடத்து விசாரியாம

லும் அது குற்றமுள்ளதென்று தாமே தீர்மானஞ் செய்தும், இவ்வகைப்பட்டவர் குற்றங் கூறி யெழுதிவைத்த நூல்களைப் பார்த்து நம்பியும் எழுத வந்தாரே யன்றி, அத னுண்மையை யுணர்ந்தார்பால் கேட்டு அதன் பொருளை யுய்த்துணர்ந்தா ரில்லை. கோளரி கற்றவரே யாயினும் நிராகரணஞ் செய்ய வந்த நூல்களைக் கற்றா ரின்னு; கற்றா ராயின், அச் சித்தாந்தத்துக்கு மாறாகப் பேசார்; அதன் பூர்வ பக்க சித்தாந்தங்களை யுணராமற்போகார். இவ்ரெழுதுவதைக் கவனிக்கின் இவருக்குத் தருக்கநூலுணர்ச்சியும் இவர் சித்தாந்தமென்று கொண் டாடும் ஆகம வுணர்ச்சியும் இல்லையெனப் புலப்படுகின்றது. எங்ஙன மென்னின் 'அநுமான அளவைக்கு ஏலாதாகவே ஆகம அளவைக் கும் ஏலாதாம்' என்றதன லென்க. இஃதுண்மையாயின் அநுமான அளவையைக் கொண்டே ஆகமத்தா லளக்கப் படும் பொருளையும் அறியவேண்டும்; அங்ஙனமாயின் ஆகமம் வீணாயிற்று. ஆகவே இவ ரது ஆகம ஆராய்ச்சியும் ஆகம சிரமத்தையும் நன்கு வெளியாயின. அநுமான அளவைக்கு ஏலாதது ஆகம அளவையால் அறியற்பால தன்றென்றால், கோளரி, அர்த்த சந்திர நிரோதாதி வஸ்துக்களையும் அநுமானிப்பார்போலும். அதற்கு ஏது,பக்கம், வியாத்தி இவைகளை யுஞ் சொல்லக் கோளரி வல்லார் போலும். இவர், அத்துவிதிகள் மாயையைச் சிவத்துக்கு வேறாகச் சொல்வதாயும், அவர்கள் மாயை யை அநிருவசனீய மென்று சொல்வது குற்ற மென்றும், அவ்வாறு சொல்வதற்கு மேற்கோளாக பொரு பொருளு மில்லை யென்றுங் கூறினாரன்றா? அவ்வாறு மாயையைச் சிவத்துக்கு வேறாகச் சொல்ப வர் அத்துவிதிக ளன்றே; அதை யொருபொருளாகச் சொல்பவரும் அத்துவிதிகளன்றே. பின்னை வேறாகவும் பொருளாகவும் சொல்பவர் இவரும் இவர் போன்றாரு மாம். வேதாந்திகள் மாயையை யொரு பொருளாகக் கொள்ளாமையாலும்,சக்தியாகக் கொள்வதாலும்,சக்தி குணமாதலாலும் வேறென்று சொல்லவுமில்லை; சொல்லவுமாட்டார் கள்; அப்படிச் சொல்வதற் கேற்ற வேதமுதலிய சத்பிரமாணங்களு மில்லை. தம் சித்தாந்தத்தைப் பிறர் சித்தாந்த மாகக் கொள்வது திரி யுணர்ச்சி யாம். இனி மாயையை அநிர்வசனீய மென்று சொல்வது குற்றமன்றெனவும், அதற்கு மேற்கோள் ஒருபொருள், இருபொரு ளன்று, உலகின்கணிகழும் எல்லாப்பொருள்களுமே அவ்விலக்கணம் அமையப் பெற்றனவெனவும் விளக்குவாம். உலகம் சத்துப் பொரு ளா? அசத்துப் பொருளா? சத சத்துப் பொருளா? அநிர்வசனீயப் பொருளா? இவ்வினாவுக்கு விடையாது? இக்கோளரி உலகைக் காரிய மென்று கூறும் வகுப்பிற் சேர்ந்தவரே யன்றி மற்றப்படி யன்று. காரியம் என்ன விலக்கண முடையதோ, அந்த இலக்கணத்தை யுல கத்திற்கு அமைத்துக் கொள்ளலாம். திருட்டாந்தமாகக் குடங் காரி யம்; மண் காரணம். காரணமான மண்ணி னிடத்துக் காரியமான குடம் சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? அநிர்வசனீயமா? சத்தெனின்

மண்ணைப்போல் முக்காலத்தும் இருத்தல்வேண்டும்; அசத்தெனின் ஆகாயதாமரையைப்போல முக்காலத்துமில்லாதிருத்தல்வேண்டும்; சதசத்தெனின் எதிர்மறை யிலக்கணமமைந்த பொருளிருத்தலில்லை. சத்து, அசத்து, சதசத்து ஆகிய இம்மூன் றிலக்கணமும் அமையாத போது வேறு என்ன இலக்கணம் சொல்லுகிறது? இப்படிப்பட்ட இலக்கணமென்று சொல்லப்பட்டாதெனப் பொருள்கொள்ளும் அநிர் வசனீயமென்றுதானே சொல்லவேண்டும். இதைவிட வேறு மார்க்க மிருந்தால் கோளரி வாய்திறந்து சொல்லட்டும். குடமொன்றுதானா இவ்விலக்கண முள்ளது? எந்தப் பொருளுமே யாம். எது எது காரி யமோ, அது அது வெல்லாமும் இந்த இலக்கணந்தான். ஆடையைச் சோதிக்கின் காரணமாய நூலை யன்றியும், வீட்டைச் சோதிக்கின் காரண மான தரை, கூரை, சுவர், கதவு, ஜன்னல் முதலியவை யன் றியும் புத்தகத்தைச் சோதிக்கின் காகிதம், அட்டை இவற்றை யன்றியும் இல்லாதிருக்கக் காண்கின்றோம். இவ்வளவுதாரம் போவா னென்? நமது பரசமய கோளரியின் உடலையே யாராய்ந்து பார்ப் போம், உடலென்னும் பதத்துக்குத் தலை கழுத்து, கை, மார்பு, இடு ப்பு, கால்முதலிய உறுப்புகள்தா னிருக்கின்றன. இந்த உறுப்புகளை யன்றி யுடலென்னும் உறுப்பிக்குப் பொருளில்லை. உறுப்புகள் சேர்ந்தே உடலாயிற்றென்னின் உறுப்புகள் சேர்ந்தால் உறுப்புக ளிருக்குமேயன்றி மற்றொன்று வாராதே. தலை முதலியன உறுப்புகள், உடல் உறுப்பி. உறுப்புகளா யிருக்குங்காலத்தும் உறுப்பியா யிருக் குங் காலத்தும் உறுப்புகளையன்றி வேறு பொரு ளின்றே. உறுப்பு தலை முதலியன. அவை உடலான போதும் ஷை தலை முதலியனவே யுள்ளன. வேறு பொருளிருக்கு மென்னின் அப்பொருள் ஒன்றாய்க் கூடுதற்குமுன் இல்லை; வேறு வேறு பிரிந்த போது மில்லை. முன்னு மின்றிப் பின்னு மின்றி நிகழ்ந்தது இடையி லெங்கிருந்து வரும்? வந்ததென்னின் இல்லது வாராது என்னுந் தருக்கம் பழுதடைந்து போம். இல்லாதது வருமென் றொத்துக் கொள்ளுங்கால் மலடி மக னும் வர வேண்டும். வாராமையால் இல்லது இல்லதே. அப்படியே உறுப்புகள் சேர்ந்தபோதும் உறுப்புகள் மாத்திரமுள்ளன. உறுப்பி யென்பது சொல்லுந் தோற்றமு மாம். ஆதலால் உறுப்புகளிலும் உறுப்பியிலும் ஷை தலைமுதலிய பொருள்களே யிருக்கின்றன. வேறு பொருள் வரவு மில்லை; வரவுமாட்டாது. ஆனால் உட லென்ப தொ ன்று காணப்படுகின்றதே யென்னின் காணப்படுவ துண்மைதான். அதை யின்றெனப் பகர எவரானு மாகாது, ஆயின் அது சத்தோ வெனின் பொருளில்லாமை யான் சத்தாகாது; அசத்தோர் வெனின் ஆகாய தாமரையைப்போல் முற்றும் அபாவமாய்ப் போகாமையின் அசத்துமாகாது. சதசத்தோவெனின் உள்ளதும் இல்லதுமாய் எதிர் மறை இலக்கணப் பொரு ளிருத்தல் எங்கு மில்லை. இங்ஙனம் சொ ல்வி விட்டால் போம் வழி யாதென்னின், இவ்வகை யிலக்கண

மென்று கூற அமையா தெனச் சொல்லத்தகும் அநிர்வசனீயமென்றே விளம்பல் வேண்டும். உலகி லெந்தப் பொருளை யாராய்ச்சி செய்யினும் இதுவே யிலக்கணந்தான். இப்படிப்பட்ட இலக்கண மில்லாப் பொருள் உலகில் இல்லவே யில்லை. முடிவாய்ச் சொல்வது யாதெனின் காரியங்க ளெல்லாம் அநிர்வசனீயமே; அன்றி அவயவங்க ளெல்லாமும் அநிர்வசனீயமே யாம். இங்ஙன மாகவின் 'மெய்ப் பொருளு மன்றிப் பொய்ப் பொருளு மன்றி நிற்பதொன் றுண்டென்று எடுத்துக் காட்டுதற்கு ஒரு பொரு ளின்மையின்' என்று கூறிய கூற்றுக் கூற்றினுங் கூற்றாயினவா றறிக. உலக முற்றும் அநிர்வசனீயமே யாக, அவ்வாறு ஒரு பொருளு மின் மெனக் கூறுவது எவ்வா றிருக்கின்ற தெனின், ஆற்று வெள்ளத்தி னின்றிருக்கு மொருவன், உலகில் ஒரு நீர்த்துளி யேனும் இல்லை யென்று சொல்வதற் கொப்பா மென்க. இதனால் பரசமய கோளரி பொய் பேசுவதாய்ச் சொல்லவில்லை. அது தனக்குத் தெரிந்த வுண்மையினையே யெடுத்துச் சொல்லிற்று. அதற்குத் தெரிந்த வுண்மையவ்ளவுதான்; விசாரணையும் அவ்ளவுதான்; வஞ்சக மில்லை. சமுத்திரமுண்டென்று பார்த்திராதவனும் கேட்டிராதவனும் படித்திராதவனும் சமுத்திர மில்லை யென்று சொன்னால் அது பொய் யாமா? வீட்டி லுள்ள வொருவன் வெளியே போயிருக்க மாத்திரங் கண்டு, திரும்ப வீட்டினுட் சென்ற சங்கதியை யறியாத காரணத்தால், அவன், வீட்டினு ளில்லை யென்பானாயின், அவன் பொய்ய னாவன? அங்ஙனமே, கோளரி, காணப்பட்ட பொரு ளனைத்தும் இறையளவு கூட மிச்சமின்றி அநிர்வசனீயமா யிருப்பதை யாராய்ந் தறியாது, பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளாகத் திரிபுணர்ச்சிகொண்டு சொன்னால் அது பொய்யெனப் படுமா? ஒருவன் கயிற்றை யரவாகக் கண்டான்; மற் றொருவன் கயிற்றைக் கயிறாகக் கண்டான். இருவரும் தாம் தாம் கண்டதைக் கண்டவாறு உண்மையைத்தான் சொன்னார்கள். இவரில் ஒருவன் சத்திய வாதியும், ஒருவன் அசத்திய வாதியு மென்று சொல்லக் கூடுமா? உலகப் பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் வல்லார் அநிர்வசனீய மென்று சொன்னார்கள்; இந்தக் கோளரிக்கு அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரம் தெரியாது; அதற்கு மாறான சாஸ்திரங்கள் தெரியும். ஆதலால் அது கற்ற கல்விக்குத் தக்கபடி யுலகு அநிர்வசனீய மென்று; சத்துப் பொருளே யெனக்கூறிற்று. அதோடு நின்றதா அந்தக் கோளரி? இல்லை இல்லை, எட்டி யெட்டிப் பாய்ந்து அநிர்வசனீய மென்பார் ருடன் மல்லுக் கட்டிப் போர்புரியவும் எழும்புகின்றது. பூனை, தன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு பாலைக் குடிக்குங்கால் அதற்கு எங்கும் இருளா யிருப்பது போல் எல்லோர்க்குமே யிருளா யிருக்கு மென்று கருதுகின்ற தன்றோ? அங்ஙனமே கோளரியும் தனது விசாரணையிற்றேறிய தீர்மானமே யுலகில் யாவருடைய தீர்மானமுமா மென்று நினைத்து விட்டது

பாவம்! இந்தக் கோளரிக்குக் கபடு தெரியாது. வெளுத்த தெல்லாம் பால், கறுத்ததெல்லாம் நீர் என்பாரைப் போன்றது.

பரப்பிரமம் ஒன்றேயெனச் சொல்லி அதற்கு முரணாக மாயை யென்னு மொரு பொருளுண்டென்று கூறுவதாய் வரைந்ததிலுள்ள குற்றங்களை யு மெடுத்துக்காட்டுவோம். பரப்பிரமம் ஒன்றேயென்று கூறுவது முண்மையே; அத்துடனே மாயை யென வொன் றுண் டென்று கூறுவது முண்மையே. கயிற்றின் கண் அரவு தோன்று மானால் கயிறு ஒன்றும், அரவு ஒன்றும் ஆக இரு பொருளாமா? இருபொருளானால் பிரம்மம் ஒன்றும் மாயை யொன்றும் ஆக இரு பொருளாகும். இவற்றில் கயிறுயதார்த்தப் பொருள்; அரவுதோற்றப் பொருள். இங்ஙனமே பிரம்மம் யதார்த்தப்பொருள்; மாயைதோற்றப் பொருள். ஒரே பொருள் மரு ளுள்ளபோது அர வாகவும் தெரு ளுள்ள போது கயிறாகவும் தோற்றுதல்போல் ஒரே பொருள் மரு ளுள்ளபோது மாயை அதாவது உலகாகவும், தெரு ளுள்ளபோது பிரமமாகவும் தோற்றுகின்றது. கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றுவது முர ணாகாது. அங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் மாயை தோற்றுவது முர ணாகாது. கயிற்றை யன்றி அரவு ஒருபொருளல்ல வாதல்போலப் பிரமத்தையன்றி மாயை ஒரு பொரு ளல்ல. பொரு ளல்ல வென் பதற்காக அரவு ஸ்தானத்தில் மாயையை வைத்துச் சொன்னாலும் உண்மையில் அங்ஙன மன்று. கயிறு ஸ்தானத்தில் பிரமமும், அரவு ஸ்தானத்தில் உலகமும், அரவு தோற்றுதற் கேதுவான (கயிற்றின் கண்ணுள்ள) சத்தி ஸ்தானத்தில் மாயையு மாம். கயிறும் சத்தியும் அரவும் விவகாரத்தில் மூன்றாக விவகரிப்பினும் உண்மையி லொன் றேயாம். கயிறுள்ள விடத்திலேயே சத்தி யிருக்கின்றது; சத்தியுள்ள விடத்திலேயே அரவிருக்கின்றது. அங்ஙனமே பிரமமுள்ள விடத் திலேயே மாயா சத்தி யிருக்கின்றது; மாயா சத்தி யுள்ள விடத்திலே யே யுல கிருக்கின்றது. கோளரி: மாயையை யொரு பொருளாகக் கூறுகின்றது. வேதாந்த மதத்தில் அங்ஙனம் மாயை ஒரு பொரு ளன்று; கோளரியின் மதத்தில்தான் பொருளாகக் கூறப்படுகின்றது. மாயையைப் பொரு ளாகக் கொள்ளின், பிரமம் ஒரு பொருளும் மாயை யொரு பொருளுமாய் இரண்டுபட்டு அபரி பூரண தோஷத் திற் கிட னாகும். இப்படிப்பட்ட குற்றம் தன் னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டு தன் குற்றத்தைக் குற்றமற்றுக் குண மேவிட்ட வேதாந்த மதத்தி லேற்றுகின்றது. இப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியத்துக்குத்தான் கோளரிப்பட்டம் போலும்! இது வெகுவியப்பு! இனியேனும் பா சமய கோளரி, இதுகாறுங் கொண்டிருந்த திரிபுணர்ச்சியை விட்டு, வேதாந்த மதத்தில் சிவம் ஒன்றே யுண்மைப் பொரு ளென்றும், மாயையும் அதன் காரியமான உலகும் போலிப் பொரு ளென்றும், அநிர்வசனீயப் பொரு ளென்றும் அறிந்து, பொருளைப் பொருளாகக்

கொள்ளும் உண்மையுணர்வு பெற்றுய்யக் கடவதாக. மாயை, அதன் காரியமான வுலகு இவற்றினை யொரு இடத்தில் இன்மைப்பொரு ளெனக் கொள்வதற்கும், ஒரு இடத்தில் அநிர்வசனீயப் பொரு ளெனக் கொள்வதற்கும் நியாயமிருக்கின்றது. கயிற்றையன்றி யர வில்லாமையால் அரவை யின்மைப் பொரு ளெனக் கொண்டாலும் வான் மலர்போல் முற்று மில்லாமற் போத வில்லை யாதலால் அனிர் வசனீயமென்று கூறுதலே யமைவுடைத்து. அங்ஙனமே மற்றொரு பொரு ளிருத்தற் கிடமில்லாமல் பரி பூரணமுள்ள சிவத்தையன்றி யில்லாமையால் மாயை யுலகங்களை யின்மைப் பொரு ளென்று சொன்னாலும் வான்மலர்போல் முற்று மில்லாமற்போ லின்றி மாக லின் அம்மாயை உலகங்களை அநிர்வசனீயமென்றே சொல்லுதல் நியாயமாம்.

‘அநுமான அளவைக்கும் ஏலாதாம்’ என்பதும் பொருந்தாது. நாம் காட்சி யளவைக்கே யுலகை யநிர்வசனீய மென்று காட்டி விட்டமையானென்க. எங்கே காட்சியளவை யில்லையோ, அங்கே அநு மான அளவை வேண்டற் பாற்று. ஆகலின் இங்கு அநுமான அள வை அநாவசியகமாம். ‘ஆகம அளவைக்கும் ஏலாது’ என்பதும் பொருந்தாது. இவர் கூறும் வண்ணம் உலகு சத்தியம் என்பதற் றுக்காட்சியுமில்லை; அநுமானமுமில்லை; ஆகமமுமில்லை.

“நாஸ்தாஸிந்நோஸ்தாஸித்தநாம் தமஆஸித்”

“சத்துமில்லை, அசத்துமில்லை, அன்று தமஸ்ஸா யிருந்தது.” இந்த வாக்கியத்தால் தமஸ் எனப்படும் மாயையும் அதன் காரிய மான உலகும் சத்துமல்ல, அசத்து மல்லவென ஏற்படுகின்றது.

“யதாதமஸ்தந்நதிவாநாதீர்ஹி நஸந்சாஸத்”

“யாண்டுத்தமஸ் உள்ளது ஆண்டுப் பகலிரவிலலை. சத்து அச த்து இல்லை.” இதனாலும் அதேபொருளாகிறது.

“மாயாமாத்ர மிதந்த்வைதம், அத்வைதம் பரமார்த்தத”

“தோன்றுந் துவிதப்பிரபஞ்ச மெல்லாம் மாயாமாத்திரம்; பர மார்த்தமா யுள்ளது அத்துவிதமே.”

“ஞாதேந்வைதந்நவீத்யதே”

“அந்ந்தவிடந் துவித மிராது.”

“மநஸை வேதமாப்தவ்யம்நேஹநா நாஸ்திகிஞ்சந”

“இவ்வுலகாதிகளை மனதாற்றான் அறியலாம். உண்மையில் இங்குப் பல பொருள்கள் இல்லை.”

“அதோந்யத் சகலம் ம்நுஷா”

“அவனில் வேறு எதுவும் மிச்சை.”

“ததே வார்த்தம் தது சத்திய மாஷம்”

“அஃதொன்றே சத்தியம், அஃதொன்றே முற்றறி வென்பார்.” என்பதாதி சுருதிகள் பல பிரமாணமாம். சுருதிகளில் எங்கும் பிரபஞ்சம் சத்திய மென்கிற வசனமேயில்லை. கோளரி ஆயிரம் வருஷம் ஜீவித்திருந்து அவ்வளவுகாலம் ஆராய்ந்து தேடினும் பிரபஞ்சம் சத்தியமென்கிற வசனம் ஒன்றுகூட அதற் ககப்படமாட்டாது. வேதாங்கங்களிலும் அங்ஙனமே. மாபாஷியத்தில் ஆசிரியர் பீதஞ்சலியார்

“ஸ்திரியாம்”

என்னுஞ் சூத்திரத்தில்

“அசத்தும்ருகத்ருஷ்ணுவத்கந்தீவநகாம்யதா”

என்று ஆசிரியர் வாருசியார் வார்த்திகத்தைப் பொருள்செய்யுமிடத்து “உலகுகானனீர் கந்தர்வ நகர் போன்ற” தென்றார். கையடனாகும்

“அசத்யோ பாத்யவச்சின்னம் ப்ரம்மத்வமேவவாச்யம்சவாசகம்ச”

“அசத்தியமான வுபாதிகளால் வரையப்பட்ட ப்ரம்ம தத்துவமே வாச்சியமே வாசகமாயும் உள்ளது” என்றார். வாச்ய பதியத்தும்

“சம்பந்தி பேதாத் சத்தேவ பித்யமானு கவாதிஷு”

“உபாதி பேதத்தால் சத்தையொன்றே. கோ முதலிய பொருட்களின்கண் வேற்றுமைப் பட்டதுபோற் றேன்றுகின்றது” என்றார். ஸ்காந்தபுராணம் விஷ்ணுபுராணம் கூர்மபுராணம் மாபாரத முதலிய புராணேதிகாசங்களிலும் இம்மாதிரிப்பல்லாயிர வசனங்க ளுள்ளன. வித்தியா ஸ்தானங்க ளெனப்படும் பதினான்க னுள்ளும் மாயையையும் உலகத்தையும் அசத்திய மென்றும் சதசத் விலக்ஷண மென்றுமே கூறுகின்றன. அணிர்வசனீய மென்னும் சொல் சதசத் விலக்ஷணம் என்பதற்குப் பரியாயமாக வுபயோகிக்கப் படுகின்றது. ஆதலால் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சம் அசத்தியம் அல்லது அநிர்வசனீயமென்பதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை என்பது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்படுகின்றது.

தூதசங்கிதை வேதார்த்தம்.

சாற்றுமாயாநிவர்த்திதான் அதிட்டானமாய
தோற்றுசைதன்னியத்தின் சொரூபமானது மற்றின்ப
மாற்றுமந்நிவர்த்திதானுமபாவமானையமாயை
மாற்றருஞ் சதசத்திற்குப் பின்னமாய் வயங்குமாலோ.

(கூ)

யகர்வேதம் சர்வசாரோபநிஷத்.

(12) மாயை யென்பது யாது?

அநாத்துமாவுக்கு மூலமான தெதுவோ, அது தான் மாயை; அவளானவள் ஆகாசத்தில் மேகம் முதலியவைபோல் பிரம்மத்தினிடத்தில் காணப்படுகிறாள். அந்த மாயை யானவள் அநாதி; முடிவையுடையவள்; பிரமாணப் பிரமாணங்களுக்குப் பொது வானவள். இருக்கிறவளுமல்ல; இல்லாதவளுமல்ல; அவ்விரண்டுங் கலந்தவளுமல்ல; வாக்குக் கெட்டாதவள்; (பிரம்ம மாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாதவள். வித்துவான்களினால் வர்ணிக்கப்படுகிற ஏற்றக் குறைச்சலான பேத விவரங்களை யுடையவள். எவள் வாஸ்தவத்தில் இல்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள் சுவரூபம் அஞ்ஞானம். அது தான் மூலப்பிரகிருதி.

மாபாரதம் உத்தராகீதை முதல் அத்தியாயம்.

இந்தக் காரண சரீர மென்கிற அவ்வியாகிருதம் சத்து மல்ல, அசத்து மல்ல, சதசத்து மல்ல, பின்னமு மல்ல, அபின்னமு மல்ல, பின்ன பின்னமு மல்ல, சாவயவமு மல்ல, நிரவயவமு மல்ல, சாவயவ நிரவயவமு மல்ல.

வேதாந்தசூடாமணி திரு சீயவிவேகம்.

பின்னமோடசத்துசாவயமுமெதிர்மறையும்அவைபிரிந்துதம்மின் மன்னியவுமொழிந்தநிர்வாச்சியமாகுநவ்விதம்மமாயையெய்தும். (திரு)

கைவல்லியநவந்தம் சந்தேகந்தேளிதற்படலம்.

அதனை யின்னதென்றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சியவடிவாகும். (கரு)

சுதசங்கீதை வேதாவிரோதம்.

ஏற்றமுத்தி காலத்தில் சிலர் சகத்துக் கபாவம் வருமென்ப ரிவ்வா, ருற்றவுரைப்பது பிராந்தியினாலே பாவ வத்துவா யிருந்தால், சாற்று மபாவஞ் சொல்லாந் தயங்கு சகம் பாவா பாவவத்து விற்கு, வேற்றுமையா யிருத்தலின லதற் கபாவங் கூறல் விரோத மாமால். (கன)

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு 'அவர் கூறும் மாயை சூனியமாவ தன்றி உள்பொருளாதவில்லை' என்று கூறினார். சூனிய மென்பதற் குப் பொருள் அபாவமா? வேறு? எங்ஙனமாயினும் அதற்குமுன்பே சமாதானங் கூறி விட்டோம். "அத்தியாசத் தோற்றம் ஜடப் பொருள்கட் கன்றிச் சித்துப் பொருளுக்குக் கூடாதாம். கூடுமெனின், அது சித்தாத வில்லை யாம். ஆகவே, சித்தாகிய பரப்பிரமம் அசித்தான மாயையில் அங்ஙனம் அத்தியாசமாய்த் தோன்று மென்பதும் அவசித்தாந்தமாம்" என்று ஒரு விசேஷங் கூறுகின்றார். அத்தியாசத் தோற்றம் ஜடப்பொருளுக்கு மாத்திரங் கூடுமென்றும் சித்துப் பொருளுக்குக் கூடா தென்றும் இவர்க்குச் சொன்னவர் யாவர்? இவர் சொல் ராஜாக்கினையா? அதிலும் சக்கிரீவ ஆக்கி

னையா? சித்தில் ஜடர் தோன்றாதென விசாரணை யற்ற விவர் முன் னோர் எவரோ சிலர் எழுதிவைத்த நூலைப் பிரமாண்மாகக் கொண்டு நம்பி, கோளரிப்பட்டம்பெற்ற இவரும் இவரினத்தாரும் எழுதிவரு கின்றார்களேயன்றி, சுய ஆராய்ச்சி செய்து சுருதி யுத்தி அநுபவங் கட் கொத்துப் பார்த்து எவரும் எழுதுகின்றார்களில்லை. இவ்வொரு விஷயத்தில் மாத்திர மன்று; அனேக விஷயங்களில் இவ் வகையே பேசி ஏமாந்து அவமானப் படுகின்றனர். கூடுமென்று எத்தனையோ வருஷங்களாக இப்பிரமவித்தியாவில் பலமுறை பலபேர் திருட்டாந்த வாயிலாகக் காட்டி யிருக்க, இந்தக் கோளரி கூடாதென்று சொன் னால் கூடாமற் போய்விடுமோ? 1388(ஸ்ரீ)த்துப் பிரமவித்தியாவில் “அத்வைதி” யெனக் கையொப்ப மிட்டு இந்து ஜன பூஷணியில் ம-நா-நா-ஸ்ரீ சூனே சோமசுந்தர நாயகர் எழுதியதை மறுத்து, “ஓர் நண்பர்” என்பவர் பதினாறுத்தபோதும், (இது “தத்துவவாதம்” என்னும் புத்தகத்திலிருக்கின்றது.) 1892(ஸ்ரீ) பிப்ரவரியீ 1௨ பிர சுரமான 24 -வது பிரமவித்தியாவில் யாழ்ப்பாணம் “இந்துசாத னப் பத்திரிகை”யின் “கடவுள் நிச்சயம்” என்னும் விஷயத்திற்காகத் “தத்துவ விசாரணை புரிவோன்” என்பவர் பதி லெழுதிய போதும், ப்ரம்மவித்தியூ ரந்தன (ஸ்ரீ) ஆடிமீ 11 -வது பத்திரிகையில் சோம சுந்தர நாயகரை மறுத்து “ஓர் இந்து” என்பவர் எழுதிய போதும், இன்னும் வேறு இடங்களிலும் சமாதான மெழுதி யிருக் கவும் அவைகளை யெல்லாம் பூர்வபகஷம் பண்ணி, அதன்மேல் தம் கக்ஷிக்குப் பலங் காட்டி யெழுதாமல் பெயர்த்துமீ சித்துப் பொரு ளுக்கு அத்தியாசங் கூடா தென்று கூறுவது பிறர்க்குத் தகுதியே னும் பகிரங்கமாய் வெளியேறிக் கர்ஜஜித்து நிற்கும் இந்தக் கோளரி க்குத் தகுதி யன்று, அன்று. ஆயினும் இப்போது நமது கடமைக் குஞ் சிறிது கூறுவாம். இந்தக் கோளரியானவர், தாம் முன்னர்க் கண்ணினுற் கண்ட வொரு பொருளினே அஃ தில்லாக் காலத்து, அதை யிடைவிடாது நினைப்பா ராயின், அஃது கண்ணுக் கன்று, மனத்திற்குப் புலப்படும். புலப்படும் பொருளோ ஜடம் ; மனமோ சித்து, இதில் சித்திலிருந்து ஜடமுண்டானவா றறிக. கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லையே யென வினவலாம். இந்தத்திருட்டாந்தம் சித்தி லிருந்து ஜட முண்டாகு மென்பதற்கே யாம். கண்ணுக்குத் தோற் றுந் திருட்டாந்தமுங் கூறுகின்றோம். சுர முதலிய வியாதி மேம்பட் டுச் சீதளங்கண்டபோது, இவ்வுலகப் பொரு ளல்லாத வேறு ஏதே தோ அந் நோயாளியின் கண்களுக்குத் தோன்றுகின்றன. அந்தப் பொருள்க ளெல்லாம் ஜடந்தான். அவைகளுக்கு முதற் காரணம் யாது? மனமல்லவா? அம்மனஞ் சித்தல்லவா? கனவில் காணும் பொருள்கள் எங்கிருந் துண்டாகின்றன? மனத்தினின் றல்லவா? மனம் சித்தல்லவா? அப்பொருள்கள் சித்தாகிய மனத்தி னின்றந் தோன்றிய அத்தியாசப் பொருள்க ளல்லவா? இது தினந் தினம்

அதுபவ மாயிற்றே. சோமசுந்தர நாயகர் கூறியதுபோல் சொப்பன வுலகம் அத்தியாசப் பொருளல்ல; சத்திய மென்பாரோ? அங்ஙன மாயின் அவர்க்கு 'ஓர் நண்பர்' கூறிய சமாதானத்தைப் படித்துப் பார்த்து அதைப் பூர்வபக்சும் செய்து அதன்மேல் சொப்பன வுலகு சத்திய மென்று சாதித்துக் கொள்ளட்டும். அப்படித் தாபிப்பாரா யின் நாம் உடனே சொப்பனம் சத்திய மன்றெனத்தாபித்துப் பூர்வ பக்கஞ் செய்கின்றோம். இவர் அப்படிச் சொப்பனம் சத்தியமென்று தாபிப்பாராயின் ஐந்துவருஷகாலமாய் ஓர் நண்பர்க்குப் பதில்கூறுது தத்தளித்து ஆதாரமின்றி விழித்துக்கொண்டிருக்கும் சோமசுந்தர நாயகரைக் கரை யேற்றி விட்டவராவார். சித்திலும் அத்தியாசத் தோற்றம் உண்டா மென்பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

“விப்ர ப்ருத்வ் யாதீசித்தஸ்தம் நபகிஷ்டம் கதாசன ஸ்வப்ந ப்ரமமதாத்யேஷுசீவைசேவா நுத்ருயதே”

“உலகம் உள்ளத்துள்ளது; அதனுண்மையினைச் சொப்பனத் தின் கண்ணும் மயக்கமான போதும், மதரோகத்தின் போதும் யாவ ரும் அறிகிறார்கள்.”

யஜுர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

“சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான், என் னிடத்திலே சகலமு முண்டாகின்றன; என் னிடத்திலேயே சகலமு மிருக்கின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடை கின்றன. அந்த அத்துவயமான பிரம்மம் நானே.”

சுதசங்கீதை சமாதீவிதி.

அலைதரை யாதிதோன்றி யாழியி னடங்கு மாபோ விலைய மாகிடுமுக்கண்ணு னிடத்தினிச்சகஜ்து. (கச)

மறைமுடியி னடநவிலு மாதேவ னெருவனே யறைதரு நித்திய னுலக மவனது மாயா சொருப முறையு மிஃதவ னிடத்தே யுதிக்கு மொடுங் கிடும். (கக)

ஷை சிவலிங்கம்.

சிவபெரியோர்களுலகங்கள் யாவுஞ் சிவத்திடையிலுமாதலினு னலமருவி லிங்கமென்று பேர் வந்ததென நவிலவார்கள். (க)

ஷை பிரமகீதை முண்டகோபநிடதம்.

எப்பொருள்களுக்குந் தோற்றமு நிலையு மிறுதியு மிதன் கண்ணையாகி. (உ)

கூரம்புராணம் ஈசுரகீதை

நன்றாய் ஞானகனமாகி நானு வெல்லாம் பிறப்பிடமா யொன்றாய்வேரோர் பொருளினின்று யொளியாயொன்றோடுமெய்ப்ப தன்றாயகில சராசரங்கட் காதாரந் தானு யென்றும் பொன்றததுவாய் விகாரப்பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரிதாய். (உ)

இரண்டாவதிலா தளவைகளா லெட்டாததுவா யெங்கெங்குஞ்
சுரங்கால் கைகண்முக முடைத்தாய்த் தெரியப்படாதாய்த் திரமாகி
யிரும்பார்நீர்திகால்வானமெல்லா மிருத்தற் கிடமாகும்
பரந்தானுணர்ந்தோர் நிற்குணமாம் பரமவியோம மென்பர்களால். (௧)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம் 19-ம் அத்தியாயம்.

“எவனிடத்திலே சகலமும் பிரளகாலத்திலொடுங்குமோ, எவன்
சகல சரீரனாயும் சகலாதாரமாய் மிருக்கிறானோ, அந்தச் சுவாமிக
ளுக்குப் பலதார தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.”

தறள்.

அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி
பகவன் மூதற்றே யுலகு.

இனிப் பின்னொரு சங்கை செய்கிறார். இவர் எவ்வளவு சங்கை
செய்கின்றனரோ, அவ்வளவுக்கும் இவர்க்கு வேதாந்தம் தெரியா
தென்பது வியக்கதம். கோளரியார்கூற்று: “இனி மாயையில் அங்ங
“னம் அத்தியாசமாய் தோற்றத்தை ஜக ஜீவ பரங்களாக மயங்கிக்
“காண்ப தொருவினை முதல் ஆண்டு வேண்டப்படுமே! அது யாது?
“உண்மையிற் பரப்பிரமமே யன்றி, வேறு பொரு ளில்லை யென்பது
“அவர் மத மாதலால், அங்ஙனம் மயங்கிக் காண்பதும் பரப்பிர
“மமே யென்று அவர் இறுத்தல்வேண்டும். அப்பெற்றித் தாவதா
“யின், சத்தாயதன்னை அங்ஙனம் அசத்தாய்க் காணுமது சிவப்பிரம
“மாமாறில்லை; ஜீவப்பிரமமே யாமென்க” என்பது. திருட்டாந்தங்
கூறுவோர், எந்தக் குணத்திற்காக எந்தத் திருட்டாந்த முறைக்
கின்றார்களோ, அந்தத் திருட்டாந்தத்தில் அந்தக் குணம் வரையில்
ஒத்திருக்கிறதா? இல்லையா? வென்று பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.
அதை விட்டு வேறு வகையாய்ப் பேசுதல் தகுதியன்று. வாதி, ஒரு
குணத்திற்கு ஒரு திருட்டாந்தஞ் சொன்னால், பிரதிவாதி, மற்
றொரு குணத்திற்கு அது பொருந்த வில்லையே; ஆகையால் அந்தத்
திருட்டாந்தம் குற்றமுள்ளதெனச் சொல்லப்படுமோ? நீரினைந்து
கறுத் திருக்கும் மேகத்தைப்போல் கூந்தலென்று கூறினால், கரிய
நிறம் வரையில் திருட்டாந்தம் சரியா யிருக்கின்றதா, இல்லையா
வென்று பார்த்துக் கொண்டுபோவதை விட்டு, மேகத்தி னிடத்தில்
நீரிருக்கின்றதே; அவ்வாறு கூந்தலினிடத்து நீரிருக்கின்றதா?
இல்லையே; ஆதலால் கூந்தலுக்கு மேக திருட்டாந்தம் பொருந்தாது
என்னலாமோ! கோளரியாரே! இதை நீர் நன்றா யுய்த்துணரும்.
உய்த்துணர்ந்தா லிப்படிப்பட்ட தகுதி யில்லா வாக்கியங்களை எழுத
மாட்டீர். கூற்றரவு திருட்டாந்தம் யாதுக்குச் சொன்னதென்னில்
ஒரு பொருளின்கண் இன்னொரு பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோற்
றும் என்பது மட்டிலாம். சிவனுன ஒரு சத்துப் பொருளின்கண்
சேதனசேதன வுலகம் அத்தியாசமாய்த் தோன்றுகின்ற தென்ப

கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. வாலுந் தலையு முள்ள அத்தியாச அரவு, கயிற்றின்கண் எப்படித் தோற்றுகின் றதோ, அப்படியே சேதனசேதன வுலகு சிவனிடத்துத் தோற்று கின்றது. இந்தத் திருட்டாந்தம் சரியானது தான். இதில் யாதுந் தோஷ மில்லை. ஆனால் அப்படிச் காண்பதற்கு ஒரு வினை முதல் வேண்டு மென்று அவர் கேட்கின்றாரே, அது கேள்விதான். அந்தக் கேள்விக்கு வேதாந்திகள் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதே. ஆனால் அது ஒரு தனியான கேள்வி. இதற்குஞ் சமாதானஞ் சொல்லுகின் றோம். சொப்பன வுலகில் சேதனம் அசேதனமாகிய இருபொருள்க ளிருக்கின்றன. சேதனம், அசேதனத்தைக் காண்கின்றது. இந்தச் சேதனசேதன வுலகு ஒரு மனத்தி லிருந்து தோன்று கின்றது. அம்மனத்தில் அச்சொப்பன வுலகு அத்தியாசமாகும். மனத்தின் கண்ணே சேதன சேதன வுலகு அத்தியாச மென்று சொன்னால் அதற் கொரு வினைமுதல் வேறே வேண்டுமோ? சொப்பனத்தினோர் பாகமான அசேதன வுலகை அவ்விடத்திலேயே மெய்யென்றுகாண் கிற சேதனம் அவ்வுலகி லடங்காதோ? அதற் கொரு வினைமுதல் வேண்டு மென்று கேட்பது என்ன விந்தை! சேதனமும் அசேதன முஞ் சேர்ந்துதானே சொப்பன வுலகாகின்றது. அதுபோல இப் போது அதாவது சாக்கிராவத்தையில் அசேதனமும், அசேனத் தைக் காணுஞ் சேதனமுஞ் சேர்ந்தே சாக்கிர வுல கானதால், எப் படிச் சொப்பன சேதனசேதன வுலகு மனத்தின் கண் அத்தியா சமோ, அப்படியே பிரமமான சிவத்தினிடத்தில் இச்சாக்கிர (வினை முதலாயிருக்கும்) சேதனமும், அசேதனமுமான வுலகு அத்தியாச மாம். ஒரு உண்மைப் பொருளின்கண் மற்றொரு உண்மைப்போலிப் பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோற்று மென்பது யாவரு மறிந்த விஷயம். அப்படியே உண்மைப்பொருளான சிவனிடத்தில் சேதன சேதன சாக்கிரவுலகப் போலிப்பொருள் அத்தியாசமாய்த் தோற்று கின்றது. அரவினது தலைக்குச் சேதனமும் வாலுக்கு அசேதனமு மாக்கி, கயிறு ஸ்தானத்தில் சிவனையும், அரவு ஸ்தானத்தில் சேதன சேதன வுலகையும் வைத்து, அத்துவிதிகள் அத்தியாசஞ் சொல்லு கின்றார்களென்று கோளரியா ரறிந்திருந்தால் இப்படிப்பட்ட ஆகேஷ் பஞ் செய்யப் பகிரங்கமாய் ஒருபோதும் வெளிவாரார்.

கோளரி: மாயையில் ஜக ஜீவ பரங்கள் காண்பதாகச் சொல்லு கிறார். மாயை யொரு பொரு ளல்ல; அது ஓர் வித சத்தி. அந்தச் சத்தியை யுடைய பொருள் சிவன். சிவனிடத்தில் அச்சத்தி யிருக் கின்றது. கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றுதற் கேதுவான சத்தி யிரு ப்பதுபோல் சேதன சேதன வுலகம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவான சத்தி சிவனிடத்தி லிருக்கின்றது. அந்தச் சத்திதான் மாயை. காரிய முண்டாதற் கேதுவான சத்தி காரணத்தி லிருப்பது யாவர்க்கும்

அநுபவம். கட சத்தி மண்ணின்க ணிருப்பதுபோலாம். ‘சத்தாகிய தன்னை அங்ஙனம் அசத்தாய்க் காணுமது சிவப்பிரம மாமாறில்லை; ஜீவப் பிரமமே யாம்’ என்று சொல்லிய ஆபாசத்தையும் விளக்கு வாம். சொப்பனத்தில் காணும் உலகு அசத்து. அந்த அசத்துல கில் பல ஜீவ கோடிகள் காணப்படுகின்றார்கள். அவர்களில் ஒரு ஜீவன், அங்குள்ள பல அசேதனப் பொருள்களைக் காண்பானாயின், காண்பானான சேதனமும், காணப்படு பொருளான அசேதனமும் அசத்துப் பொரு ளாதல் போலப் பிரமத்தி னின்றுந் தோன்றிய சேதன சேதனப் பொருள்களுள் ஜீவன் அசேதனப் பொருள்களைக் காண்கின்றான். பிரமம் காண்பதுமில்லை; அது அசத்தாய்ப் போவது மில்லை. அது எப்போதுஞ் சத்துத்தான். சத்து அசத்தாவதும் அச த்துச் சத்தாவதும் ஒருபோது மில்லை.

“அங்ஙனங் காண்பது வியாவகாரிக தசையி லாதலால், அது பற்றி அது பிரமமாகாதென்றல் அமையாதெனின், விவகாரம் பொய் யென்பது அவர் கொள்கை யாதலால், பொய்: மெய்யாய் பரப் பிரமத்தை மறைத்து அங்ஙனம் விவகரிக்கச் செய்ய வல்ல தாதல் யாங்ஙனம்?” என ஒரு கேள்வி கேட்கிறார். பொய்: மெய்யை மறைக்கு மென்பது இந்தக் கோளரியார்க்கு வெகு வியப்பா யிருக்கிறது! மெய்யை மெய் மறைக்கு மென்றால் இவர்க்குக் குற்ற மில்லைபோலும். இவர் மதத்தில் கடவுளும் மெய், மாயையும் மெய். கடவுளைத் தெரிய வொட்டாதபடி மறைப்பது மாயை. இப்படி யானால் கடவுளிருக்கிற விடத்தில் மாயை யில்லை; மாயை யிருக்கிற விட த்தில் கடவு ளில்லை யெனச் சொல்ல நேரிடும். அவ்வாறாயின் கடவு ளும் மாயையும் அபரிபூரணமாகும். பெட்டிக்கு ளிருக்கும்பொருள் நமது கண்ணுக்குத் தெரிய வில்லை யென்றால் பெட்டியும் பொரு ளும் வேறு வேறு ஸ்தானத்தி ளிருக்கும் வேறு வேறு பின்னப் பொருள்கள். அப்படியே கடவுளும் மாயையும் வேறு வேறிடத்திருக் கும்பின்னப் பொருள்களாம். வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் கூறிய வாறு கடவுளுக்கும் பூரணஞ் சொல்ல வேண்டும்; மாயைக்கும் பூர ணஞ் சொல்ல வேண்டும். மாயை யொருவிதத்தில் பொய்யாய் மிரு க்கவேண்டும். (மாயை யுண்மையில் அநிருவசனீயம்) இந்த மாயை கடவுளை மறைத்ததாகவும் ஆகவேண்டும். இப்படிச் சொல்வதில் சுருதி யுத்தி அநுபவங்களுக்கு விரோதமு மிருக்கப்படாது. அப் படியே நாம் சொல்லுகிறோம். மெய்யாய் கயிற்றைப் பொய்யாய் பாம்பு மறைக்கவில்லையா? மெய்யாய் கிளிஞ்சலைப் பொய்யாய் வெள்ளி மறைக்கவில்லையா? மெய்யாய் கட்டையைப் பொய்யாய் கள்ளன் மறைக்கவில்லையா? கோளரிக்கு இவ்வளவு தெரியாதா? ஓர் பிரபு “கோவிலில் வாகனமொன்றிருக்கிறது, அது என்ன வாகன மென்று பார்த்துவா” என ஒரு தச்சனை அனுப்பினாரென வைத்து

க் கொள்வோம். அந்தத் தச்சன் அப்படியே போய்ப் பார்த்து, “அது யானை வாகனம்” என்றறிந்து வந்து சொன்னான். பின்னர்ப் பிரபு, “அது என்ன மரத்தால் செய்யப் பட்டது?” என்று கேட்டார். தச்சன் “இன்ன மரமென்று நான் பார்க்க வில்லையே” யென்றான். பார்க்காமல் போக, யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனை காத தூர மிருக்கிறது? மரமே யானைதானே. யானை வாகனத்தை யாராயின் மரத்தை யன்றிப் பொருளுளதோ? மரம் யானையாய்த் தோற்றும்படி மரத்தில் சிறி சில பாகம் எடுத்து விட்டார்கள். அதுவே யன்றி யானையென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளின்றே. யானையென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும், யானை பொய்யாயிருந்தும் மெய்யாய மரத்தை மறைக்கவில்லையா?

மெய்யைப் பொய் மறைக்குமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்:—

சூதசங்கிதை காலவளவை யுரைத்த அத்தியாயம்.

நீளவான்மாவினுண்மையை மறைத்து நிற்றலிற்றம்மென்றும் வாள்விர் வித்தையென்னு ஞானத்தை மறைத்தவினவித்தையேயென்றும் கோளுறஞ்ஞான காரணமாகிக்குவவலின் மோகமேயென்று மாளுசுத்து விலகணமாகி யமைதலினுசத்தென்றும். (ச0)

உலகுதித்திடற்குக் காரணமாகி யுறைதலிற் காரணமென்றும் இலகுகாரியமாகிய வுலகாகி யிருக்கவும் தெரிதரப்படாத வலனுறுதவினவ்வியத்தமே யென்றும் வகுப்பரம்மாயைக்குப் பெயர்ச ணிலவணிபெருமான்றன் வலியாற் கற்பித்ததிநிரம்பியகாலம். (சக)

வேதாந்த சூளாமணி.

சீவசேதன மறைத்துத்தமமயலாகிய வுலகத்திறத்திற்கெல்லா மேவுகாரணமாகிமாயை விபரிதஞானம் விளைத்துமோக மோவவுணர்வழித்தவித்தைசத்தின்வேராகிப்பொய்யுருவியாகும். (சு0)

நீருமந்திரம் பராவத்தை.

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைத்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில் மறைத்தது பார்முதல் பூதமே. (௨௨)

“அரிருவசன விஷயத்துக்குக் கயிறு பாம்பாகக் காணப்படுத லைத் திருட்டாந்தமாக அவர் கூறுகின்றார். இனிக் கயிற்றிற் காண ப்படும் அரவு மாத்திரையே அசத்தியமாவ தன்றி யுள் பொருளாய் த் தோன்றுவன வாகிய கயிறு பாம்பு அரிரு வசன மாகாமையின், அஃ தாண்டைக்கு எடுத்துக் காட்டாதல் சொல்லாது” என்று கூறுகின்றார். சிவம் உண்மை; உலகு பொய்யென்று சொல்லும் அவசரத்தில் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றதேயன்றி அரிருவசனீயமெனக் கூறும் அவசரத்தி லன்று. கயிற்றில் அரவு

உண்மையாய்த் தோற்றுகின்றமையின் அவ்வுண்மைக்கு உள்பொருளாகிய கயிறு பாம்பு எடுத்துக் காட்டாதல் அவசியமாயிற்று. அரவு இல்லை யெனத் தெளிந்த பின் அரவு அசத்தாய்ப் போனமையால் அக்காலத்து உள் பொருளான அரவை எடுத்துக் காட்டல் இல்லையாம். உள் பொருளாய்த் தோற்றும்வரை உள் பொருளை யெடுத்துக் காட்டுதலும், இல் பொருளாய்ப் போய பின் உள் பொருளை யெடுத்துக் காட்டா திருத்தலும் நியாயமே. இந்திர சாலக்கார னிடத்தில் தோன்றும் பொருள்கள் உண்மையாய்க் காணுங்கால் அவைகளை யுண்மைப் பொருளாகக் கொண்டு அப் பொருள்களில் இது இன்ன பொருள், இது இன்ன பொருள் என வுண்மைப் பொருள்களையே யெடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். அது பொய்யென் றறிந்தபின் உண்மைப் பொருள்களை யெடுத்துக்காட்டல் ஆவசியகமில்லாமற் போகிறது. உண்மையாய்த் தோற்றிய பொருள் இல்லையெனத் தெளிந்த பின்னர் உண்மைப் பொருளை யெடுத்துக் காட்டின் குற்றமாகும். அங்ஙனங் காட்டுகின்றன ரில்லையே. இன்னும் இதுவிஷயமாக விரித்து அவருடைய அபிப்பிராயத்தை விளக்கினால் அதன்பேரில் நாமும் விரித்துக் கூறி யெமதபிப்பிராயத்தை விளக்குவாம்.

இதற்குமேல் ஒரு விநோதமான கேள்வி கேட்டு உண்மையாக வே வேதாந்த மதத்தில் இது ஒரு பெரிய ஆக்ஷேபம் போல நினைத்து, இதற்கு வேதாந்திகள் சமாதானம் சொல்ல மாட்டார்களென்றே மன மகிழ்கின்றார். அவரது விநோத ஆக்ஷேப மாவது: “கயிற்றுக்கும் அரவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தல் முதலிய இலக்கணவொப்புமையால், ஆண்டு ஒன்றை யொன்றாகத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும். அது போல, சித்தாகிய பிரமத்தை ஜக ஜீவ பரங்களாக அங்ஙனந் திரியக் காண்டற்குத் தம்முள் ஒப்புமை யின்மையின், அதனையும் அவ்வாறு திரிபு காட்சியென்றல் பொருந்தாமையறிக” ஆம். இவர், கயிறும் பாம்பும் கோணி நீண்டு இருத்தலால் ஒப்புமை பெற்றிருக்கின்றன வெனவும், அங்ஙனம் பிரமத்துக்கும் ஜகஜீவ பரத்துக்கும் ஒப்புமை யின்மையால் திரிபுக் காட்சி சொல்லப்படா தெனவுங் கூறுகின்றார். வேதாந்தம் படித்துக் கேள்வி கேட்டல் செய்யாதவர்கள் இது ஒரு பெரிய ஆக்ஷேபம்போல்தான் எண்ணுவார்கள். சமாதானஞ் சொல்லிவிட்டால் விசாரணையற்ற கேள்வியென வெண்ணுவார்கள். வேதாந்திகள் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் சொல்வது ஒரு சத்துப் பொருளின்கண் இன் னொரு சத்துப் போஷிப்பொருள் தோற்றும் என்பது மட்டுமேயாம்; முற்றமன்று. நீலோற்பலம்போல் கண்ணெனில் நீல நிறம் வரையில் உவமானமேயன்றி மற்றப்படி யன்று. நீலோற்பலத்துக்கு வாசனையும் காம்பும் இருக்கின்றனவே; அவை கண்ணுக் கிருக்கின்றனவா வென்றும்; நீலோற்பலம் தரிக்கப்படுகின்றதே, கண் அவ்வாறு தரிக்கப்

படுகின்றதா வென்றும் கேட்பது கற்றூர்க் கழகன்று. வேதாந்திகள் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் எந்த விசேஷத்திற்காகச் சொன்னார்களென அவர்களை விசாரித்தல் வேண்டும். தாமே தம திஷ்டம்போல் மனோ சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டு கற்றூர் சபை முன்னர் ஆக்ஷேபிக்க வரப்படாது. தாமே மனோ சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டு ஆக்ஷேபிக்க வருவது, இடையில் செவிட்டுத் தன்மையைப் பெற்ற வொருவன், அன்னிய வூரி லுள்ள தனது சிநேகிதன் க்ஷேமத்தை விசாரிக்கப் போய், “நாம் இப்படிச் கேட்டால் அவன் இப்படிச் சொல்வான், அதன்பேரில் இப்படி நாம் சொல்லுவோம், இப்படி நாம் பேசினால் நாம் செவிடன் என்று அவன் தெரிந்து கொள்ளமாட்டா” என முன்பே யோசித்துக்கொண்டு, ஒன்றிருக்கவொன்று பேசி, சிநேகிதன் சொல்லும் விசன சங்கதிகளுக் கெல்லாம் சந்தோஷம் சந்தோஷமென்று கூறி அவமானப்பட்டுவந்த கதைபோலாகும். வேதாந்திகள் வந்தியா புத்திரனையுந் திருட்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறார்களே. அதை யெடுத்துக் கொண்டு, “வந்தியா புத்திரன் அநிருவசனீயமா?” என வொரு கேள்வி கேட்கலாமே. அநிருவசனீயமென்பது இன்ன தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதது. வந்தியா புத்திரன் இன்ன தன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாதவனா? வேதாந்திகளான அத்துவிதிகள் வந்தியாபுத்திரன், கயிற்றரவு, கானனீர், சொப்பன வுலகு முதலிய பற்பல திருட்டாந்தங்கள் சொல்லுகின்றார்கள். அப்படிச் சொல்வதில் ஒன்றுக் கொன்று வித்தியாச மிருக்கின்றது. ஒருவித உவமேயத்துக்கு ஒன்றுக்கொன் றொவ்வாப் பலவித வுவமானங்கள் கூறுவதற்குக் காரணமென்னை? இதைச் சற்றுக் கூர்ந்து ஆலோசிக்கப் படாதா? அவசர முதவுமா? “அவசரக் காரனுக்குப் புத்திமட்டு” என்ற முது மொழியைப் பொறுமையுடன் சற்று ஆழ்ந்தாலோசிக்கப் படாதா? வாயினால் ஆயிரஞ் சொல்லி விடலாம், கையினால் எழுதிடும்போது வெதுதூரம் யோசிக்க வேண்டுமே. வந்தியா புத்திரன் சுத்தமா யில்லவே யில்லை; வறுஞ் சொல் மாத்திரந்தான். கயிற்றரவு சொல்லோடு தோற்றமு முள்ளது. இதுசோதனையில் கயிறெனத் தெளிந்தவுடன் அரவு காணுமற் போவது. கானனீர் சொல்லோடு தோற்றல் மாத்திரமு மாயினும் கயிற்றையன்றி யரவு இல்லையெனத் தெளிந்த பின் அரவு காணுமற் போவது போலன்று; கானலை யன்றி நீர் இன்றெனத் தெளியினும் பின்னும் நீருள்ளது போற் தோன்றுவது. (நீரில் தலைகீழாய்த் தோன்றும் நமது வடிவமும் அங்ஙனமே யாம்.) சொப்பனப் பொருள் சொல்லும் தோற்றமுமா யிருப்பதோடு, அதுபவப் பொருளாய் மிருப்பது. இவ்வாறு ஒன்றுக் கொன்றொவ்வாப் பல வுவமானங்கள் ஒரு வுவமேயத்துக்குச் சொல்லப் படுகின்றன. எந்த வுவமானம் எந்த விசேஷத்திற்காக எந்தச் சமயத்தில் எதுவரையில் சொல்லுகிறார்கள் அத்துவிதிகளே

ன்றறியாது; எல்லாம் ஒன்றாய்ப் பாருபாடின்றிக் கலந்து பேசுதல் பிறர்க்கழகேனும் பரசமய கோளரியெனப் பட்டம் பெற்றுப் பல ரறிய அவைக்கண் வந்து நின்று பேசுவோர்க் கழகன்றே. கயிற்றரவு திருட்டாந்தம் கோணி நீண்ட வொப்புமையைப் பற்றிச் சொல்ல வில்லை. ஒரு வஸ்துவில் இன்றொரு வஸ்து தோற்றுமென்பதற்கே சொல்லப்படுகின்றது. இவர், திரியக் காணுங் காட்சிக்கு ஒப்புமை அவசியமென்பாராயின் மற்றவிடங்களில் கோளரியார் சொற்குற்றப் பட்டுக் கோளரிப்பட்டத்தை யிழந்து கொசுக்குப்பட்டம் பெறுவார். எங்ஙனமெனின் காட்டுதும், கானலினிடத்து நீர் திரிபுக்காட்சி. நீர் அசைத லுற்று நாம் போகப் போக அதுவும் போகின்றது. அசைத லுற்றுப் போகும் நீருக்கும் கானலுக்கும் ஒப்புமையுள்ளதா? இந் திர சாலத்தாலுண்டாம் பொருள்களுக்கும் அதன் காரணமான சத்தி அல்லது சத்தி யுடைய பொருளுக்கும் ஒப்புமை சொல்லட்டும் பார்ப்போம். சொப்பன வுலகிற்கும் மனத்திற்கும் ஒப்புமை சொல்ல இவரால் ஆகுமா? ஒப்புமை யில்லாமையினால் திரிபுக் காட்சி யன் றெனக் கூறப்படாதோ? அனேக விஷயங்களில் காரணத்திற் றேன் றுதது காரியத்தி லிருக்கக் காண்கின்றோம். காரணமான சுக்கில சோணிதங்களிலே காணுத தலை, கை, கால் முதலிய வுறுப்புக ளெ ல்லாம் காரியமான மனித வுடலில் காணப்படுகின்றன. இதில் கார ணத்திற்கும், காரியத்திற்கும் ஒப்புமை யில்லையே; இதற்குப் பதில் கூறக் கோளரிக்கு வாயிருந்தால் திறக்கட்டும், கையிருந்தால் எழு தட்டும் பார்ப்போம்! காரியங்களெல்லாம் சத்திருபமாய்க் காரணத்தி லடங்கி யிருக்கின்றன வென்பாராயின், அது நமக்கு மிகச் சந்தோ ஷம். விருக்ஷத்திலுள்ள பூ, பிஞ்சு, காய், கனி, இலை, கொடி முத லிய வுறுப்புகளெல்லாம் வித்தில் சத்தி ரூபமாய் அடங்கி யிருக்கின் றன. இதற்குத் திருட்டாந்தம் யாதென்னின் வித்தை வறுத்து விட்டால் சத்தி போய்விடுகின்றது. பின்பு காரியமான வுறுப்புக ளோடுங்கூடிய விருக்ஷமுண்டாவதில்லை. இதில் வித்து ஒன்று, சத்தி யொன்று, விருக்ஷம் ஒன்று ஆக மூன்றும். இதுபோலச் சிவன் ஒன்று, மாயாசத்தியொன்று, ஜகஜீவபரங்களான வுலகு ஒன்று ஆக மூன்றும். வித்தினின்றும் விருக்ஷம் எப்படி யுண்டாகின்றதோ, அப் படியே சிவனிடத்தினின்றும் ஜக ஜீவ பர வுலகுண்டாகின்றது. வித் திற்கும் விருக்ஷத்திற்கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப் படிப்போலவும், இந்திரசாலக்காரனுக்கும் இந்திரசாலப் பொருளுக் கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப்படிப் போலவும், மன த்திற்கும் சொப்பன வுலகுக்கும் ஒப்புமை யெப்படி அநாவசியகமோ அப்படிப்போலவும் சிவனுக்கும் வுலகிற்கும் ஒப்புமை அநாவசியக மென்று கோளரி அறியக்கடவது. வித்திலுள்ள விருக்ஷ சத்தியும், இந்திரசாலக்கார னிடத்திலுள்ள இந்திர சால சத்தியும், மனத்தி

உள்ள சொப்னவுலக சத்தியும் எவ்வாறு முறையே விருகூத்தையும் இந்திர சாலப் பொருளையும் சொப்பன வுலகையும் வெளியில் தெரியவொட்டாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றனவோ, அவ்வாறு பிரமமான சிவனிடத்திலுள்ள மாயா சத்தியானது, சேதனசேதன வுலகைத் தெரியவொட்டாமல் அடக்கி வைத்திருக்கின்றது. காரியப் பொருள்களை யெல்லாம் காரணப் பொருள்களினிடத்திலுள்ள சத்தியானது அடக்கிவைத்திருக்கின்ற தென்பதற்கு உலகிலுள்ள எந்தப் பொருளும் சாக்கிபகரும்.

“மாயை அநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க்கும் கொள்கையன்று” என ஒரு புதுமை கூறினார். உலகில் பற்பல சமயங்களுள்ளன. அந்தச் சமயங்களில் ஒன்றுக் கொன்று ஒத்துப் போகிற விஷயமுமுண்டு; ஒவ்வா விஷயமு முண்டு. ஒவ்வா விஷயத்தில் தான் பேதப் படுகின்றது. அந்தப் பேதந்தான் அந்தந்தச் சமயங்களுக்குச் சிறப்பாம். அந்தச் சிறப்பான விஷயம் மற்றச் சமயங்களுக்கு விரோதமாகத்தான் னிருக்கும். எது விரோதமோ அது மற்றச் சமயங்களுடைய கொள்கையல்லாமல்தான் போகும். திருட்டாந்தமாகச் சைவரும் வைணவரும் ஜன்மாந்தரத்தை யொப்புக் கொள்ளுகின்றனர். அது வரையில் ஒத்துப் போனார்கள். சிவனைக் கடவுளாக வைணவனும், விஷ்ணுவைக் கடவுளாகச் சைவனும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இது அம்மதஸ் தர்களுக்குச் சிறப்பாயிருக்கிறது. சிவன்கடவுளென்பது சிவசமயத்தார்க்கன்றி மற்ற ஒரு சமயத்தாருக்குங்கொள்கையன்று. அதனால் சிவசமயிகள் சிவனைக் கடவுளென்று சொல்லப்படாதோ? விஷ்ணு கடவுளென்பது விஷ்ணுசமயத்தார்க்கன்றி மற்ற ஒரு சமயத்தாருக்குங் கொள்கையன்று. அதனால் விஷ்ணு சமயிகள் விஷ்ணுவைக் கடவுளென்று சொல்லப்படாதோ? வேதம் பிரமாணமென்பது ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கையன்று! அதனால் வைதிகர்கள் வேதம் பிரமாணமென்று சொல்லப்படாதோ? இவ்வாறு மற்றச் சமயத்தார்க்குக் கொள்கையல்லாமற் போவது காரணமாக, ஒரு சமயத்தார், தம் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லப்படா தென்றால் உலகில் எந்தச் சமயத்தாரும் தம் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லப்படாமற் போவர். போகவே, இந்தப் பரசமய கோளரியின் சித்தாந்தமும் அவற்றி லொன்றாகாமற்போமோ? இவர், தமக்குப் பரசமய கோளரி யெனப்பெயர் சூட்டிக்கொண்டமையாலே மற்றச் சமயங்களை யெல்லாம் கண்டித்தவராகின்றார். ஆகவே, இவர் கொள்கை மற்றப் பரசமயத்தார்க்கும், மற்றப் பரசமயத்தார் கொள்கை இவர்க்கும் சரிப்படா. சரிப்படாமை காரணமாக இவர் சமயத்தை யிவர் பிரசங்கிக்கமாட்டாரோ? மற்றச் சமயத்தார் தம் சமயத்தை யெடுத்துச் சொல்ல மாட்டார்களோ? ஆதலால் பிறர் கொள்கை, கொள்கையல்லாமை இவைகளைப் பார்க்கப்படாது. அப்படிப்பட்ட வழக்கம் உலகிலெந்த

ச் சமயத்தார்க்குள்ளு மில்லை; இருக்கவும் படாது. இந்தப் பரசமய கோளரியினிடத்தும் இவர் சமயத்தாரிடத்துமே யில்லை. ஆதலால் இந்தக் கோளரி, பிறர்மேல் இது விஷயமாகத் தோஷங் கூறப் புகுந்தது அறியாமையேயாம் !

“அவ்விவர்த்தன வாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பர். அஃது அசத்தியமேயாம். பிரபஞ்சம் சத்திய மென்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளாலும் துணியப் படுதலின், அத்தன்மைத்தாகிய பிரபஞ்சம் சித்தினுடைய விவர்த்தன மாதல் யாண்டைய தென்க?” என்றார். வேதாந்திகள் பிரபஞ்சத்தை விவர்த்தனமென்று சொல்வது உண்மைதான்; பிரபஞ்சத்தை அசத்தியமென்பது முண்மை தான். இவர், சத்தியமென்றும் அதற்குக் காரணம் பிரத்தியக்ஷக் காட்சியென்றும் சொல்லுகிறார். பிரத்தியக்ஷக் காட்சியினால் உலகு சத்தியமென்று சொல்லுவதில் அனேக தோஷங்க ளிருக்கின்றன. அதை யெடுத்துச் சொல்லி மறுப்பாம். பிரத்தியக்ஷம் யதார்த்த மென்றும் சந்தேக மென்றும் விபரித மென்றும் மூன்றுவகைப்படும். இம்மூன்றில் உலகுள தென்பது யதார்த்தமா ? சந்தேகமா ? விபரிதமா ? கயிற்றை யரவாகப் பார்ப்பது விபரிதம்; கயிறோ அரவோ வென்பது சந்தேகம்; கயிறு என்பது யதார்த்தம். இவர் யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷத்தையே அங்கீகரிப்பாரென்று நம்புகின்றோம். இவர், உலகைக் காரிய மென்றும் மாயையைக் காரண மென்றும் ஒப்புக்கொள்ளும் வருக்கத்திற் சேர்ந்தவர். இது விஷயமாகச் சில கேள்வி இவரைக் கேட்போம். மாயை யானது பொருளா? குணமா? தொழிலா? பொரு ளென்னில் அது எங்கிருக்கிறது ? சிவன் பூரணனாகலின் மாயையென்ற பொரு ளிருக்க இட மில்லாமற் போகும். குணம் அல்லது தொழி லென்னின் எதனது குணம் அல்லது தொழில் ? சிவனது குணம் அல்லது தொழிலென்று பேசாவிடில் தப்ப வேறுவழி அவருக் கில்லை. (சிவனுக்குக் குணம் அல்லது தொழில் சொல்லுவதில் அனேக குற்றங்க ணிகழும்) மாயையைச் சிவனுக்குக் குணம் அல்லது தொழிலாகக் கூறின் உலகிற்கு மாயையை முதற்காரணமென்று கூறுதல் பொருந்தாது; குணம் அல்லது தொழில் முதற்காரணமாகாதாகலினென்க. குணம் அல்லது தொழிலான மாயை முதற் காரண மாகாதாகவே, அதையுடைய சிவன்முதற்காரணமாகவேண்டும். சிவன்முதற்காரணமாகவே உலகம் அதன் காரியமாகச் சொல்ல வேண்டும். காரணமும் காரியமும் பின்னமா ? அபின்னமா ? காரியத்துக்கு மூன்று காரங்க ளுள்ளன. ஒன்று அபின்னம், இரண்டு பின்னம். குடத்திற்கு முதற்காரணமான மண் அபின்னம், தண்டசக்கரங்களான துணைக் காரணமும், குலாலான நிமித்த காரணமும் பின்னம். அவ்வாறு வருகிற்குச் சிவனை முதற் காரணமாகச் சொல்லி அபேதப் படுத்த

லாமா? துணைக்காரணமாகவாவது நிமித்தகாரணமாகவாவது சொல்லிப் பேதப்படுத்தலாமா? துணைக்காரணமாகவாவது நிமித்த காரணமாகவாவது சொல்லிப் பேதப்படுத்தலாமென்னின் அப்போது சிவனுக்கு அபரிபூரண தோஷ முண்டாகும். முதற் காரணஞ் சொல்லி அபேதஞ் சாதித்தால் அபரி பூரணதோஷம் வாராதெனினும் கோளரியின் சித்தாந்தப் பிரகாரம் இதிலுந் தோஷமில்லாமற் போகவில்லை. கோளரியின் சித்தாந்தம் யாதெனின், உலகிற்கு மாயை முதற் காரணம், சிவன் நிமித்தகாரணம், சிவனது சிற்சத்தி துணைக்காரணமாம். இதன் மறுப்பு வருமாறு: மாயைக்கு மண்ணையும் சிவனுக்குக் குலாலனையும் திருட்டாந்தமாகக் கூறுவதில் மண்ணும் குலாலனும் வேறுவேறு பொருள்கள். அதாவது பேதப் பொருள்கள். இவ்வாறு மாயையும் சிவனும் வேறு வேறான பின்னப் பொருள்களாக வேண்டும். பின்னப் பொருளாமெல் சிவனுக்கு அபரி பூரண தோஷ முண்டாமென முன்னரேயெடுத்து விளக்கினும். சிவனை நிமித்த காரணமாகவும் சிற்சத்தியைத் துணைக்காரணமாகவுஞ் சொல்வதில் மாத்திரங் குற்ற மில்லையோ வென்னின் அதிலு முண்டு. உவமானத்தில் நிமித்த காரணமான குலாலனும் துணைக் காரணமான தண்ட சக்கரங்களும் பேதப் பொருள்கள். அவ்வாறு நிமித்த காரணமான சிவனும் துணைக் காரணமான சிற் சத்தியும் பேதப் பொருள்களாகவேண்டும். இதில் சிவனுக்கும் சிவனது குணமான சிற்சத்திக்கும் பேதஞ் சொல்வது ஒரு குற்றம்; சிற்சத்தியைத் தண்ட சக்கரங்களைப்போல் பொருளாய்க் கொள்வது ஒரு குற்றம். குலாலன் தானில்லாத இடத்திலிருக்கும் மண்ணெயெடுத்து, தானில்லாத இடத்திலிருக்கும் தண்ட சக்கரங்களைக்கொண்டு தானில்லாத இடத்தில் குடத்தை வனைகின்றான். அங்ஙன்மே, சிவனும் தானில்லாத இடத்திலிருந்து மண்போன்ற மாயையை யெடுத்து, தானில்லாத இடத்திலிருந்து தண்ட சக்கரங்களைப் போன்ற சிற் சத்தியைக் கொண்டு, தானில்லா இடத்தில் உலகைச் சிருட்டிக்க வேண்டும். இது எவ்வளவு ஆபாசம்? சிவனை யுலகிற்கு அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமாகச் சொல்லி, உலகைக் கயிற்றரவு, கானனீர், கனாவுலகு முதலியவைகளைப்போல் சத்துப் போலியாகக் கூறினால் சிவனுக்கும் பரிபூரணத் தன்மைக்குக் குறை வில்லை; உலகும் ஒருவிதமாக அதாவது சத்துப்போலியாக அல்லது அநிர்வசனீயமாக இருப்பதாய் ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறு சொல்லுங்கால் உலகத்தைச் சத்தியமென் றெங்ஙனங் கூறலாம்? சிவனுக்குப் பரிபூரணத்துவமுஞ் சொல்லி, அதில் உலகமு மிருக்கிறதாகக் கூறி, அத்துடனே உலகிற்குச் சத்தியத்துவமுஞ் சொன்னால் எவ்வா ரெவ்வும்? ஒவ்வா தென்பதே துணிவு. சத்திய மென்று சொல்லக்கூடா தாகவே வேறு என்ன சொல்லுகிறது? அசத்திய மென்று தானே சொல்லவேண்டும். அப்படியிருக்கப் பரசமய கோளரியார், உலகை அசத்திய

ன்று சொல்வது தப்பென வரைய எப்படி யிறகைக் கையில் எடுத்தார்? வேதாந்திகள், சத்திய மென்பாரை மறுக்க அசத்தியமென்று சொல்லிடினும் உண்மையில் அவர்கள் அசத்திய மென்று சொல்லுகின்றன ரில்லை ; சதசத் விவக்ஷண அநிர்வசனீய மென்றே சித்தாந்தப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இங்ஙனமாக, அவர் அசத்திய மென்று கூறுவதாய் வைத்து, அவரை மறுக்கப் புகுவது, கயிற்றைப் பாம்பாக வெண்ணி, அப் பாம்பைத் தழுகொண் டடிக்கின்றமைக் கொப்பாம்.

கோளரியார், உலகத்தைச் சத்திய மென்கிறார் ; நாம் அசத்திய மென்கின்றோம். கோளரியார் உலகைக் காரிய மென்கின்றவர் ; நாமு மங்ஙனந்தான். காரியமெல்லாம் அசத்திய மென்பதற்குப் பல திருட்டாந்தங்கள் கூறினோம். இப்போதுங் கூறுகின்றோம். கடமானது சத்தியம்போற் றேன்றினும் சோதனையில் மண்ணைத்தவிரப் பொருளில்லை ; அங்ஙனமே நூலை யன்றி யாடையில்லை. இது காட்சிப் பிரமாணம். இதற்கு அதுமானம் வேண்டுவ தில்லை, இந்தப் பிரத்தியக்ஷத்தைக் கொண்டே சிவ னிடத்து உலகு அசத்திய மென்கின்றோம். குடம் சத்திய மென்பது விபரீதப் பிரத்தியக்ஷம் ; குடம் சத்தியமோ அசத்தியமோ என்பது சந்தேகப் பிரத்தியக்ஷம். குடம் பொரு ளல்ல, மண்ணே பொரு ளென்பது யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷம். “உலகு யதார்த்தமா யிருந்து அனுபவத்திற்கு வருகின்றது, ஆதலால் அதைப் பொய்யென்று எங்ஙன முரைப்பது?” எனின் கூறுதும். யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷத்திலுந் தோஷ முண்டு. சூரியன் ஒரு சாணளவு வட்டமா யிருப்பது யதார்த்தப் பிரத்தியட்ச மாணலும் சுருவிகளைக் கொண்டும் நூலைக் கொண்டும் வேறு காரணங்களாலும் பார்க்கும்போது பூமியைவிட எத்தனையோ பல்லாயிர மடங்கு பெரிதென நிச்சயிக்கின்றோம். நூலறி வற்ற சாதாரண ஜனங்கள் எது எது எப்படித் தோற்றுக்கின்றதோ, அதை அதை அப்படி அப்படியே உள்ள தென்கின்றனர். அது விவேக மாகாது. உலகு யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமாய்ச் சத்தியம்போல் தோன்றினாலும் வேத முதலிய கலைகளைக் கொண்டு ஆராயு மிடத்து அது அசத்திய மென்றே சொல்லத் தக்கதாம். அதுபற்றியே நமது தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென்றுணர்தலை மருள் என்றும், “எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஷே இரண்டு குறளின் பொருளைப் பரிமேலழகரது உரையானுந் தெளிக. உலகு சத்திய மென்பது சாதாரண ஜனங்களின் கூற்று ; அசத்திய மென்பது வேத சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்த புலவர் கூற்று. உலகம் சத்திய மென்று யார்க்கும் எவருங் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை ; யாவர்க்குமே யியற்கையா யுள்ளது. உலகம் அசத்திய மென்னும் ஞானம் கல்விவிருந்து

நாருரிப்பது போல்வது. இதையே வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. இப்படிப்பட்ட அருமையான விஷயங்களைத் தருக்கத்தினால் தாபிப்பதே வேத சாஸ்திரங்கட்குச் சிறப்பு. இந்த அருத்தத்தையே செந்நாப் போதாரும் கூறினார். பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்தலை மருளென்று கூறியதனால் பொரு ளல்லவற்றைப் பொரு ளல்ல வென் றுணர்தலும், பொருளைப் பொரு ளாக வுணர்தலும் தெளிவென்றும், எந்தெந்தப் பொருள் எந்தெந்த விதமாய்த் தோன்றினும் அந்தந்தப் பொருளில் மெய்ப் பொருள் யாது யாது என்று ஆராய்ந்து அந்த மெய்ப்பொருளைக் காண்பது அறிவு என்றதனால் தோன்றியது தோன்றியவா றுணர்தல் அறியாமை யென்றும் ஆகின்றன. இதன்படியே கோளரியார் கூற்று மருளும் அறியாமையுமாம். காரியமெல்லாம் அசத்தியமாவது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்துக் கியைந்திருக்கின்றமையால் இதைக் கொண்டு காரியமான உலகும் அசத்தியமென அநுமானிக்கத் தரும். 'பிரபஞ்சம் சத்தியமென்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளாலும் துணியப் படுதலின்' என்பதனால் வேதமுதலிய சத்பிரமாணங்களும் அங்ஙனம் கூறுவதாய்ச் சில ரெண்ணக் கூடும். இது முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பதற் கொப்பாம். வேத சாஸ்திரங்கள் உலகம் பொய்யென்று எங்கும் தம்பட்டம் அடிக்கவும், ஞானவான்களெல்லாம் பெருங் கூக்குரல் போடவும் இவரும் இவரைப் போன்றாருமான சிலர் அவைகளுக்கு மாறாகச் சொன்னால் ஆகுமா! ஆகாது! ஆகாது!! பிரபஞ்சம் அசத்திய மென்பதற்கு வேதமுதலிய சத்பிரமாணங்கள் பல வருமாறு:—

சாமவேதத்தில் மைத்திரேயோபநிஷத்

முதலத்தியாயம் ச-வது வாக்கியம்.

ஐகத்தை யிந்திரசாலமாய்ப் பார்க்கிறவனாயும்.

யசுர் வேதத்தில் சர்வ சாரோபநிஷத்.

மித்தை எது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தை ப்ரம்மத்தில் ஆரோபிப்பது.

மாயை யென்பது யாது?

அநாத்மாவுக்கு மூலமான தெதுவோ அது தான் மாயை..... அந்த மாயை யானவள் அநாதி, முடிவை யுடையவள்இருக்கிறவளுமல்ல, இல்லாதவளுமல்ல, அவ்விரண்டுங் கலந்தவளுமல்ல. வாக்குக் கெட்டாதவள் (பிரமமமாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யில்லாதவள்.....எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள் சுவரூபம் அக்ஞானம். அதுவே தான் மூலப்பிரகிருதி..... ஐகதாகாரமாய்ப் பரிணமித்திருக்கிறவள்.

சுக்கிலயசுர்வேதந்தில்

நிரலம்போபநிஷத்.

இரண்டாவ தற்றதாயும் எங்கும் தொடர்ச்சியா யுள்ளதாயும் சகல சுவரூபமாயுமிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்திலேயே தேவ, மிருக, நர, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணசிரம, பந்த மோக்ஷ உபாதி (கற் பிதமான வேஷம் அல்லது கற்பிதமான தடை) யாக விருக்கிற பல தேக பேதங்களினாலே கயிற்றிற் பாம்பென்கிற பிரமைபோல் கற் பிதமாயிருக்கிற ஞானமே யஞ்ஞானம்.

பிரம்மம் சத்தியம்; ஜகத் பொய்.

நக்வேதந்தில் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

பழுதையில் பாம்புமுதலியனபோல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதார ரூபமாய்ப் பிரம்மசத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண் டிருக்கிறது; ஆகையால் ஜகத்திலலை.

கயிற்றிற் பாம்பு முக்காலத்திலு மெப்படியில்லையோ, அப்படி அகங்காராதி தேகம் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது அத்துவயனா யிருக்கிற என்னிடத்திலில்லை.

யசுர்வேதந்தில் வராகோபநிஷத்

உ-வது அத்தியாயம்.

ஜகத் முழுதும் சங்கற்ப (மனத்தோற்றம் அல்லது எண்ணம்) மாத்திரத்தினாலேயே உண்டாகின்றது. சங்கற்பமாத்திரத்தினாலேயே ஜகத்தோற்றம்.

குதசங்கிதை முந்திநிலை யுரைத்த அத்தியாயம்.

திரிசியமாம் பவஞ்சத் தேய்ந்து சொப்பனம்போல் தோன்ற. (௩௨)

ஷை மோசகப் பிரதனத்யல்புரைத்த அத்தியாயம்.

உலகமுழுதுஞ் சொப்பனம்போ லுறக்கண்டிடுவானெவனானும். (௩௩)

பஞ்சாக்கர மந்திரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரசிவசொரூபத்திற்கன்னியமாயுள்ளவெல்லாம்மித்தையாவதினாலேயே. (௩௪)

ஷை ஷை அத்தியாயம்.

அனகற்கன்னிய மாயவையெல்லாம் பொய்யாகிப் போதலாலே. (௩௫)

ஷை சிவலிங்க விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரமசிவத்திட மாரோபிதமான பவஞ்சம். (௩௬)

ஷை வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயம்.

துவித பிரபஞ்சம் காணப்படலானும் குறையாப் பரத்தாரோபிதமாய்க் குறையலானுங் கற்பிதமே. (௩௭)

ஷை உணத்தகாப் பொருளுரைத்த அத்தியாயம்.

சொற்ற சத்தைக்கு அயல் யாவுஞ் சூனிய மாகையினாலும். (சத்தை யென்பது சிவம்) (சு.)

(இதற்குச்சரியாகச் சிவஞானபோதமும் “யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகலின்” என்று கூறுகின்றமை காண்க.)

ஷை பிரமகீதை முன்சொல்லிய வுபநிடதங்களின் அருத்தத்தைத் தொகுத்துரைத்த அத்தியாயம்.

இடையிலோர் மாயை யுண்டென எண்ணுமேல், கடையதே யாகும் அவன் கற்ற கல்வியே. (எ)

மாயை யென்றென்றுண்டாக் மதிப்பது மனமல்ல. (அ)

உண்டிபொற்றோன்று முலகெலா முண்மையன்றென வுணர்த்தி. (உக)

ஷை பிரமகீதை ஐதரேய உபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சொல்லுரநின்ற கற்பிதப்பொருளிற் சொல்லளவுள்ளதாயுண்மைக் கில்லையாயிருக்குஞ்சிலபொருள் சொல்லுமில்லையாஞ்சிலபொருளவைதா நெல்லேதீர்வாநு திகளுஞ்சுத்திகையிலிரசதா திகளுமா முன்னைத் தொல்லையாம்பொருளும் கற்பிதத்துண்மைப்பொருளையும் சொல்லுந் சுருதி.

இலங்குபுராணம்

தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்தபூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள் திருந்தா அகங்காரத்தினோடு செறிழுக்குணங்கள் மாத்திரைகள் பொருந்துமாயை சீவனியை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி யிருந்தெவ்விடத்து நிலைபெறுவோம் அதுனால்தானுவென இசைப்பார். (கக)

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம் அலகைத்தேரிற் பேதுறத்தோன்றுநீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டுதோன்றும். (உரு)

திருவிளையாடற்புராணம் பரிநீரியாக்கியபடலம்.

பொய்யுலகை மெய்யாகப் பேதிக்குஞ் சித்தவோ. (ரு௦)

பாகவதம்.

பொய்வகையாகு மாயைப் புணர்ப்பினுற் பட்டதன்றி.

உரைத்திடு கனவுபோல வுபாதிபொய்யாகுமென்றும்.

பொய்ம்மையா முடற்பொருளினில்.

கானனர்போல் வையகமாதிய வழங்கிய வுலகமெல்லாம்.

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத்தெண்ணீருங் கயிற்றினில் வாளரவும் அலைகடலிற்பட்ட
கூனமுதுகிப்பியிற்றேன்றும் வெள்ளியும் அம்முத லுண்மைக்குறிக்கிறீரும்
ஆனவைபோல நினையறியிற்றேன்றும் சகமனைத்தாம் நில்லாதழியுமாற்றால்
தேனவிழ்ப்புங் கடுக்கையணி செல்வ நினைதறை கழற்றான் சென்னி சேர்ப்பாம்.

மகாஇதிகாசமாகிய சிவரகசியத்தில் 6-வது அமிசத்திலுள்ள

ரிபுக்லை

3-ம் அத்தியாயம்.

பரமசிவனருளியவா பின்னுஞ்சொல்வேன்
பலவிதமாம் பூதம்பொய் புவனம் பொய்யே.

(க)

சோத்திரமு மஃதுணருஞ் சத்தம்பொய்யே
சுழல்தொக்கு மஃதுணரும் பரிசம்பொய்யே
நேத்திரமு மஃதுணரு முருவும்பொய்யே
நிகழ்நாக்கு மஃதுணரு மிரதம்பொய்யே
காத்திரமார் மூக்குமதன் விடயம்பொய்யே
கரணமு மவ்வதிட்டான தெய்வம்பொய்யே
கோத்திரமுஞ் சூத்திரமுங் குலமும்பொய்யே
குறைவற்ற பரப்பிரம மொன்றேமெய்யாம்.

(ஈ)

7-வது அத்தியாயம்.

சுகதமுதற்பேதங்கள் மூன்றுமில்லை
சூக்கமகா பூதங்களைந்துமில்லை.

(உரு)

13-வது அத்தியாயம்.

வித்தரமாமாயையுமேயசத்தேயாகும்
விரிந்த அதன் காரியமும் அசத்தேயாகும்
சத்ததுவாய்த் தோற்றுவதும் அசத்தேயாகும்
சதசத்தாய்த் தோற்றுவதும் அசத்தேயாகும்.

(ஐ)

(ஊ)

21-வது அத்தியாயம்.

கானலிடைக் கற்பிதமாம் பேய்த்தேர்போலும்
கனவினிடைக் கற்பிதமா மூலகேபோலும்
ஞானகனமான பரப்பிரமத்தின்கண்
ஞாலமெலாங் கற்பிதமாய்த் தோற்றலாலே.

(கரு)

30-வது அத்தியாயம்.

சன்மாத்ரமானபரப்பிரமமல்லாத்
சராசரமாய்ச்சனிக்கின்றசுகமேயில்லை.

(உரு)

31-வது அத்தியாயம்.

சத்தியமேசத்தியமே சுகமேயில்லை.

(உ)

கனவினிடைக்கண்டபொருணனவின் கண்ணே
கலங்காமலிருந்திடுமேற்சுகத்துஞ்சத்தாம்
நனிவிரைவிலோடியிடு நதியின்வேக
நவியாது நின்றிடுமேற் சுகத்துஞ் சத்தாம்

செனனமுதற் குருடர்க்கு மணியினேர்மை
செவ்வியதாத் தெரிந்திடுமேற் சகத்துஞ் சத்தாம்
அனியமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
யகண்டவடிவானபர மொன்றேயுண்மை.

(௧௫)

35-வது அத்தியாயம்.

சத்தியமாய்ச்சகத்து முதலிருக்குமாகில்
சலனமறச்சமுத்தியிலு மிருக்கவேண்டும்.

(௨௪)

36-வது அத்தியாயம்.

அரவுமுதல்பலவிதமாய்த்தோற்றினாலுதிட்டானவிரச்சு வினையாய்ந்தறிந்தால்
மருள்வடிவாமரவுமுதலனைத்தும் தமாசற்றரச்சுவடிவாவதேபோல்
விரவுசகமுதலியவாய்த்தோற்றினாலுமிவ்வதிட்டானபரப்பிரமந்தன்னை
யருமையுடனன்றாகவாய்ந்தறிந்தாலவையாவும் கண்டபரப்பிரமமாமே.

(௨௭)

இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம்.

அலங்கலிற்றேன்றும் பொய்ம்மையரவெனப் பூதமெந்தும்
விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடுற்றவீக்கம்
கலங்குவதெவரைக்கண்டா லவரென்பர்கைவிசேர்தி
இலங்கையிற் பொருதாரன்றே மறைகளுக்கிறுதி யாவார்.

(௧)

பாரதம்.

ஐவகைப்பொருளும்நான்கு கரணமும் குணங்கள்மூன்றும்
செய்வினை யிரண்டுமொன்றி யாவருந் திகைப்பநின்ற
பொய்யிருகளுலானப் பொருட்கதிர் விரித்தபுத்தேள்.

பாரதம் பகவத்கீதை பிரபஞ்ச அத்தியாயம்.

கனவுந்திகழ் கழுதாழியுமிரு கந்தர்வநகரும்
எனவந் தழிதவின லுருவது வின்றியதுயாது.

(௧௬)

மந்திரமாய விந்தமரத்தினைத் துறவென்கின்ற
தந்திரவாளால்வெட்டித் தற்பர மாகிநின்றே
இந்திரசாலமென்ன யாவுமென்னிடையே காட்டும்.

(௧௦)

பாரதம் உத்தரகீதை முதலத்தியாயம்.

பிரபஞ்சவஸ்து மித்தையானபடியினாலே.

(௧௩)

ஆகாசாதிச்சகலபிரபஞ்சமும் கற்பிதமாகையாலே
சகலமும் அசத்தியமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலே.

(௧௬)

ஞானவாசிட்டம் கசன்கதை.

பிரமமாஞ்சத்தவேலை நுரைகளாம் பிறங்கலெல்லாம்
பரமவாதித்தன்முன்னர்க்கானலாம் பரவைஞாலந்
திருமதாமிதனைமுன்னே செப்பினன் வியாழன்ந்த
வரமகன்கசனும்பேரோன் மற்றதுவள்ளல் கேட்பாய்.

சிவஞானபோதம்.

உணருரு அசத்தெனின்.

தேவிகாலோத்தரம்.

நீடியதூலகாலெங்கு நிறைமயிர்த் தோலினாலே
மூடியவுடலுங்காணுங் கனவெனு முளத்தனாகி.

(சக)

தோன்றுவ தெல்லாம் அசத்து.

(கரு)

சத்திபாதலந்தான் முதலீறதா
வைத்தவையமெலாம் அசத்தாதலால்.

(உ௦)

திருவாசகம்.

மாயப்பிறப்பறுக்கும் மன்னனடிபோற்றி,
பொய்யாயினவெல்லாம் போய்கலவந்தருளி,
இந்திரஞாலங் காட்டியவியல்பும்,
இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி,
இருமுச்சமயத் தொருபேய்த்தேரினை,
பூத்தாரும்பொய்கைப் புனலிதுவேயெனக்கருதிப்,
பேய்த்தேர்முகக்குறும் பேதைகுணமாகாமேதீர்த்தாய்,
மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடாவகை நல்கினான்,
இந்திரஞாலவிடர்ப்பிறவித்துய ரேருவதாகாதே,
பொய்யாயசெல்வத்தே,

திருநாவுக்கரசு கவாமிகள்.

பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலில் புலம்பாநின்ற புண்ணியங்காள் தீவினை
காள் திருவே நீங்கள், இம்மாயப்பெருங்கடலை.

பொய்யினால் மிடைந்தபோர்வை.

பொய்விராமேனிதனைப் பொருளெனக்காலம்போக்கி.

திருமந்திரம் பராவத்தை.

ஆயும்பொய்மாயை யசும்புறமாய் நிற்கும்.

(எ)

பொய்கண்ட மாமாயை.

(உசு)

சிவஞானசித்தியார்.

உலகமெலாம் அலகைத் தேராம்.

பட்டினத்துப் பிள்ளை.

மையாடு கண்ணியும் மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
யையாரின் மாயை யுருவெளித்தோற்றம் அகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப்போனதுவே.

மாயப்பேய்த்தேர்போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்
கனவே போன்றுநனவு பெயர்பெற்ற மாயவாழ்க்கையைமதித்து.

கந்தானுபூதி.

இல்லையெனுமாயையி லிட்டெனைநீ.

பிரபுலங்கலிலே விமலகதி.

மெய்ம்மைசிவமே யல்லாமல் விரியுமூலகம் பொய்யென்பார்
இம்மைமறுமை நிலையல்லவென்ன நிகழ்ந்த கருத்தினார்.

(கூக)

வேதாந்ததுளாமணி.

பொய்பாகிச்சத்துருவப்பொருளின்வேறாகியொருபொருளாய்த்தோற்றல்
செய்யாமையாலுளதில்சுதந்தரஞ்சான்ருயவொருசேதனன்பா
லுய்யாதசீவாதியாக்குதலாந்சுதந்தரமுமுளதுமாயை
மெய்யானதலதென்றல்விசம்பலர்போலில்லையெனவிளம்பலன்றே.

(கூஉ)

புலனில் கனாக் கரியாதிபோற் றோன்றி விசாரிக்கும் பொன்றும். (கூங)

விவேகதுடாமணி.

சொன்ன இப்பஞ்சகோசம் சுத்தமா மித்தையென்றே.

கைவல்லியம்.

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி சுந்தர்ப்ப நகர்கனாஜர்
வானமைகயிற்றிற்பாம்புமலடிசேய்முயலின்கோடு
பீனமாந்தறிபுமானிற்பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே.

(கூ௮)

சீவானுபூதிவிளக்கம்.

பார்த்தேன் உலகப்பரப்பெல்லாம் பார்த்தனவில்
பேய்த்தேர்போலில்லையாப் பேரறிவேகண்டனமே.

தீருவம்மானை.

மெய்யானதொன்றுமே மெய்யான தம்மாணை
மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகாணம்மாணை.

சீவாநந்தமாலை.

எங்குஞ்சிவமொழிய இல்லையவன் தன்னாணை
அங்கந்திரள்கருவி ஆணவம்—பொங்குமிருள்
மைசெய்த மாமாயை மாணய்வினை மற்றனைத்தும்
பொய் பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.

வைராக்கியசதுகம்.

அகலுமிவ்வுடல் மினின் விரைந்தெனின் விரைந்தாற் றொழி தலதிங்கே
சகலமுஞ்செய நினைகுதறனையினித்தடப் புனவிதுவென்றே
பகலினால் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிராதி
இகலினாற் செயநினைபவர் நினைவையொத்திடு மெனவிமொயே.

சீவாகமார்த்ததரிசனம்.

சட்டெனத் தெளிந்தான் சர்ப்பமிரச்சுவிற் காணாதாற்போற்
கட்டினபாசம் விட்டாற் கண்டிலன் பெத்தம்பின்பு
சிட்டநற் சுபாவமேயாஞ் சீவன் முத்தன்றேகத்தை
விட்டபின் பரமமுத்தன் வியோமம்போற் கடநாசத்தில்.

சித்தாந்த சிகாயணி.

கயிற்றரவிப்பி வெள்ளிகுற்றியிற்கள்வன்மிக்க
வெயிற்படுகானந்தெண்ணீர்விண்ணிற்கந்தருவவூர்போல்
இயற்படுகித்தசச்சிதாந்தசிவத்தின்கண்ணே
செய்யப்படுபொருளாய்த் தோன்றுஞ் செப்பிய வுலகமன்றே.

விருத்தாம்பிகைதுதி.

பழதையென்றுணரினதின்முனர்த் தோன்றும் பாம்பு மப்பழதையா
னதுபோல், முழுதுணர்ந்தறிவாந் தன்னையே காணின் முரணுறு சராசரமெ
வையு,மெழுதருமறிவாய் விளங்குமென் றிசைத்தென் எழுபவந்துடைத்தெனை
யளித்தாள், கெழுமணி முத்தாநதிசெறி விருத்தகிரியமர் பெரிய நாயகியே.

சிவஞானவள்ளலார்

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

இப்பியிற் பிராந்தியாலே யிரசிதந் தோன்றுமாபோல்
மெய்ப்படுமென்னிலிந்த வியன்சகமுதித்ததென்றே.

ஹை மூன்றாவது பாசசங்கை.

ஒருவேதம் பஞ்சபாசங்களும் அறித்தியமென்று சொல்லிற்று, பின்னொ
ருவேதம் கானற்சலம்போலத் தோற்றரவு மாத்திரமேயென்று சொல்லிற்று,
பின்னொருவேதம் ககராவிர்தம், வந்தியாபுத்திரன், சசவிஷ்ணம்போல் அது
பவத்திலே பிரபஞ்சமில்லை யென்று சொல்லிற்று, நாலாம்வேதம் மாயையே
யில்லை, இருக்கிறதெல்லாம் பிரமமேயென்று சொல்லிற்று.

துமாரதேவர் அத்துவிதவுண்மை.

(௧௦௮)

பழதையதனிற் றேன்றியிடும் பாம்பை யுள்ளபடிநோக்கிற்
பழதையே தோன்றியிடும் பாம்புமதுவாய்விடும் அஃதின்
பழுதிற் சிவத்திற்றேன்றியிடும் பன்மையுலகை நோக்கியிடின
பழுதிற் சிவமேயாய்த்தோன்றும் பன்மையுலகு மதுவாய்ப்போம்.

மாயையெனு மிவ்வரைக்கருத்தம் மதிக்கில் யாதொன்றில்லாத
ததுவே.

வீராகமம்.

சமயவாதங்கள் நீக்கித் தத்துவமித்தை யாக்கி.

அறிவானந்த சித்தியார்.

கானலாரேரென்றுகண்டு பருகிடக் காதலித்தே
போனவர்தாமய லென்றது கொண்டு பொருந்துவபோ
லானசகத்தி லடைந்தபொரு ளிவையான தெல்லாம்.

(௧௧)

திருப்போருர்சந்திமுறை.

கானலாரே ரன்றென்று காட்டக்கண்டா னொருவன்
மானலாரே ரென்று மயங்கல்போல்—நீநலமாய்ப்
பொய்யுலகம் பொய்யாகக் காட்டியும் போளுரனே
மெய்யென வுண்ணந்தேன் மிக.

பந்தருலம் பொய்யென் றிதன் மூலம் நீ பகரக்கண்டிடும் படி
தேன்மயங்கினேன்.

தாயுமானவரீபாடல்.

பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தி
 யென் புந்திக்குள் இந்திரசாலம் சாதிக்குதே,
 அண்டபகிரண்டமு மாயாவிகாரமே யம்மாயை யில்லாமையேயாம்,
 இந்திரசாலங்கனவு கானனீரெனவுலக மெமக்குத்தோன்ற,
 முற்றுமில்லா மாயையதனால்,
 தேகமான பொயை,
 ஐந்துபூதமு மொருகானனீரென,
 அகிலம் மாயை கான்முயற்கொம்பே யென்கோ கானலம் புயலே
 யென்கோ வான்முகமுளரியென்கோ,
 ஐகம் பொய்யெனத் தம்பட்டம் அடியே,
 எனதென்பதும் பொய்யானெனல் பொய்எல்லாமிறந்த விடங்காட்டும்
 நினதென்பதும்பொய் நீயெனல்பொய் நிற்கும் நிலைக்கேநேசித்தேன்,
 கடத்தை மண்ணெனல் உடைந்தபோதோ இந்தக்கருமச் சடத்தைப்
 பொய்யெனல் இறந்தபோதோ சொல்லத்தரும்,
 முற்றும் மாயமாய்,
 பொய்யாருலகம்,
 சுகமனைத்தும் பொய்யெனவே,
 அற்பமனமே யகிலவாழ்வத்தனையும் சொப்பனங்கண்டாய்,
 பொருந்து ஐகமத்தனையும் பொய் பொய்யென்று புகன்றபடி,
 ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பி நம்பி நாளுமென்றன் காலத்தைப்
 போக்கி யென்னகண்டேன்,
 பொய்யுலக வாழ்க்கை,
 பொய்யெல்லாம் ஒன்றாய்ப் பொருத்தி வைத்த பொய் யுடலை மெய்
 யென்றால் மெய்யாய்விடுமோ,
 உண்டுபோலின்ற முலகைத்திரமெனவுட்கொண்டு நான்பெற்றபலன்
 கூறாய்,
 கானற்சலம்போன்ற கட்டுழைப் பொய்தீர,
 பொய்யுலகம் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே.

கோளரியார் பிரபஞ்சத்தைக் காட்சிப் பிரமாணம் என்கிறாரே. அது உண்மைதானு வென்று பார்ப்போம். பிரத்தியக்ஷம் யதார்த்தம் சந்தேகம் விபரீதமாகிய மூவகைகளெ முன்னரே கூறினாம். இம்முன்றில் யதார்த்தப் பிரத்தியக்ஷந்தான் அங்கீகரிக்கத் தக்கது. சந்தேக விபரீதங்கள் அங்கீகரிக்கத் தக்கனவல்ல. ஆயினும் யானைகள் போன்ற பரசமயங்களுக்குக் கெல்லாம் சிங்கம் போன்ற இச்சித்தாந்தந்த சைவர்: உலகு விபரீதப் பிரத்தியக்ஷமாகவாவது உள தெனக் காட்டுவா ரானால் அவருக்கு வேதாந்த கோளரியென மற்றொரு பேரும் சிறப்பாக நாம் தருகின்றோம். திருட்டாந்தமாக ஒரு பொருளை அறியவேண்டுமாயின் அதற்கு வேறாக நின்றே அறிகின்றோம். அதாவது அறியப்படும் பொருளுக்கும் அறிவானுக்கும் வேற்றுமை யிருக்கக் காண்கின்றோம். திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்கும் கண்ணால் அறியப்பட்ட பொருளுக்கும் வேற்றுமை யிருப்பது போல உலகுக்கும் உலகை அறிவானுக்கும் வேற்றுமை யிருக்கல்

வேண்டும். காட்சிப் பிரமாணமாவது கண்ணுக்கும் கண்ணால் அறியப்பட்ட பொருளுக்கும் சம்பந்தம். அப்படியே உலகுக்கும் உலகையறிகிற அறிவுக்கும் சம்பந்தம்.

ஸம்ஸ்யொஹிஸம்ஸ்யொயிலுஃ லிஷ: தஜிஷுஃ

சூசுயதயா விஸிஷ்வ-விநியாகேஃ.

“சம்பந்த மென்பது சம்பந்திகளின் வேறாய் இருபொருள்களிலுமுள்ளதாய் ஒன்றை யொன்று பற்றிய தென்னு முணர்ச்சியைத் தருவதாயது” என்பதே சம்பந்த இலக்கணமாம். கண்ணால் அறியப்படுவதுபற்றி யுலகைச் சத்திய மென்று சொல்லுகின்ற மென்னின், கண் உலகப்பொருளில் ஒரு பாகமாகலின் அது பொருந்தாது. திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்கும் பொருளுக்கும் பேதமிருப்பது போன்று, தாட்டாந்தத்தில் அறிவானுக்கும், கண் முதலிய பொருள்களெல்லாங் கொண்டவுலகிற்கும் பேதமிருத்தல் வேண்டும். ஆத்துமாகண்ணைத் துணையாகக்கொண்டு உலகைக் காண்கின்றதேயன்றி, கண்தானே யறியவில்லை யென்னின், ஆத்துமா: உலகப்பொருளான வுடலையும், அவ்வுடலின் ஒருகூறான கண்ணையும் அபின்னமாய்க் கலந்து அறிகின்றது. அப்படியே திருட்டாந்தத்தில் கண்ணானது பொருள்களோடு அபின்னமாய்க் கலந்து அப் பொருள்களை யறிகின்றதா? இல்லையே. அப்படி யறிந்தா லல்லவா ஆத்துமா உலகையறிவது காட்சிப் பிரமாணமென்று சொல்லலாம்? ஆன்மா உலகையறிவது பிரத்தியட்சமாயின், உலகப் பொருளான கண்ணுடன் அபின்னமாய்க் கலவாது அறிய வேண்டும். அப்படி யறிந்தால்தான் காட்சிப் பிரமாணமென்று சொல்லத் தகுதியாம். கண்ணுக்குத் தோற்றும் ஒரு அற்பப் பொருள், பூதக் கண்ணுடியில் பார்க்கும் போது மகத்தாய்த் தோற்றுகின்றது. கண்ணுக்கு அற்பமாயேனுந் தோன்ற விடத்து, அப்பொரு ளிருப்பதாய் ஒத்துக்கொள்வோமா? அது பிரத்தியட்சப் பொருளென்றுதான் கூறுவோமா? அப்படியே கண்ணின் துணையின்றி ஆத்மா எவ்வகையா லேனும் ஒரு விதமாய் உலகையறியுமாயின் அதுகொண்டு உலகு உள்ளதென்றும் அது காட்சிப் பிரமாணமென்றுங் கூறலாம்; அங்ஙன மில்லையே. திருட்டாந்தத்தில் கண்காண்பான், கண்ணால் அறியப்பட்ட கட படாதிகள் காணப்பட்ட பொருள்கள். கண்ணானது பிரத்தியேகமா யிருந்து, கண்ணுக்குப் பின்னமான கடாதிகளை யறிகின்றது. கண்ணானது கட படாதிகளின் ஒரு பாகத்தோடு பிறிவற்று அபின்னமாய்க் கலந்து மற்றப் பாகங்களை யறிவ தில்லை. அவ்வாறு காண்பான் ஆத்துமா; காணப்பட்ட பொருள் உலகு. கண்ணானது உலகினதோர் பாகம். ஆத்துமாதனியே வேறு யிருந்து உலகையறிய வில்லை. ஆத்துமா அறிபொருளெனப்படும் வுலகத்தி னோர் பாகமான கண்ணோடு அபின்னமாய்க் கலந்து, மற்றோர் பாகமான வுலகையறிகின்றது. ஆதலால்

உலகு காட்சிப் பிரமாண மென்று கூறுவது எட்டுணையும் பொருந்தாது. நாம் பார்க்கப்படும் பொருளின் ஓர் பாகத்தோடு அபின்னமாய்க் கலந்து மற்றோர் பாகத்தை யறிவோ மாயின் பொய்யும் மெய்யாகத் தோற்று மென்பதற்கு நாம் தினந்தோறும் அநுபவிக்கும் ஓர் திருட்டாந்தங் கூறுகின்றோம். பொய்யான கனாவலகை அக்காலத்தில் உண்மைப் பொருளென்றே யறிகின்றோம். அதிலும் கண்ணினாலேயே அறிகின்றோம். அதை யுண்மை யென்று கொள்ளலாமா? கனாவலகு பொய் யென்பதி லாக்ஷேப மில்லை. அந்த வலகை அங்கு காண்கிற மனிதனும் அந்த வலகப்பொருளில் ஓர்பாகம். அந்தப் பாகத்தி லோர் பாகம் ஷ. மனிதனது கண். காண்கின்ற (கனாவலக மனிதனது) அந்தக் கண்ணும் காணப்பட்ட அவ் வலகமும், ஒரே பொருள். கண்ணானது உலகை யறிகின்ற தென்பது ஒரு பொருளின் ஓர் பாகம் மற்றோர் பாகத்தை யறிகின்றதா யாகின்றது. அப்படியே இச்சாக்கிர வலகைக் கண்ணறிகின்ற தென்பதில் கண்ணுக்கு இவ்வலகு காட்சிப் பிரமாணமா யிருக்கின்றது. கண்ணே வலகின் ஓர் கூறு. ஓர் கூறு மற்றோர் கூற்றை யறிகின்ற தென்பதே காட்சிப் பிரமாணமா யிருக்கின்றமையின் இது காட்சிப் பிரமாண மாகாது. திருட்டாந்தத்தில் கண்: கடபடாதினை யறிவது காட்சிப் பிரமாணம். இதில் கண் ஒருபொருள், கண்ணால் அறியப்பட்ட கடம் ஒரு பொருள். கண்ணினது ஓர் கூறு கடமல்ல; கடத்தின தோர் கூறுங் கண்ணல்ல. இரண்டும் வேறுவேறு பிரத்தியேக பின்னப் பொருள்கள். இப்படி யிருப்பது தான் காட்சிப் பிரமாணம். இவ்வாறு தாட்டாந்தத்தில் உலகும் கண்ணுமாகா. திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்குக் கடம் எப்படி விஷயமோ, அப்படியே தாட்டாந்தத்தில் காண்பானுக்கு உலகு விஷயமாம். திருட்டாந்தத்தில் கண்ணுக்குக் கடம் எப்படிப் பின்னமோ அப்படியே தாட்டாந்தத்தில் காண்பானுக்கு உலகு பின்னமாதல் வேண்டும். கண்ணால் உலகு அறியப்படும் போது கண்ணும் உலகும் ஒருபொருள். கண்ணால் கடத்தையறியும் போது கண்ணுங் கடமும் பின்னப் பொருள்கள். கண்ணால் உலகை யறியும்போது உலக மென்னுஞ் சொல்லில் கண் அடங்கி விட்டமையால் இரண்டு மொன்றுதான். கண்ணும் கடமும் அவ்வாறு ஒன்றில் ஒன்று அடங்கவுமாட்டாது; இரண்டும் ஒரு பொருளு மல்ல. ஆதலால் உலகு காட்சிப் பிரமாண மென்றல் சற்றும் பொருந்தாமை காண்க.

கோளரியார் கூறும் இன்னொரு விந்தையும் அதன் மறுப்பும் வருமாறு: “மாயை அநிருவசனீயமாயின், அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் சூனியமாதல் வேண்டு மாதலா லென்பது” ஆம். காரணத்தின் தன்மை காரியத்தி லிருக்கலாமேயன்றி மாறான தன்மை யிருப்பது நியதமன்றே. பொன்னாலான பூடணம் பொன்மயமாமே யன்றி

வெள்ளி மயமா யிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ விருத்த மன்றோ? மரத்தா
லாய யானை வாகனம் மரமயமா யிருக்குமே யன்றி இரும்பு மயமா
யும் வெள்ளி மயமாயும் பொன் மயமாயும் இருத்தல் கூடாதே. அங்
ஙனமே அநிர்வசனமான மாயா காரியப் பிரபஞ்சம் அநிர் வசனீய
மாகலாமே யன்றிச் சூனியமாதல் வேண்டுமென்ப தெங்ஙனமாகும்?
காரணம் சூனிமாயின் காரியமும் சூனியமாம். காரணம் அநிருவச
னீயமாயின் காரியம் சூனியமாமா? காரண வியற்கைக்கு மாறாகக்
காரிய மெங்கிருந்து வரும்? கோளரிக்குப் பயந்து இனி யியற்கைப்
பிரமாணத்துக்கு மாறுண்டாம்போலும்! அநிருவசனீயத்திற்கும்
சூனியத்திற்குமுள்ள வித்தியாச மிவ்வகைப்பட்டதென இக்கோள
ரிக்குக் கிஞ்சித்துத் தெரியாது. பாவம் என் செய்யும் கோளரி!
அதற்குத் தெரிந்ததை வஞ்சக மின்றிச் சொல்லிவிட்டது. எப்படி
யிருந்தாலும் கோளரி கோளரி தானே! தெரியாத கோளரிக்கு அதன்
பொருளை விளக்கிக் காட்டுவாம். கோளரியே! சூனியமென்பது இன்
மையையே வடிவமாகப் பெற்றது. அதற்குவமானம் வான்மலர், மலடி
மகனும். அநிருவசனீய மென்பது சத்து மல்லாமல் அசத்து மல்லா
மல் சதசத்து மல்லாமல் இன்ன தன்மைத் தெனக் கணிக்கப்படாத
இலக்கணத்தைப் பெற்றது. அது ஒரு சத்துப் பொருளிடத்து உண்
மைபோல் மற்றொரு பொருள் காணப்படுவது. அதற் குவமானம்
கயிற் றரவு, கானல் நீர், கனா வுலகு முதலன வாம். இந்தப் பேதந்
தெரியாது “எல்ல செட்டிலக்க ஏக லக்க” என்பதாய்க் குழப்பிவிடு
வது தகுதியன்று.

இத்துடனே இக்கோளரியார் வாய்முடவில்லை. இன்னுங் கொஞ்
சம் மேலே போகின்றார். அதையும் பார்ப்போம். “அசத் தறிவுக்கு
“ஞேயமாகுதற்குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு இல்லையென்ப
“தொக்கும்” என்கூறி, அதற்குமேல் “சதசத்தாயவுயிரருளுணர்
“வுக்கு ஞேயமாகுதற்குரிய சிற்குணமும் மற்றதற்கின்றாமாயின், அப்
“பெற்றித்தாயதொருபொருளுண்டென் றறிந்ததுதான் எவ்வளவை
“பற்றியோ? அளவைகளால் ஓராற்றினும் அங்ஙனம் அறியப்படா
“தது சூனியமாவதன்றிச் சத்தான பிரமப் பொருளாவ தெங்ஙனம்”
என்கிறார். இதிலுள்ள ஆபாசங்கள் மிக அதிகம். வேதாந்திகள்,
ஜீவனை அசத்தென்று சொல்வதாகச் சொல்லுகிறார். தம் பக்ஷத்
திலோ சதசத்தென்று வைத்துச் சொல்லுகின்றார். அசத்துக்கும்
சதசத்துக்கும் வித்தியாசம் எவ்விதமாய்த் தீர்மானித்தாரோ அறி
யோம். சத்தென்றால் உள்ளது, அசத் தென்றால் இல்லது, சதசத்
தென்றால் உள்ளது இல்லா தாம். ஜீவன் உள்ளதாக வாவ திருக்க
வேண்டும், இல்லதாக வாக திருக்கவேண்டும். உள்ளதும் இல்லது
மாய் ஒரு பொருள் எப்படி யிருக்கும்? உள்ளதும் இல்லது மாய
ஒரு பொரு ளிருக்கின்றதென்ப தெங்ஙன மிருக்கின்ற தென்னின்,
இருளும் ஒளியுமாய்ச் சூரிய னிருக்கின்றொன்று சொல்வதுபோ

விருக்கின்றது. மலடிமகன் இருக்கின்றானா? இல்லையா? என்று கேட்கும் கேள்விக்கு இரண்டில் ஒன்று சொல்வதை விட்டு இரண்டையுஞ் சேர்த்து, இருக்கிறான் இல்லை யென்று சொன்னால் ஒப்பு வரோ? ஒன்றுக் கொன்று விரோதமான இருவித தருமங்கள் ஒரு பொருளினிடத்தில் இருத்தல் கூடுமா? ஆனால் இவர் ஜீவனைச் சத சத்தென்று சொல்வது உண்மைதான். அதற்குப் பொருள் யாதெனின் அசத்தே. யாங்ஙன மென்னின் கானனீர் (முன்பு சத் (உள்ளது) தாயிருந்தது; பிறகு சோதனையில் அசத் (இல்லது) தாய்ப் போய் விட்டது. சோதனைக்கு முன் சத்தாயும் பின்பு அசத்தாயும் போயினமையின் சத்து, அசத்து ஆகிய இருவித சொல்லையும் கானல் நீர் ஏற்கின்றது. அதுபற்றிக் கானல் நீரைச் சதசத்தென்று கூறுவது தகுதியாகும். கானல் நீர் முன்பு சத்தாய்க் காணப்பட்டுப் பின்பு அசத்தாய்ப் போய் அது காரணமாகச் சதசத் தென்று பேர் பெற்றாலுங் கானனீர் உண்மையில் அசத்தேயா மென்பதற்கு ஆக்ஷேபம் உண்டுகொலோ! எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தே யாமென்றுறுதி மொழி கூறலாம். அங்ஙனமாக வேதாந்திகள் உயிரை அசத்தென்று கூறுவதாகவும் தாம் சதசத்தென்று கூறுவதாகவும் அதில் வித்தியாசம் ஏதோ பலமா யிருப்பதாகவும் காட்ட வந்தது தெரியாமையாம். வேதாந்திகள் உயிரான ஜீவனை ஒரு அவசரத்தில் சத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் சதசத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் அசத்தாகவுஞ் சொல்லி, இவைகளை யெல்லாம் பூர்வபக்ஷப் படுத்தி, முடிவில் சதசத் விலக்ஷணமான அநிருவசனீய மென்று சொல்லுகின்றார்கள். சத்து என்று சொன்னால் சத்தான சிவம் நீக்கமின்றிப் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பதால் ஜீவனிருக்க விட மில்லாமற்போம்; அசத்தென்று சொல்லின் மலடிமகனைப்போல் முற்று மில்லாமற் போகவேண்டும். ஜீவனிருந்து சுக துக்கங்களை அதுபவித்துப் பிறந்திறக்கக் காண்கிறோம். ஆதலால் அசத் தென்றுஞ் சொல்லப்படாது. சதசத் தென்னின் ஷ்ட இரு வித குற்றங்களும் வந்து பொருந்தும். சத்து, அசத்து, சதசத் தாகிய மூன்றுக்கும் குற்றம் நேர்கின்றமையால் சதசத் விலக்ஷணமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கே ஓர்பரியாய நாமமாக அநிர்வசனம் எனச்சொல்லுகின்றார்கள். இந்தச் சூட்சுமத்தை யறியாமல் வேதாந்திகள் உயிரை யசத்தென்றுரைப்பதாய்க் கூறுவது வேதாந்த வாசனை யில்லாமையைத் தெரிவிக்கிறது. வேதாந்திகள் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லித் தள்ளுவதைச் சித்தாந்தமாய் வைத்துக் கொண்டதோடு தமது குற்றத்தைச் சொல்லாமல் மறைத்து, வேதாந்திகளுடைய சித்தாந்த மல்லாததைச் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லி அதை மாத்திரங் குற்றங் கூறிப் பேசுதல் கோளரிக் கழகாமா? சதசத்தென்பதற்குச் சத்தென்று பொருள் கொள்ளுகின்றமென்னின் உயிர் சத்தென்று புகரும் பக்ஷத்தில் சிவனுக்கு நிறை வில்லாமை யென்னும் குற்றம்

வருவதால் அது பொருந்தா தென்பதாம். இதைப் பற்றி முன்பும் வரைந்திருக்கின்றனம் ; ஆண்டும் கண்டு தெளிந்திடுக. இவ்வாக்கியத்தில் இன்னொரு தோஷமு முளது. ‘அசத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற் குரிய தருமம் பரப் பிரமப் பொருட்கு இல்லை யென்ப தொக்கும்’ என்பதனால் ‘சத்தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற் குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு உண்டென்ப தொக்கும்’ என்றாகின்றது. ஞேயமாவது காணப்படும் பொருள். பிரமப் பொருளான சிவனைக் காணப்படும் பொருளாக்குகிறார். இது வெகு சூட்சும புத்தி! எது காணப்படும் பொருளோ அது ஜடப் பொருளாமே யன்றி யோர் போதும் சித்துப் பொருளாகா தென்பது திண்ணம். இது சுருதி யுத்தி அனுபவ சம்மதம். இங்ஙனமாகச் சிவனைக் காணப்படு பொருளாக்கி ஜடமாக்கப் பார்க்கின்றனரே! இதற் கியாம் யாது செய்வேம்! திருட்டாந்தமாகத் தினந்தோறும் நம்மால் அறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் ஜடமாயிருக்கின்றனவே யன்றிச் சித்துப்பொருளாயிருக்கின்றனவா? யாரேனும் எக்காலத்தேனும் எத்தேசத்தேனும் அறிவைக் கண்டதாகக் கதையிலாயினுங் கேட்டேனு மிருக்கின்றனரா? ஒரு அறிவு இன்னொரு அறிவை யறிய மாட்டாதென்பது எல்லோருக்கும் அனுபவமா யிருக்க, இந்தக் கோளரி மாத்திரம் அறிந்தது போலப் பகடித்தனம் புரிவதென்னேயோ! இது கோளரியாயிருப்பதால் இதற்கு மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியம் உண்டு போலும்! சத்தறிவுக்கு ஞேய மாதற்குரிய தருமம் சிவனுக்கிருப்பதாகக் குறிப்பாய்க் கூறிவிட்டு, உடனே அதற்கு முரணாக, ‘சதசத்தாய வுபிரருணர்வுக்கு ஞேயமாதற் குரிய சிற் குணமும் அதற்கின்றாமாயின்’ என்கிறாரே. உயிர் சதசத்தாயபோது அதனது அறிவுஞ் சதசத்துத்தானே. சத்தறிவும் அசத்தறிவுமான வுயிரினது அறிவு உண்மையில் சத்தா? அசத்தா? சத்தானால் அசத்தாகாது. அசத்தானால் சத்தாகாது. எது சதசத்தோ அது அசத்தே யாமென முன்பு கூறியதுபோல, எது சதசத்தறிவோ அது அசத்தறிவோமென்று சொல்ல வேண்டுமது நியாயம். அசத் தறிவுக்கு ஞேயமாகுதற் குரிய தருமம் பரப்பிரமப் பொருட்கு இல்லையென்று சொல்லிய கோளரியார்: தாமாவது உயிருக்குச் சத்தறிவு சொல்லுகின்றனரோ என நோக்கின், இல்லை! இல்லை!! அசத்தறிவென்றே சொல்லுகின்றார். இந்த அநியாயத்தை யாரிடத்தில் சொல்லி முறையிடுகின்றது! கோளரியார்: உயிருக்குச் சதசத்து இலக்கணஞ் சொல்லுகிறார். அது அசத்தாகவே முடிகின்றது. வேதாந்திகளோ சதசத் விலக்ஷண அநிருவசனீய மென்கிறார்கள். இவ்விரண்டினது வித்தியாசத்தை யிதை வாசிக்கும் புத்திமான்கள் அறியாமற் போகார். அசத்தறிவிற்கு ஞேயமாகாத பிரமம் சதசத்தறிவிற்கு மாத்திரம் ஞேயமாமா? சதசத்தும் அசத்தி லடங்காமல் நேருமோ? அசத் தறிவுக்கானாலும் சரி, சதசத் தறிவுக்கானாலும்

சரி, சத்தறிவுக் கானாவுஞ் சரி, ஞேயமாகும் பொரு ளெல்லாம் சட மாயிருக்க வேண்டும். அன்றிக் காணும் அறிவு சத்தா யிருந்து விட் டால் ஞேயம் கண்டப் பொருளாய்விடும். இவ்வளவு பெருங் குற்றம் வருவதை யறியாமல் வாய் புனித்ததோ, மாங்காய் புனித்ததோ என முன் பின் யோசனை யில்லாமல் வாயில் வந்தபடி சொல்லி விட்டு, ஜணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானேவிலங்கில் மாட்டிக்கொள்வதுபோல விலங்கில் மாட்டிக்கொள்ளுகின்றார். திருட்டாந்தத்தில் கடம் சத்து, மலடிபுத்திரன் அசத்து, கானனீர் சதசத்து, கட முள்ள தாதலால் சத்து, மலடிபுத்திரன் இல்லாதவனுமையால் அசத்து, கானல் நீர் முன்பு உள்ளதா யிருந்தமையால் சத்தும் சோதனையில் இல்லாமற் போதலால் அசத்துமாம். ஆதலால் கானல் நீர் சதசத்தாம். இப்படி யிருந்தாலும் சத்து அசத்து என இரண்டாய்ப் பிரிக்கும்போது சத சத்தைச் சத்தில் அடக்கலாமா? அசத்தி டடக்கலாமா? கானனீரைச் சத்தி டடக்கிச் சொல்லலாமா? அசத்தி டடக்கிச் சொல்லலாமா? அச த்திடடக்கியே சொல்ல வேண்டும். அப்படியே சதசத்து இலக்கணஞ் சொல்வதற்கியைந்த வுயிரைச் சத்தி டடக்கிச் சத்தெனச் சொல்ல லாமா? அசத்தி டடக்கி அசத்தெனச் சொல்லலாமா? அசத்தில் அடக்கி அசத்தெனச் சொல்வதுதான் நியாயம். உயிர் அசத்தாகிற போது அதனறியும் அசத்தாகத்தானே யாகவேண்டும். அசத் தறி வுக்குப் பிரமம் ஞேயமா? எது ஞேயப் பொருளோ அது அசத்தா யும் ஜடமாயுமிருக்குமென்பது நிச்சயம். இவ்வாறு தாமேயுயிருக்கு அசத்து இலக்கணஞ் சொல்லி விட்டு, அவ்வாறு சொல்லாப் பிறரை அவ்வாறு சொல்வதாகச் சொல்வது நியாயமாமோ?

முடிவில் அசத் தறிவாரும் சதசத்தாய வுயிர்: அரு ஞானர்வு பெறுவதாகச் சொல்லுகிறார். அசத்தாக முடியும் உயிர்: சிவ னுடைய அருள் ஞானத்தைப் பெறுவ தெங்ஙனமாகும்? அசத்தாக முடியும் உயிர்: அசத் தறிவைத்தானே பெற்றிருக்க வேண்டும். அசத்தறிவுக்குச் சத்தான சிவஞானம் எப்படி யுண்டாகும்? அசத்துச் சத்தான பிறகன்றோ சத்தான சிவஞானத்தைப் பெறவேண்டும்? அசத்துச் சத்தாமா? சத்து அசத்தாமா? கயிற்றரவு உண்மையான அரவாமா? உண்மையான அரவு கயிற் றரவாமா? ஆதலால் தீர் மானத்தால் அசத்தாரும் சதசத்தாய வுயிர்: சத்தாகிய சிவ அருளு ணர்வைப் பெறுமென்பது சொல்லளவே யன்றிப் பொருளளவல்ல.

“சிவத்தை நோக்க அசத்தும் உலக ஜடப் பொருளை நோக்கச் சத்து மாசலால் உயிரைச் சதசத்தென்று சொல்லுகின்றும்” என் னின் பாரமார்த்தமான சிவ சந்நிதானத்தில் உயிர் அசத்தானபோது அதாவது இல்லாத போது சிவ சந்நிதானத்தில் பத்தன யிருப்ப தும் சிவஞானத்தைப்பெறுவதும் மோகனம் அடைவது மெங்ஙனமா கும்? உலகை அநிருவசனமென்று எந்தமதத்தவரும் ஒப்பவில்லை.

ன்று கூறுமிவர்: உயிரைச் சதசத்தென்றுமாத்திரம் எந்த மதத்தவ ரேனு மொப்பினதாகக் காட்டுவாரா? இவர் மதப்படி உலகம் சூனிய மும், உயிர்கள் விவகாரத்தில் சத்தும் உண்மை திருஷ்டியாகிய சிவ திருஷ்டியில் அசத்து மாதலால் உண்மையில் எல்லாத் திருசியங்க ளும் சூனிய மாகின்றன. அத்துவிதிகள் மதத்தில் எல்லாம் அநிர்வ சனீயமாம்; சூனிய மல்ல. இப்படி யிருக்க அத்துவிதிகளை மறுக்கப் புகுவதென்னேயோ! இங்ஙனமாக இவர்மதத்துக்குவிரோதமாக வுயிர் உலகங்களைச் சத்தியமெனத் தாபிக்க எழுவது வீண்செயலாம். உல கைமாத்திரம் சத்தெனச்சொல்வாரேல் சிவனைநோக்கச் சேதனமான வுயிரே அசத்தானபோது ஜட வுலகு மாத்திரம் சத்தாவ தெங்ஙனமா கும்? இனி உலகு அசத்தாகவும் உயிர் சதசத்தாகவும் சிவம் சத்தாக் வும் கூறும் சிவாகமங்களும், சிவத்தைத் தவிர மற்றப் பொருள்கள் விவகாரத்தில் சத்தாய்ப் பாரமார்த்தத்தில் அசத்தாய்ச் சதசத் வில க்ஷண அநிர்வசனீய மென்றே போதிக்க எழுந்தனவென் றறிக. ஒரு கடத்தில் செம்மை கருமையான இரு குணங்கள் இருப்பது போல் ஒரு உயிர்க்குச் சத்துத் தன்மையும் அசத்துத் தன்மையும் பொரு ந்துமென்று கூறின், கடம் அவயவ முள்ள தாதலின் ஒரு அவயவத் தில் ஒரு குணமும் மற்றொரு அவயவத்தில் மற்றொரு குணமும் இருக்கலாம். அவ்வாறு உயிர்க்கு அவயவமின்மையின் அதில் எதிர் மறைக்குணங்க ளிருத்தல் அமையாது.

கோளரியார் சத்தறிவென்றும் அசத்தறிவென்றும் சதசத் தறி வென்றும் அறிவை மூன்றாகப்பிரிக்கின்றார். சிவ அறிவு சத்தறிவென இவர் சம்மதிப்பார். ஜீவனை அசத் தறிவென வேதாந்திகள் கூறுவ தாயும், இவர் மதத்தில் ஜீவன் சதசத் தறிவெனச் சொல்வ தாயும் வரைகின்றார். இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பேச வோம். கண்ணால் அசேதன உலகை யறியும்போது கண் சித்தும், உலகு ஜடமுமாம். மனம் வேறு விஷயத்தை நாடிடுங்கால் கண்ணிருந்தும் காண்டல் இல்லை. காண்டலில்லாமையால் கண் அப்போது ஜடமாகின்றது. அசே தன வுலகைநோக்கக் கண்சித்தாயினும் மனத்தைநோக்க ஜடமாகின் றது. ஒரு சமயத்தில் சித்தாயும் ஒரு சமயத்தில் ஜடமாய் மிருப்ப தால் கண் ஜட சித் தென்றே கூறத் தகுதியாம். உலகு மாத்திரம் எப்போதும் ஜடந்தான். கண்ணைப் போலச் சித் ஜட மாகாது. கண் ணை நோக்க மனம் சித்தாயினும் உயிரைநோக்க ஜடமாம். ஆதலால் மனமும் சித் ஜடமாம். மனத்தை நோக்கச் சித்தாயினும் சிவத்தை நோக்க ஜீவன் ஜடமாம். ஆதலால் ஜீவன் ஜட சித்தென்று சொல்ல ப்படுகின்றது. இதுபற்றியே ஜீவனைச் சிதாபாசனென்று வேத முத லிய கலைகள் கூறுகின்றன. சிதாபாசனென்பதற்குப்பொருள் சித்து ப் போலி, அல்லது போலி சித்தாம். கீழே யிருக்கப் பட்டவற்றை நோக்க மேலே யிருப்பவை சித்தாயினும் மொத்தத்தில் சிவத்தை நோக்க யாவும் ஜடந்தான். அங்ஙனமே மலடி புத்திரன், ஆகாயப் பூ

இவைகளை நோக்கச் சேதனசேதனங்கள் சத்தாயினும் சிவத்தை நோக்க அசத்தாம். எது அசத்தோ அது ஜடமு மாகும். சிவம் என்றும் சத்து; ஆதலால் அது என்றும் சித்தாம். என்றும் சத்தும் ஏன்றும் சித்துமான சிவம் நீக்கமின்றி யெங்கும் பூரணமா யிருத்த லாலும் மற்றொரு பொருளிருக்க விடங் கொடாமையாலும் இருக்க முடியாமையாலும் வேறுபொருள் சத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்குமெ ன்றுசொல்வது பதார்த்த சோதனை செய்தறியாத குற்றமாம். எது ஒருசமயம் சத்துச்சித்தாகவும் பிறிதொருசமயம் அசத்துஜடமாகவு மிருக்கின்றதோ அதைத்தான் வேதாந்திகளான அத்துவிதிகள் அநிர் வசனீய மென்று சொல்லுகின்றார்கள். வேதத்தின் முடிவும் ஆகம த்தின் முடிவும் இதுதான்.

‘அப்பெற்றித்தாய தொரு பொருள் (சிவன்) உண்டென் றறி ந்தது தான் எவ்வளவைபற்றியோ?’ எனக் கேட்டகேள்வியு மாபாசக் கேள்வியெனக் காட்டுவாம். இதற்குப் பதில் அதுமான அளவையா னும் ஆகம அளவையானு மென்கிறோம். அளவை யென்பது ஒரு வாறே யன்றி மூற்று மல்ல. பிரமாணதீதப் பொருளைப் பிரமாணப் படுத்திச்சொல்வது சிவத்தினிலக்கணம் அறியாத குற்றமாம். சிவம் அளக்கற் பால தென்னின் எது அளவையான் அளக்கற் பாலதோ, அது அசத்தாயும் சடமாயும் போம்; அன்றி அறிபடு பொருள்களும் அங்ஙனமாம். கோளரியார் சிவனை ஞேயமாதற் குரிய தென்கிறார். எது ஞேயப் பொருளோ அதுவும் அசத்தும் ஜடமுமாம்; அன்றிக் காண்பானும் காட்சியும் காணப்பட்ட பொருளும் அசத்தும் ஜடமு மென்று நூல்கள் கோஷிக்கின்றன. இது நமது அனுபவமுமாம். அது பற்றியே சிவஞானபோதம் “உணருருஅசத்”தென்றும், “யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிராகலின் சத்தேயறியாது அசத்திலதறியா” தென் றும் கூறுகின்றது. சொப்பன வுலகு எப்படி மனத்தி னிடத்துத் தோன்றி விளங்கி லய மாகின்றதோ; அப்படியே இச்சாக்கிர வுலகும் சிவத்தினின்றுந் தோன்றி யிருந்து லயமாகின்றதென் றனுமானிக்க லாம். சிவனைப்போல் விசார்க்கிறவனும் அவ்வளவு சத்தாயிருக்க வேண்டு மென்கிற அவசிய மில்லை. சொப்பன வுலகத்தில் காண்பா னும் காட்சியும் காணும்பொருளுமான வுலகுஎப்படிக்கற்பனையோ, அப்படியே இவ்வுலகும் சிவத்தின்கண் கற்பனையாம். உண்மையான மனத்தில் சொப்பன உலகு கற்பனையாவதுபோல இவ்வுலகும் ஒரு உண்மைப்பொருளில் கற்பனையாம். அந்த உண்மைப் பொருள்தான் சிவம் அல்லது பிரமமாம். அப்படி அளக்கிறவனும் சத்தாயிருக்க வே ண்டுமென்பதிவர்கருத்து. அங்ஙனமாயின் அளக்கிறசேதனனும் அள க்கப்படும் பொருளானசிவனும் அசத்தாய்ப் போம். “அளவைகளால் ஓராற்றானும் அங்ஙன மறியப்படாதது சூனியமாவதன்றிச் சத்தான பிரமப்பொருளாவ தெங்ஙனம்?” என்கிறார். அளவைகளான் உறிய ப்படாதது சூனியமென்கிற இவர்; அறியப்படும் பொருளைச் சத்தெ

ன்று சாதிப்பாரா? அப்பிரமப் பொருள் அளவைகளால் அறியப்பட்ட பொருளுமல்ல; அளக்கப்படும் பொருளுமல்ல. அளக்கும் அல்லது அறியும் பொருள் அவ்வளவு தூரம் செல்லவு மாட்டாது. சொப்பன வுலகிலுள்ள மனிதர்களால் அதற்குக் காரணமான மனத்தை அச் சொப்பன வுலகினின்றே அளக்கமுடியுமா? அறியமுடியா? அவ்வளவு தூர மெட்டுமா? அச்சொப்பனாவதத்தில் சொப்பன மனிதர்கள்: ஆகாயமலர், கயிற்றரவு, கானனீர் இவைகளை விடச் சத்தும் சித்துமானாலும் காரணமான மனத்தை நோக்க அசத்தும் ஜடமுமாம். அப்படிப்பட்ட சதசத்தும் ஜட சித்துமான சொப்பன மனிதர்கள்: தமக்குக் காரணமான சத்தும் சித்துமான மனத்தை யளக்கவும் அறியவும் எட்டவும் முடியாமைபோல, சதசத்தும் ஜட சித்துமான இச்சாக்கிரவுலக மனிதர்களால், காரணமான பிரமத்தை யளக்கவும், அறியவும், எட்டவும் முடியா வென்பதாம். அதனால் சொப்பன வுலகிற்குக் காரணமான மனம் சூனிய மாகாது. அதுபோலச் சாக்கிர வுலகிற்குக் காரணமான சிவம் சூனிய மாகாது. சொப்பன வுலக காரணமான மனம் சூனியமானால் சாக்கிர வுலக காரணமான சிவம் சூனியமாகும். அளக்கற்பாலவையும் அளக்கும் பொருளும் அளக்குந் தொழிலும் திரிபுடிகளும், ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களும் அசத்தும் சதசத்துமான பொருள்களிலேயன்றி முற்றும் சத்துப்பொருளான சிவத்தினிடத்திலல்ல. உலகில் அளக்கிறபொருளும் அளக்கப்படு பொருளுமான இரண்டு பொருள்களும் அசத்தாயும் கண்டமாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால் அளக்கச் சாத்தியப் படுகின்றது. சிவம் அங்ஙனங் கண்டப் பொருளன்றே. நீக்கமின்றி நிறைந்திருக்கும் பொருளாயிற்றே. ஒருவன், மற்றொரு பொருளை அளக்கும் போது அளப்பானுக்கு அளக்கப்படுபொருள் பேதமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அளத்தல் கூடும். அப்படியே சிவத்தை யளக்கப் புறப்படிந், அது ஜீவனைவிடப் பேதமாயிருத்தல்வேண்டும். அப்போது சிவத்துக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லப்படாது; அபரிபூரணமே சொல்லவேண்டும்.

“இன்னும் அதனை அறிதற்கென வேதாகமங்களை நிறுத்தியதும், சாதகங்களை வகுத்ததும் வீண் செயலாம்” என்றுங் கூறுகின்றார். பிரமம் அறியும் பொரு ளன்று; அறியாப் பொருளு மன்று, அறியும் பொரு ளானால் அசத்தாய்ப் போம்; அறிபடாப் பொரு ளானால் சூனியமாய்ப் போம். ஆதலா விரண்டு மன்று; அது வாகவே யாதலால்வேண்டும். அறிப்படுபொருள், அறிபடாபொருள்களான இரண்டுக்கும் அதீதமான நிஷ்களப் பொருள் சிவம். இவர் கூறுகிறபடி அளக்கற் பொரு ளென்பது முண்மைதான். ஆனால் அது நிஷ்கள சிவமாகாது; சுகள சிவமாம். முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து ஞாதுரு, ஞான ஞேயங்க ளற்று விளங்கும் அந்த நிஷ்களப் பொருள்: அறிப்படுபொரு ளென்றும் அளக்கப்படுபொரு ளென்றும் சொல்வதுகூடாது.

அப்படிச் சொல்லின் சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகமங்
கட்கு விரோதமாம். ஜீவனுக்கு ஜீவத்துவங் கெட்டுச் சிவமாய் விள
ங்குதற்கே வேதாகமங்களை நிறுத்தியதும் சாதகங்களை வகுத்தது
மாம; வீண் செயலன்று. வேதாகமங்களி னுண்மைப் பொருளை யறி
யாமல் விபரீதப்பட்டுப் பேசுவதே வீண் செயல். முத்தி நிலையை
யுலக நிலையைப்போல் பேசுவதே இவரது வாதம். இவரது முத்தி
நிலைமை வேதாந்திகட்குப் பந்த நிலைமையாம்.

சிவன் அளவைகளுக் கெட்டப் படானென்பதற்குப் பிரமாண
ங்களாவன:—

யசுர்வேதம் கைவலியோபநிஷத்.

சிந்திக்கக்கூடாதவராயும் காணக்கூடாதவராயும்இருக்கிற
பரமேசுவரரை.

என்னைப் (பூரணமாக) அறிகிறவ ரில்லை.

சுக்கிலயசுர்வேதம் நிராலம்போபநிஷத்.

சுத்தம், சிவம், சாந்தம், நிர்க்குணம் இந்தச்சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க
தாயும், வாக்குக் கெட்டாததாயும் இருக்கிற சைதனியமே பிரமம்.

நக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

நான் ஊகத்தினால் அறியப்படத் தக்கவனல்ல.

அதர்வணவேதம் நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்

8 - வது உபதேசம்.

இந்திரியங்களால் அறியக்கூடியதல்ல; ஊகத்தினால் லறியக்கூடியதும்ல்ல;
சுருமேந்திரியங்களால் கிரகிக்கக்கூடியதும்ல்ல; நிரூபித்துக் காட்டத்தகுந்தது
மல்ல; நினைப்புக் கெட்டினது மல்ல; இணையிட்டுக் காட்டத் தக்கது மல்ல.
சுவானுபவத்தினாலேயே அறியத்தக்கது.....இப்படிப்பட்டதைத் துரிய
மென்று எண்ணுகிறார்கள்.

முண்டகோபநிஷத்

2 - வது அத்தியாயம் 7 - வது வாக்கியம்.

அது (ப்ரம்மம்) பெரிதாயும் திவ்யமாயும் மனத்தினாலும் எட்டி முடியாத
ரூபத்தை யுடையதாயும்.

ஷட ஷட 8 - வது வாக்கியம்.

(ப்ரம்மம்) கண்களாலாவது வாக்கினாலாவது மற்ற இந்திரியங்களினாலா
வது கர்மத்தினாலாவது கிரகிக்கப்படமாட்டாது.

பிரதம முண்டகம்

1 - ம் அத்தியாயம் 6 - ம் வாக்கியம்.

அது (ப்ரம்மம்) அதிருசியம்; கிரகிக்கக்கூடாதது.

சூதசங்கீதை முத்தியுறு முபாயம்.

வேதமுடியி னடிப்பவனீ வேதமளத்தற் கரியவனீ.

(சுரு)

ஷட மோசகனை யுரைத்தது.

ஆதியாயனாதியா யாதியந்த மில்லாதாயளவைக்கெட்டா
நீதியாய்ப் பரப்பிரமமாய்த் துரியாதீதத்து நிலையாநிற்கும்.

(உரு)

ஷை ஞானயாக வைபவம்.

கறையனுசிற் சொருபமாகிய பரமான்மா, நேரகரை
ங்களுக்குக் கோசரம்தான, வறையிடங்களுக்கு வேறுகிய
ஞலவைகளா ஹற்றுணரப் பட்டதன்று.

ஷை சிவத்தலம்.

சத்தமாருருவாய்ச் சத்தத்துட் பொருளாய்த் தகு சுயம்பிரகாசமாய்
ஒத்தந் பிரத்தியக்கமுன்னவை யுள்ளவைந்தினுக் ககோசரமாய்.

ஷை வேதார்த்தம்.

காரணங்கடந்த வள்ளல் கறையிடம் நிறைவன்சந்த
வாரணமுடிக்குமெட்டா வெருவனே.

(உக)

பிரமகீதை கடவல்லி சுவேதாகவதா உபநிடதங்களிள் அர்த்தம்.

யாவர்க்குத் தெரிவருஞ் சிவன்.

(கங)

ஷை கேடுபநிடதார்த்தம்.

வாக்குமனமுங் கண்ணுமற்றுள இந்தியங்களுமே

நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியவைசெலமாட்டா.

(கஈ)

ஷை பிரகதானிய உபநிடதம் மைத்திரேயப் பிராமணர்த்தம்.

ஒழிவிலாப்பரமயோகியரனுபவ முள்ளவாறுரைத்திடவெனக்கோர்
வழிபெறேனெனொன்மகேசன்மாமுனிவர் வானவருரைத்திடமாட்டார்
வழிபுகுஞ்சிவனால்விஞ்சையாஞ்சிவையால் விளம்பவும்படாததுவிளம்பு
மொழியெலாம்வந்துமோனபாவத்தே முடியுமநிலமதேமுடிவு.

கார்புராணம் விசுவநுபம்.

யாருமறியாத ஞானவுருவாய்.

(ககூ)

இதுவன்று நின்ற திதுவன்று நின்றதென வோதலன்றி மறையும், இது
வென்றுரைக்கமுடியாது நின்றவெரிதும்மு வெய்யமுடவோய்.

(ககூ)

இலங்க புராணம்

மாயனு மயனுந் துதித்தது.

பண்டைமறையுங்காணாத பதுமமலர்மெல்லடி.

(உ)

உள்ளும்புறம்புமுணர்வரிய தரியாதீதமாய் நின்றதோன்றல்.

(இ)

ஷை மாயனுமயனும் வரம்பெற்றது.

பழையமறைநான்கு முணர்தற்கெட்டாதுயர்க்குயிராய்,
நின்றமுதல்வன்.

(ஈ)

ஷை நான்முகனு மாயனுந் துதித்தது.

நினைவினுக்கெட்டா தொன்றாய்.

(உ)

ஷை மாயவ னுந்திக்கமலத்தில் நான்முகன் நேன்றியது.

பழந்தனிமறையுங் காண்பதற்கரிய பரஞ்சுடராகி.

(கஉ)

ஷை கலியுகத்தியற்கை.

பழமறையுங் காணாதபரமன்.

(கஃ)

ஷை திரிபுரமெரித்தது.

மறையின்முடி மீதிருந்து மந்த மறையினு வென்றுமறியாத் தனிமுத
லாய்.

(கஃ)

வேதாந்தசங்கந்திவாரணம்.

சு. ௪

காசிகாண்டம்.

எழுதருமறைகட்கெய்தா தெங்குமாய் நின்னும் போற்றி
மொழியுடன் மனதுக்கெட்ட முழுப்பரம் பொருளே போற்றி.

விஷ்ணுபுராணம் 6 ம் அம்சம் யோகமார்க்க வுபதேசம்.

ஜாதிமுதலான சகலபேதங்களு மில்லதாய் வாக்குக கெட்டாத
தாய்க் குறைவுமுதலான விகாரங்களின் றி யென்றுமொருப்படிபட்ட
டதாய்ச் சுயம்பிரகாசமாயுள்ள ஞான ஸ்வரூபமானவஸ்து; அது
பிரமமென்கிற பேருள்ளது.

வாயுசங்கிதை இருடிகள் பிரமலேப டைந்தது.

நான்மறை யின்னு முணர்கலான் யாவ னவற்ற. கரியவன் யாவன்,
மானமா யுறையுமுனிவராலு முற்றுநன்கறிகலான் யாவன். (ரு)

நீருவியாடற்புராணம் மண் சுயந்த படலம்.

மறைகளா ளளவை தன்னால் தேவரால் மனத்தால் வாக்க ளவருளு
சோதி யெங்கோன். (கரு)

பாகவதம்.

புனிதமற்றுன்னையல்லப் பொருள்பரப் பிரமமல்ல
வெனவெதே துரைப்பதல்ல ஸ்ரேஷ் ஠ோற்றமின்றித்
தனிமுதலாகின்ற சச்சிதானந்த மூர்த்தி
நினைவரும் சுடரேநின்ற நிகழ்த்துமா றறிகிலேமால்.

மநாஇதிகாசமாகிய சிவாகசியம் ரீபுக்த்தை 18 - ம் அத்தியாயம்.

வாக்குமுதற் கெட்டாவப்பரம். (கச)

ஷை 19 - ம் அத்தியாயம்.

சுருதியமேகடந்த பரப்பிரமம். (கௌ)

ஷை 27 - ம் அத்தியாயம்.

சுருதிமுதற்க்கோசமாம் சொரூபமே. (அ)

மனதுமுதற்கெட்டாத வத்துவாகி. (கூ)

பகவத்கிதை சாங்கிய யோகம்.

பலன்கள் பதினாலும் அறியா அறிவை. (உள)

ஷை அக்ஷரயோகம்.

யார்க்கும் நினைத்தற் கரியானே. (அ)

ஷை மாயாவுகாசம்.

காலத்தாலும் பொருளிடத்துங் கணித்தற்கரிதாகிய என்னை. (கக)

ஷை பத்தியோகம்.

துயகன்மறைக்குமெட்டப் பொருளையே தொடர்கிற்பாரோ. (க)

பேரியபுராணம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

அருமறை முறையிட்டின்னும் அறிவதற்கரியான். (கசு)

நக்கீரர் கோப்பிரசாதம்.

வாக்குமனமுயிற்றதமறையனை, இணையதன்மையனென் றறிவரியவன்.

நீருக்கோவையார்.

அளவியை யார்க்குமறிவரியோன். (கஃ)

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்திருவீழ்மிழலை.

காணுமாறறிய பெருமானாகி.

(ரு)

ஷை திருப்பல்லவனிச்சரம்.

எங்குமாயிருப்பார் இவர்தன்மை யறிவாரார்.

(எ)

ஷை திருக்கோடுங்குன்றம்.

மறையுமவை யுடையானென நெடியானெனவிவர்கள்

இறையும்மறிவொண்ணாதவன்மேய வெழில்ககரே.

(கூ)

ஷை திருநரையூர்ச்சீத்தீச்சரம்.

தம்பெருமை யளத்தற்கரியான்.

(நூ)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவினுத்திருந்தாண்டகம்.

இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன்

இறைவனென்றெழுதிக் காட்டொனாதே.

ஷை தனித்திருந்தாண்டகம்.

நால்வேதத் தப்பால்நின்ற, சொற்பதத்தார் சொற்பமுங் கடந்துநின்ற
சொலற்கரிய சூழலாய்.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திரு எதிர்கோள்பாடி.

சுருதியார்க்கும் சொல்லவொண்ணச்சோதி.

(கௌ)

ஷை திருப்பழமண்ணிப்படிக்கரை.

காண்பரிதாயபிரான்

(க)

ஷை திருநனிபள்ளி.

மனத்தாலும் நினைப்பரியான்.

(கூ)

திருவாசகம்.

சொற்பதங்கடந்த தொல்லோன்காண்க,

சித்தமுஞ்செல்லாச் சேட்கியன்காண்க,

நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன்காண்க,

ஒற்றுமைகொண்டு நோக்குமுள்ளத்

துற்றவர்வருந்த வுறைப்பவர்க்கொளித்தும்

மறைத்திறம்நோக்கி வருந்தினர்க்கொளித்தும்

இத்தந்திரத்திற் காண்டுமென்றிருந்தோர்க்

கத்தந்திரத்தினவ்வயினொளித்தும்,

உருமூன்றுமாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே

உரையுணர்விறந்து நின்றுணர்வதோருணர்வே,

யாருன்னே யறியகிற்பாரே,

சொல்லுதற்குரிய ஆதியே,

மனவாசகங் கடந்தான்.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

மறைகளுந்தேட வரியரே.

(கூ)

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

மறைகளுமமரர் கூட்டமுமாட்டாதயன் திருமாலொமையங்கி

முறைமுறைமுறையிட்டோர்வரியாபை.

(கக)

தீருமந்திரம்.

வேதாகமத்தால்விளங்கும் பொருளல்ல.

ஷை நவகுண்டம்.

அந்தமில்லாண அளப்பவர்தாமில்லை.

(௧௭)

ஷை ஆதாரம் ஆதேயம்.

வாயுமனமுங் கடந்த மனோன்மனி

ஆபுமறிவுங் கடந்தவரனுக்கு.

(௨௪)

ஷை ஆதித்தநிலை அண்டாதித்தன்.

யாருக்குங்காண வொண்ணாதவரும் பொருள்.

(௮)

தீருவாய்மொழி முதற்பத்து முதற்பதீகம்.

மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்.

(௨)

உதெனநிலைவரியவன்.

(௩)

நிலைவரியவர்.

(௪)

ஷை 9-வது பதீகம்.

சிந்தைக்குங் கோசரமல்லன்.

(௬)

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக் கதனுணர்மையதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவர்க்குணரலாகா துணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமா யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்ததே.

பிரபுலங்கலிலை.

பரசிவம்பிரமமென்னப்பட்டொருதிரிபுமின்றி

உரைமனமிறந்துநின்ற வொருசிவலிங்கம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

நானற்றபோதத்தே நானுமுத்தியை

நானெங்ஙனஞ்சொல்வதுந்தீபற

நான்மறைக்கெட்டாதென்றுந்தீபற.

(௪௬)

பட்டணத்தார் திருக்கழமல மும்மணிக்கோவை.

ஆரணநான்கிற்கும் அப்பாலவன்.

(௩)

ஷை திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை.

ஆரணந்தொடராப்பூரணபுராண.

(௪)

சுருதியுந்தொடராச் சுருதிநாயக.

(௭)

கைவல்லியம் சந்தேகந் ! தெளிதற்படலம்.

ஆகமப்பிரமாணத்தா லறியென்றும் வாக்குக்கெட்டா
தேகமாம் பிரமமென்றும் இதயத்தா லுணர்வாயென்றும்
சோகமாமனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமாமிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்திடரே.

(௬)

மற்றையமுப் பிரமாணத்தால் வத்துநிர்ணயங் கூடாதே

உற்றதோர் விடயம்பூத முபயமன் ருதலாலே

குற்றமாங்குணவிசேடங் கூடாமலிருக்கை யாலே

இற்றதுவாக்குக் கெட்டாதென்பது மறிவாய் நீயே.

(௭)

வாக்கியந்தனக் கெட்டாது வத்துவென்றுரைத்தவேதம்
வாக்கிய விருத்தியா லவ்வத்துவைக் காட்டிற்றன்றோ
வாக்கியங்களிலேமானமாவதேதென்பாயாகில்
வாக்கிய மிரண்டெய்யேமறைகள் பொய்யாது கேளாய். (அ)
தன்பதியல்லாப் பேர்கடமையல்ல னல்லனென்றான்
அன்பனைக்கேட்ட நேரமவன்வெட்கி மௌன்மானான்
என்பதுபோலநீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சேடித்த
பின்பரப் பிரமந்தன்னைப் பேசாமற் காட்டும்வேதம். (ஆ)

சிவாகமாரீத்த தரிசனம்.

புன்னுமெந்தூல்களாலும் பகருமெவ்வனவையாலு
மன்னுமிப்பொருளதென்கை வாசகஞானமாகு
முன்னுமவ்வுணர் விறந்தவுலப்பில் பேரின்ப வெள்ளர்
தன்னனுபோகத் தான்றனிற் காண்பதொன்றே.

மெய்ம்மொழிச்சரிதை.

மறைநான்கினுக்குமெட்டாத, வெந்தையெனவே சோகஞ்செய்திருத்தல்
இறைபூசனையாமே.

மெய்ம்மொழி.

அளவைக்கெட்டா விராமயன் மாயாதிதனென்றுகொள் சிவமதன்றே.

ஞானமீர்தம்.

காட்சிமுதலிய அளவையு மளவறச்சேட்ப வகன்றன ன்சிவனென.

அனுபூதி நிலையம்.

மறைகளீறு வாசாமகோசரமென.

சிவஞானவள்ளலார் பகபதிபாசவிளக்கம்

பதிவிளக்கம்.

சொல்லாலுமனதாலுந் தொடராத சூக்குமம். (உ)

அறிவானந்த சித்தியார்.

மனவாக்குக்காயம் வகுத்தலின்றி. (கூ௦௦)

வாக்குமனத்துக்குமெட்டாத விற்பவடிவிறுதி. (கூ௧௫)

தோன்றி.

போக்கற்றதுவரவற்றது புரையற்றதுவரையற்றது
வாக்கற்றதுமனமற்றது வடிவற்றதுபடியற்றது
நோக்கற்றதுதுணுக்கப்படு பொருள்மற்றொருபொருளின்
ரூக்கற்றது தனையற்றது எது மெய்ப்பொருளது தற்பரம்.

நடராசநிலயம்.

சுருதிபுராண மிருதிதொல்லாகமம் சூழலெல்லாம்
சுருதியுன் மேனியைக் கண்டறியாது.

தாயுமானார்.

விண்ணவர்மாமுனிவர் சித்தராதியானோர் தெரிவரிய பூரணமாய்,
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்,
அளவைக்கெட்டாத் தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்,
அருமறையின்னமுங் காணாதற்ற,
சொல்லாலும்பொருளாலும் அளவையாலும் தொடர

வொண்ணு அருணெறியை,
அத்துவித அனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னம் இன்னம்
அறியேமென்னும் நித்தியத்தை.

சுருதியே சிவாகமங்களே யுங்களாற்சொல்லு
மொருதனிப்பொருளளவையீதென்னவாயுண்டோ
பொருதிரைக் கடவுள்மணலெண்ணினும் புகலக்
கருதவெட்டிடா திறைபொருளளவையார் காண்பார்.

முத்தியில் ஜீவனிதந்து பிரமம் அல்லது சிவமொன்றேவிளங்கு
மென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

கைவல்லியோபநிஷத்.

சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயும் இருக்கிற பரப்ரம்மம்
எதுவோ, அது நீ; நீயே அது.....சாக்ஷியாயும் சின்மாத்திரமாயு மிருக்கிற
சதாசிவன் நான்.

அமிர்தபிந்தூபநிஷத்.

அந்த ப்ரம்மமே நானென்றறிந்தால் ப்ரம்மமே யாகிறான் நிச்சயம்.

மைத்திரேயோபநிஷத் 2 - வது அத்தியாயம்.

தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதிலிருக்கிற
ஜீவனானவன் சிவனே. அஞ்ஞானமான நிரம்மாலியத்தைத் தள்ளி (ஸோஹம்)
“அவன் நான்” என்கிற பாவனையினாலே பூஜிக்கவேண்டியது.

ஷட ஈ - வது அத்தியாயம்.

நித்தியனாயும் சுத்தனாயும் சதாசிவனாயுமிருக்கிறேன்.....அவன் நானாக
இருக்கிறேன்.....பரமாத்துமாவாயுஞ் சிவனாயுமிருக்கிறேன்.....நாச மற்ற
ப்ரம்மமா யிருக்கிறேன்.

ஸ்கந்தோபநிஷத்.

அவனே ப்ரம்மம்; அந்த ப்ரம்மம் நான்தான். சமுசய மில்லை,
ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன். அந்த ஜீவன் சிவனேதான். உமியினால்
கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லா யிருக்கிறது. உமியற்ற
தானால் அரிசியாயிருக்கிறது. அப்படித்தான் ஜீவனுங் கட்டுப்பட்டிருக்
கிறான். கருமம் நாசமானால் எப்போதும் (மங்கள் சொருபியாகிய)
சிவனாயிருக்கிறான். (கரும) பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரை
யில் ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது
சிவனாயிருக்கிறான். அவன் (அந்தச்சிவன்) “நானே” யென்கிற பாவ
னையுடன் பூசிக்கவேண்டியது, அபேதமாய்ப் பார்க்கிறதே ஞானம்.

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

நான் ப்ரம்மத்தைவிட வேறல்லாத வுத்தமன்.

பைங்கனோபநிஷத் 4 - வது அத்தியாயம்.

நானே ப்ரம்மம் என்றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாகிறதில்லை.

சூதசங்கிதை கால அளவை.

மன்னிய ஆன்மாக்களெங்குஞ் சிவசொருப மென்றே மதித்திடார் மாயை
யான் மறைப்புண்டு நானீ, யென்னமிகு பேதமே குறித்துழல்வர்.

ஷை சமாதீவிதி.

சீவர்கள் பலருந் தானாய் நிற்பனந்தேவதேவன்
பாவனை துவிதங்கொள்ளிற் பவமொழியா துநாளும்.

(௩)

ஷை முத்திநிலை.

இத்தகுமுத்திவேறு யாம்வே நென்றெண்ணங் கொள்ளேன்
உத்தமமறையபேதமுணர்த்திடு மஃதேயுண்மை.

(௩)

ஷை பஞ்சாங்குர மந்திரம்.

மாயையாற்பேத நடையராகி, யியங்குறு சீவர்கள் சிவனோடேபேதபாவனை
செய்வதென்பர் தக்கோர்.

(௪)

ஷை வேதாவிர்ரோதம்.

ஆதவினாற்சத்திய அத்துவித பரமாகிய ஆரணத்தினுக்குங்
காதலில்கற்பித துவித பரமானமறையினுக்குங் காணுங்காலை
ஒதுபிரதீதியினால் விரோதமே யுளதாகத் தோன்றினாலும்
மேதகுபரமார்த்தத் தவிரோதமென்றுணர்வீர்மேன்மைமிக்கீர்.

(௫)

அவ்வேதம், துவிதத்தை அனுவாதமுன்செய் தத்துவிதமே சொல்லு மீந்
றில்.

(௬)

கூர்மபுராணம்.

இந்திரத்துயம்மன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

சீவான்மாவீணப் பரமான்மாத்தன்னொடும் பிறிதறவொடுக்கி.

(௬)

வேறின்றி, யழுங்கலில் சிவமாந் தன்னுருத் தானாயமர் துயரின்ப முற்ற
துவே.

(௭)

ஷை சாங்கிய்யோகம்.

பிரமம் யானேயென மறைவிளம்புமன்றே.

(௮)

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைமை.

ஆன்மாவை, முறையிலந்த மாயைதான் மூடுமலமாயைகெட, வுறைவது
வே சிவமென்ன வுரைப்பாராவென வுரைத்தான்.

(௯)

மலமாயும் வீந்ததற்பின், ஓவலில் அப்புருடனே சிவனென்ன வுறை
வன்.

(௧௦)

ஷை பாசிவப்பிரபாவம்.

சிவனை, மருளின்ருகியே யுணரின்மன்னு பசுத்வமொடு பாசம்
ஒருவமழுவாளேந்து சிவனுருவாய்ப்பொருந்துமென்றுரைத்தான்.

(௧௧)

பிரமகீதை

கைவல்லிய உபநிடதார்த்தம்.

அந்தப்பிரமமே அவன்ருன் அநியாமையினால் அப்பரணப்
பந்தப்படுமோர் சிவனெனப்பார்ப்பார் பவத்தேபதைக்கின்றார்.

(௧௨)

ஷை கடவல்லி சுவேநாசுவதா உபநிடதங்கள்.

உண்பவன் சீவன் ஊட்டுவான் சிவன் இவர் தமக்கிங்
காயபேதந்தானுபாதியால் வந்ததல்ல தபேதமேயாகும்.

(௧௩)

ஷை சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திறுமத்தியாயம்.

நீ யென்கின்ற வார்த்தைக்குப்பொருளாயென்று நிற்பதுவே
நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று நாவது

நானென்கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடி நிற்பதுவே
நீ யென்கின்ற வாசகத்தினிற்கும் பொருளு நீலபெறவே. (ருங்)
அது நீயெனும் வாய்மொழியா மதனாலறியும்படிசொன்ன திவ்வாரணமே. (ருங்)

ஐ. முண்டகோப உபநிடதார்த்தம்.

இந்தவுடம்புறை சீவபரங்களெனப்படும் அன்னமிரண்
டந்த விரண்டிலுமொன்று வினைப்பயனங்கு நுகர்ந்திடும்மா
தொந்தமறும்பர மொன்றுமுணுது சொலப்படு பேதமில்வான்
வந்த கடத்திலகப்படு பேத மெனப்படு மாயையினால். (உரு)

தற்பரனுருவஞ் சித்தே தற்பரனிடையேயக்
கற்பிதசீவன் தானுமதானக்காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றேவேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
அற்பமும் வேறாகாது சித்தாகாரத்தாலே. (உரு)

பரசீவர் பின்னரெனின் போதத்தொரு பேதம் பிறவாதே. (உரு)

மறையாலு மிருதிசொலும் வழியாலும் வருவதல
இறையார் தமருளில் வருவது ஏகமெனுமுணர்வு. (உரு)

சீவனும் பரமுஞ் சின்மயமாகு மாதலாலொப்பபெனச் செப்பல்
மேவியொன்றாகி விடுதலே யன்றி வேறுவேறாகுமோ வீடு. (ருங்)

சீவன் தன்னுருவான சிவத்தை. (ருங்)

ஈசுவரகீதை சாங்கியயோகம்.

இந்தஞானத்தை யெய்திய இன்பத்தால்
அந்தமில் பிரமத்துருவாயினேர். (ரு)

ஐ. தத்துவதரிசனம்.

பரமவொளியாம் பரம்பரனை, ஞானந்தன்னால் வேறறவே நானென்றறி
ந்த நல்லோன். (ரு)

சூதகீதை பாமவீ ஞானம்.

முன்னும் அவித்தையாற் பசுபேதமும் மொய்வலிய மாயையால், பன்னு
பரதத்துவ பேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டது. (ரு)

ஐ. ஆன்ம அநான்ம விவேகம்.

அக்குருகடாட்சமும் சிவப்பிரசாதத்தாலே யமையமேவு
நக்கசத்துச் சீவன்முதலானதெல்லாம் சிவமென்னுஞானந்தானே
தக்கசிவப்பிரசாதமாகுமந்தஞானமுள்ள தலைமையோனே
மிக்கசிவஞானியாவானென்று நான்மறையும்விள்ளுமாலோ. (உரு)

ரீபுகீதை 1-ம் அத்தியாயம்.

சத்தியமாம் அச்சிவமே நாமேயென்றும் சலனமிலா அகண்ட சிவஞானம்
பெற்று, மித்தையதாம் பவபந்தமனைத்துநீக்கமெய்யுணர்வாந்த பரசிவமேயா
வர். (ரு)

ஐ. 15 - அத்தியாயம்.

ஆன்மாவே தூரிய பரசொலுப மாகும். (ரு)

ஐ. 17 - அத்தியாயம்

அதுநானென்னும் பின்னமிலாப் போதத்தாற் பிரமமாவாய். (உரு)

ஐ. 18-ம் அத்தியாயம்.

சுகசீவபரங்க ளெல்லாம் பிரமரூபம். (ரு)

ஷை 21-ம் அத்தியாயம்.

ரித்தமுமே யகண்டபர சிவன் நானென்ற நினைப்பதுவாம் சிவபத்தி
சின்மயமாம் பாமசிவந் தானையாகி. (சஎ)

பாரதம் பகவத்கீதை கூ-வது யோக அத்தியாயம்.

யாதொன்றிந்தப் புலன்றியா வளவிலின்பமாயிருக்கும்
யாதொன்றினைச்சென்றடைந்தோர்கள் பின்னையதனிலிரண்டாகார். (சசு)

ஷை 18-வது சந்திரசேபஅத்தியாயம்.

சாந்திபெறவே யோரிடத்தும், பின்ன மடையா தொன்றாகி நின்ற
பொருளின் பேருருவாம். (சரு)

பாரதம் உத்தராகீதை 2-வது அத்தியாயம்.

அம்ஸோகமென்கிற அஜபாமந்திர சொரூபத்திலே, “நானே அவன்”
“அவனே நான்” என்று அன்னியோன்னியக் கூட்டுறவு சொல்லுகின்றமை
யால் அச்சித்தவிருத்தி நிரோதமான யோகத்தினாலே இகமுத்திரார்த்த பல
போக விரத்தனான யோகீசுவரனுடைய பாவனாத் தியானமே பிரமமென்று
சொல்லப்படும். (க)

நானே பிரமமென்று ஏகாக்கிரமனதுடனே கூடி எவன் கூடினமாத் திர
மானாலும் தியானம் பண்ணிவருகிறானே, அவன் சகல பாவங்களிலிருந்தும்
விடுபட்டுக் கிருதார்த்தவனாவான். (கக)

எவனான லென்ன? வேதசாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்திருந்தும்
நானே பிரமமென்று அறியாதேபோனால் அவனுக்குப் படித்தபிரயாசைமாத் திர
மே பலன். (சக)

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

ஆருடனானி அணிமாதியோக சித்தியை யபேக்ஷியாமல் பிரமமாகவே
யிருப்பன். (க0)

தானே பிரம்மசொரூபமாய். (கக)

நானே பிரமமென்றெப்போது எவனறிகிறானே. (கஉ)

ஆரியப்புலவர்

பாகவதம் கூ-வது கந்தம் கபிலர் தத்துவ ழரைத்தது.

ஆவிவேறெனப் பேதமடைந்திடும்
தேவர் மாதவர் தேர்சனகாதியர்
பூவினானெனும் போயடைந்தன்னவன்
மேவுஞான் நிவண்மீட்டுமுதிப்பாரால். (ருச)

காதல்விட்டுக் கருகியபேதமாம்
ஏதநீங்கினர் எய்துவர்முத்தியின்
பேதமாகுமுபாசனை பெற்றிடின
வேதனாயினும்மீளவும் தோற்றுமால். (ருரு)

மோகநீங்கியுயல்வுறின்மாதவம்
ஆகமொன்றுதவின்றியபேதமாய்
மாகநாடர்வழுத்தவருசித்தோ
டேகமாகியியைகுதி நீயென்றான். (ருக)

ஷை கூஉ-ம் கந்தம் பரீகசித்து வீடுபெற்ற அத்தியாயம்.

கடத்துறைவானுமக் கடமுடைக்கின்வான்
இடத்தொடு மொன்றுபட்டிருக்குமாறுபோல்
சடத்துறையுயிரு மச்சடந்தணக்கினீங்
கடக்கரும்பரத்தி னென்றாகிவைகுமே.

நீருவினையாடற்புராணம் நாரைக்கு முத்திகோடுத்தபடலம்.
சித்தமாசுகழிஇச் சிவமாயினார். (சு)

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம் பிரகலாதர் ஸ்தோத்திரம்.
நானும் அவனாகவே யிருக்கிறேன்.

ஞானவாசிட்டம் ஞானவிண்மகன்கதை.

அயனெடுமால் சங்கரனுஞ் சதாசிவனு மித்திரனுமருக்கன்றானும்
வியனிலுபசாந்தராம் வேலையினிலுபாதினெலாம் விட்டு நீங்கிப்
பயனில் சகமென்கின்ற பற்றகன்று சின்மயமாம் பரமரூபந்
துயர்விகற்ப மிலாவுடிவாம் எங்கும்நிறை சிவமாகி யொன்றாய் நிற்கும். (1)

ஷை கற்குடிகதை.

பிரமத்தொளிதானே முடிவில் பரமாகியசீவன். (2)

ஷை நிருவாணப்பிரகாரணம்.

மனமாநினைவே சங்கற்பம் மனத்தினினை வற்றதுசிவமே. (௫௭)

ஷை உற்பத்திப் பிரகாரணம்.

எகமாய் வடிவின்றிப் பிறப்பிறப்பிலாப்பிரம மிலங்கு நொய்தாய். (௭௧)

ஷை சிகித்துவசன்கதை.

தேற்றுகின்ற வில்வகையாலறிந்தே நன்றாய்ச்சிவமானேன்
வேறென்றுத் தெரியக்காணேன். (௭௫)

ஷை பிரகலாதன்கதை.

நானே நீயாய் நீ நானாய் ஞானவடிவாய் முடிவின்றித்
தானையாகியண்டத்தின்றலையப்பரமதத்துவமாங் கோனே(௭௮)

ஷை சனகராசன்கதை.

பிரமம் நாமதுவேயென்றெண்ணி.

சிவஞானபோதம்.

அவனேதானையாகியவந்நெறி
யேகனாகி யிறைபணிநிற்க
மலமாயைதன்னெடு வல்வினையின்றே.

தேவிகாலோத்தரம்.

இப்படியே பாவித்துச் சலியாதான் யாவனவன்
அப்பிரம மாதலாலமுதமாமழகியதாய். (௭௯)

அறிவாகிச் சுத்தனா யறிவானய்வேராகிக்
குறியாது கொளல் வீடு கூடாது கூறுங்கால்
அறிவார்தாமிலராகிச் சோகாதியடையானய்
பிறியாத பரப்பிரமமென நிற்பன்பெண்ணணங்கே. (௮௦)

தேவாரம்.

பாஞ்சபூதிகத் துண்ணின்றபண்பனை
ஆய்ந்து ஆய்ந்து அறிவாலறிந்தபின்
தேய்ந்துதேய்ந்துசிவமல்லதில்லையென்
றேய்ந்துபோன தென்னுள்ளமுள்ளவே.

தீருவாசகம்.

சிவமேபெறுந்திருவெய்திற்றிலேன்,
பேசினேனோர்பேதமின்மை,
நாமொழிந்துசிவமானவாபடி.

வான்கெட்டுமாருதமாய்ந்தழனி மண்கெடினும்
தான்கெட்டலின்றிச்சலிப்பறியாத்தன்மையனாக்
கூன்கெட்டியிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவாபாடித்தெள்ளணங்கொட்டாமோ.

பேதமில்லதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே,
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி,
பேதங்கெடுத்தருள்செய்பெருமை
யறியவல்லார் எம்பெருமானாவாரே,
உயிருண்கின்ற எம்மானே,
சித்தமலமறுவித்துச்சிவமாக்கி.

தீருமந்திரம் கடுஞ்சுத்தசைவம்.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான்சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவநல்கலாற்
ருனென்று நானென்றுஞ் சாற்றுகில்லேனே.

(௪)

சை சம்பிரதாயம்.

நானென நீயென வேறில்லை.

(௧௧)

அவனும் அவனும் அவனையறியார்
அவனையறியில் அறிவானுமில்லை
அவனும் அவனும் அவனையறியில்
அவனும் அவனும் அவனிவனமே.

(௧௨)

சை உடலிப்பஞ்சபேதம்.

தானவனாகிய தற்பரம்.

(௧௩)

சை பாவத்தை.

இவனும் அவன் வடிவாமே.

(௧௪)

சை நீன்மலாவத்தை.

தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட

(௧௫)

தன்னையறிவதறிவாமே. தன்றிப்

பின்னையறிவது பேயறிவாமே.

(௧௬)

தானவனாகும் சமாதிகை கூடினால்.

(௧௭)

வேதாந்தசங்கைநிவாரணம்.

௫௭

தானவனாகிய ஞானத்தலைவனே.

(௨௧)

ஹை முப்பதம்.

தொம்பதம் தற்பதந் தோன்றுமசிபதம்
நம்பிய சிவன்பரஞ் சிவனாய் நிற்கும்.

(௫)

ஹை முச்சூனியம் தொந்தத்தசி.

சிவன் பரசிவனாமே.

(௬)

ஹை தந்துவமசிவாக்கியம்.

ஆசிய அச்சோயந் தேவதத்தன்னிடத்
தாகியவிட்டு விடாத இலக்கணீத்
தாருபாசாந்தமே தொந்தத்தசியென்ப.

(௭)

தொம்பதந் தற்பதஞ் சொல்லுமசிபத
நம்பிய முத்தூரியத்துமேனாடவே
யும்பத முப்பதமாகு முயிர்பரன்
செம்பொருளான சிவமெனலாமே.

(௮)

ஹை மகாவாக்கியம்.

நீயதுவானாயென நின்ற பேருரை
யாயது நானானேனென்னச்சமைந்தறச்
சேயசிவமாக்குஞ் சீர்நந்திபேரருள்
ஆயதுவாயனந்தானந்தியாகுமே.

(௯)

ஹை ஞானதுருதரிசனம்.

திரிமலந்தீர்த்து சிவனவனாமே.

(௧௦)

ஹை ஞானேதயம்.

நானென்றுந்தானென்று நாடினேனாடலு
நானென்றுந் தானென்றிரண்டில்லை.

(௧௧)

ஹை சிவதரிசனம்.

சிந்தையதென்னச் சிவனென்னவேறில்லை.

(௧௨)

ஹை சிவநுபதரிசனம்.

உணர்வுமவனே யுயிருமவனே.

(௧௩)

ஹை அணந்தோர்தன்மை.

சித்தஞ்சிவமாய் மலமூன்றுஞ் செற்றவர்
சுத்த சிவமாவர் தோயார்மலபந்தம்.

(௧௪)

ஹை தோந்திரம்.

சிவன்னுன் பலபல சிவனுமாகி
நவின்னுனாலகுறு நம்பனுமாமே.

(௧௫)

தீருமந்திரம்.

தன்னையறியாதுடையுமுன்னுன்னுன்
தன்னையும்கண்டான் றறியன் றினைக்கண்டான்
றுன்னுதுறியமுமீசுறெடொன்றாகால்
பின்னையும்வந்து பிறந்திடுந்தானே.

ஆகமவாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவா.
சிவஜ்ஜீவோ ஜீவோசிவ சஜ்ஜீவோ கேவலசிவா.
ஜீவோசிவோ சிவோஜீவா சஜ்ஜீவோ கேவலசிவா.
திஷ்டே பூர்வம் ஆத்மா ஏகமேவா.
சரீரபின்னம் பரமாத்மனேகம்.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.
பிரத்யேகாத்ம சிவோகம்.

கந்தராலங்காரம்.

வரையற்றவுணர்சிமற்றுவாரிதிவற்றச்செற்ற
புரையற்றவேலவன்போதித்தவாபஞ்சபூதமும்
றுரையற்றுணர்வற்றுடலற்றுயிரற்றுபாயமற்றுக்
கரையற்றிருளற்றெனதற்றிருக்குமக்காட்சியதே.

(சுக)

கந்தானுபூதி.

ஆவமுதே யயில்வேலரசே
ஞானாகரணே நவிலத்தகுமோ
யானாகிய என்னை விழுங்கிவெறுந்
தானாய் நிலநின்றது தற்பரமே.
வானோபுனல் பார்க்கனன் மாருதமோ
ஞானோதயமோ நவினன்மறையோ
யானோமனமோ என்னையாண்டவிடந்
தானோபொருளாவது சண்முகனே.

சௌந்தரியலகரி.

தாமாகநினைவோர் தவமிறுகத்தனமிறுதி
மாமோகப்புன்முறுவல் மனங்கவரக்கடைவிழியால்.

சிவவாக்கியரீபாடல்.

உருக்கலந்துநின்றபோது நீயும் நானும் ஒன்றலோ.
என்னகத்துளென்னையன்றி யாதுமொன்றுமில்லையே.
அவனும் நானும் மெய்ம்முயங்கி அனுபவிக்குமளவிலே
அவனுமில்லை நானுமில்லை யாருமில்லையானதே.

பிரபுலிங்கலீலை.

பூதநீயலை பொறிகளு மலையலைபுந்தி
ஏதுநீயலை யிவற்றினை மயங்கி யானென்னும்
போதநீயலை யென்றிவை யனைத்தும் போர்க்கிச்
சோதியாகிய பிரமமே நீயெனச்சொல்லி.
ஞேயஞான ஞாதுரு வெனுமிவை பலநிற்கு
மாயின்வேற்று முத்தியன்று அதுசகமாமென்
தேயுமாறிது அதுவெனுஞ் சுட்டலாவியல்பை
மாயைமாரிய தேவிபாலருளினன் வள்ளல்.

வள்ளலாட்சாதீதிரம்

பதிபசுபாச விளக்கத்தில் பதிவிளக்கம்.

செம்புயிராகுமந்தச் செம்பினிற் களிம்புபாசம்
செம்பினிற் களிம்புபோனால் செம்பொனாறுபோல
நம்பனார் ஞானத்தாலே நானெனுமலம்போம்போனால்
நம்பனாராவென்று நான்மறைசொல்லுமன்றே.

(௧௨)

ஐ அத்வவ்னஞ்சீரமியிலக்கணம்.

பாம்பிதென் றுணர்ந்தபோது பழுதையேயில்லைவெய்ய
பாம்பிதன்றென வுணர்ந்தால் பழுதையே யானுற்போலச்
சோம்புறு குறும்பியென்னிற் றுகளறு சீவனாகும்
சோம்புறாக்குறும்பி யென்னிற்றுளறு பிரமமர்வான்.

(௧௩)

ஐ மகாவாக்யே விலக்கணம்.

என்று மிருந்தபடியிடுக்கு மியல்பேயென்னு மொருவேதம்
ஒன்றேயொழிய விரண்டாம்வத்திலை யென்னுமொருவேதம்
வென்றிப்பரமும் நீயும் வேறில்லை யென்னுமொருவேதம்
துன்றுமதுவே நீயானாயென்றே சொல்லு மொருவேதம்.

(௧௪)

ஐ பாசமோசனவியல் (குறள்)

சீவனத்தாற் சீவனெனல் சீவமிறந்தாலிந்தச்
சீவனே யந்தச்சிவம்.

(௧௫)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபின்
நானே பிரமமெனநாடி.

(௧௬)

உள்ளமசையாதயர் துருவன் போனிற்கில்
வள்ளலுருவானாய் மதி.

(௧௭)

ஐ தசகாரிய உபதேசம் சிவபோகம்.

நானே சிவன் சிவனே நானென்று நாடிவெறுங்
தானுகிரின்ற நிலைதானன்றோ.

(௧௮)

ஐ ஞானவிளக்கம்.

சுத்தசிவம் நீயென்று சொல்லினான்.

(௧௯)

ஐ அத்துவிதக்கல்வேண்பா.

ஈசன்வேறியான்வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரெனக்கண்டு நினையென்றான்.

(௨௦)

ஐ கர்நாமீர்தம்.

சைவசித்தாந்த மெல்லாம் தானவனுகிரிற்றல்
மையறுவேத சித்த மற்றது நானேயென்னல்
உய்வகைக்கிரண்டு மொன்றென்றோதி யென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்த சற்குரவனீயே திருப்புலி வனத்துளானே.

(௨௧)

ஐ சிந்தனைவேண்பா.

அதுவே நீயாமென்றரு மறைகள் சொல்லும்
எதிர்சிவனே நீயானாயென்னு—முது சைவம்
வேறேவேறன்றோ சொல்வேதியனே விண்விசும்பும்
வேறே வேறன்றோ விளம்பு.

(௨௨)

ஐ பழமொழியுபதேசம்.

முப்பாழும் பாழென்றறைந்தார் திருமூலர்
அப்பாழும் பாழென்றறைந்தார் சடகோபர்.

(௨௩)

ஷை நிராமயஅந்தாதி.

மெய்யைப்பொய்யென்றான் வெளியைநல்லவீடென்றான்
சைவத்துரைகாழிச் சம்பந்தன் - ஐயமற
பின்போதம்போமிடத்தே நீயேசிவமென்றான்
என்போதத்துள்ளேயிருந்து. (க)

உற்றுணரின்னீயே யுயர்பிரமமென்பதும்
மற்ற சிவன்றூனாய் வகுப்பதும் - முற்றும்
இறந்தவிடத்திரண்டுமேகமென்றான்
சிறந்த சீகாழிவருவதே. (எ)

அஞ்ஞான நிவர்த்தி.

ஊனிறந்துயிரிற் துணர்விறந்துளமிறந்து
தானுயர்பிரமிறந்து தகுமன முதலிறந்து
வான்முதல் முழுதிறந்து வளரொளியாகிரின்ற
தானிறந்திருந்த வின்பந்தனை யுரைசெய்யலாமே.

துமாபதேவர் பெரியநாயகியம்மன் பதிகம்.

விரிவுறுமுருவ நாமமதகற்றின் விடயங்கள் விளங்குரூவதனான்
மருவுறுபொறிபோம்பொறியறக்கரணமாய்ந்திடுங்கரணமாய்தலினால்
புருடன் முன்னேழுஞ்சுத்தமோரைந்தும்போமிதாற்சச்சிதானந்தங்
கிரியையற்றிலங்குமென்றனர் விருத்தகிரியமர் பெரியநாயகியே. (க)

அத்துவிதவுண்மை.

தன்னைச்சீவனெனத் திரிவாய்த்தானின் றுணர்தலஞ்ஞானம்
தன்னைப்பிரமமெனத் துணிவாய்த்தானின் றுணர்தலே ஞானம். (எஅ)

ஷை பிரமானுபவஅகவல்.

நானாரெனவே ஞானநற்குருவை
வினவிடிவித்தகை விளங்கிய பிரமம்
நீயேயென்று நிச்சயமாகத்
தத்துவமசிகொடு சாற்றினனன்றே.

சிவநெறிப்பிரகாசம்.

ஞானமுடன் ஞேய ஞாதருவென்று மூன்றுநாடாமல்
தானதுவாய் நண்ணியிடரூனே—யூனமிலா
உன்மனைக்கு மேலான முத்தியுற்றது
நின்மலதுரியா தீதமெனவுரைப்பர்.

அவிரோதவுந்தியார்.

நானற்றபோதத்தேநானமுத்தியை
நானெங்ஙனஞ்சொல்வதுந்தீபற
நான்மறைக்கெட்டாதென்றுந்தீபற

(சுஎ)

கைவல்லியம் தத்துவவிளக்கம்.

தன்னையுந்தனக்காதாரத்தலைவனையுங் கண்டானேல்
பின்னையருத்தலைவன்றூனாய் பிரமமாய்ப்பிறப்புத்தீர்வன். (உ0)

கடநீரின்மேகநீரிற் கண்டவானிரண்டும்பொய்யே
குடவானும்பெரியவானும் கூடியொன்றாமெப்போதும்

வேதாந்தசங்கைநிவாரணம்.

சூக

இடமானபிரமஞ்சாட்சி யிரண்டுமெப்போதுமேகம்
திடமாகச்சுவானுபுதி சுவோகமென்றிருந்திடாயே. (அஉ)

தானாகும்பிரமரூபஞ் சற்குருநூலாற்றோன்றும். (அஅ)

அதுநீயாகும் நீயதுவாகுமென்னும் அர்த்தமு மகண்டமென்றே யசிபத
ஐக்கியங்காட்டும். (அக)

வேதாந்ததுளாமணி.

விடயமது சிவ சீவர் தமதேகத்துவமாம். (க)

நீ கடவுள் சொரூப நிசஞ் சச்சிதானந்த நித்தியம் பூரணமாக நீ நீனைந்து
கொள்ளே. (உக)

இகலிலா அறிவு மாத்திரமாகின்ற இலக்கியமாம் பிரமகூடத்த வயிர்
கொள்ளிற், புகரிலா அது இதுவே இது அதுவே யென்னப் பொருந்து தாதா
ன்மியம் வந்துறும். (கஉச)

என்று மெவ்விடத்தினுமோருடம்பு முறாதொன்றா யிருந்த சச்சிதானந்த
சிவசொரூபமாதல், நன்றிதரு விதேககைவல்லிய மென்றிசைப்பார். (கஅஉ)

மெய்துஞானநிலையம்.

பூதபௌதிகமாய்ப்பொலிபேதமும்

ஏதமின்றியிருஞ்சிவமாய்விடப்

போதமாம் அனுபூதியிற் கண்டவர்

ஆதியாம் அதிவன்னாச்சிரமரே.

சமாதி.

ஆதலாலாகாயத்திற் கடாகாயம் வேறாநாற்போல்
பேதமிலான்மா சிவன்பரனெனப்பிராந்தியாவே
யோதிடாரின்றதன்றி யுணர்வுடைப்பேதமின்றா
னீதியினிறைந்த சிவனிலையதிவண்ணமென்றே.

மெய்ம்மொழி.

தாக்கிலா ஞானயோகத் தன்மைதான் யாதோவென்னில்
சாக்கிரங்களுச் சுழுத்திதரியந்தான் துரியாதீதம்
சாக்கிரமதனிற்கண்டு சுதூர்த்தசுகரணம்யாவும்
சாக்கிராதீதமாதல் தற்பரமாவதென்றான்.

திருவம்மாலை.

உண்டதேக்கிட்டெங்குமொன்றானென்மாலை
உண்மைக்கோருத்தரந்தானில்லகாணம்மாலை.
சத்தியமானது சத்தேகாணம்மாலை
தற்போதம் பேரனவிடந் தற்பரமாம்மாலை.

சிவாநந்தமலை.

மித்தையுடற்கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச் - சுத்தத்
தனியாகித்தானும்போய்த் தற்பரமாய்விட்டாற்
சனியானினு சத்தியம்.

திருப்போருச்சி சந்திதழறை அட்டகம்.

அறிவோடறிபவனரியவரு பொருளடைய பொருபொருளாகியே. (ச)

தத்துவராயர் மோகவதைப்பாணி சசிவன்னபோதம்,

ஊக்கியப்பரசீவர் தங்களுடம்பிரண்மெலக்கண

வாக்கியப்படி நீக்கினாலொருவத்துவே பரவத்துவே.

(எக)

ஹை துணலைவாழ்த்து.

நாமொழிந்து சிவமாயிருந்தமை பாடரே.

(சு)

ஹை பாடுதுறை.

ஊனேமறிவதென் றூதடாகாளம்

உணர்வேபிரமமென் றூதடாகாளம்

நானே அவனாமென் றூதடாகாளம்

நானாவதில்லையென் றூதடாகாளம்,

ஓர்னசதகம்.

இயம்புஞ் சாதிமூன்றுமிறந்துள பிரமந்தானும்

முயன்றுணர்கின்றஞானங் கைவரில்முத்தியெய்தும்.

அனுபவதீபிகை.

மெய்ப்படுசிவத்தோடொன்றாகாவிடில் பவமேவுமன்றே.

தாயுமானவார்.

தன்னையறிந்தவர் தம்மைத்தானாகச்செய்தருளுஞ்சமத்தை,

அத்துவிதமான ஐக்கிய அனுபவமே,

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்றால்

நின்மயமா எல்லாம் நிகழும் பராபரமே,

என்னைத்தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார்த்தோழி,

அதுவானாலதுவாவர் அதுவேசொல்லும்.

யானெனல்காணென்பூரணநிறைவில் யாதினுமிருந்தபேரொளிநீ

தானெனநிற்குஞ்சமத்துறவென்னைத் தன்னவனாக்கவுந்தருங்காண்,

எனதென்பதும்பொய்யானெனல் பொய்யெல்லாமிறந்தவிடங்காட்டும்

நினதென்பதும் பொய்யீயெனல்பொய் நிற்குநிலைக்கேநேசித்தேன்.

போதமென்பதேவிளக்கொவ்வும் அவித்தைபொய்யிருளாம்

தீதிலாவிளக்கெடுத்திருடேடவுஞ்சிக்கா

தாதலால் அறிவாய் நின்றவிடத்தறியாமை

யேதுமில்லையென்றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும்.

இனி வேறு விஷயத்தினைப்பற்றிப் பேசுவாம்.

இவ்வளவு ஆபாசங்களைப் பேசிவிட்டு அதோடு நில்லாமல் “மாயாவாதிகள் கொள்கைகள் இங்ஙனம் வெறும் பொய்யா யொழிதலின், அவர் கொள்ளும் கேவலத்துவிதம் நாஸ்திகவாதமாதலன்றி, அத்துவிதச் சொற்குரிய பொருளாகா தென்க” என்று கூறி, தாம் மாயாவாதி யல்லரென்றும், தமது வாதம் உண்மையென்றும், தாம் ஆஸ்திகரென்றும், வேதாந்திகள் நாஸ்திகரென்றும் காட்டினார். சுமார் ஒரு வருஷமாக இப்பத்திரிகையை வாசிப்போ ரெல்லாம் பரசமயகோளரியும் அவர் கொள்கையை மெய்யெனக்கொண்டவரும் மாயாவாதிகளென நன்றாயறிந்திருக்கின்றார்கள். இதுவரையில் செய்து வந்த வாதத்தால் கோளரியின் வாதம் தூர்ப் பல வாத மென்றும்,

பொய் வாதமென்றும் அறிவார்கள். அன்றி 1892ம் வருஷம் சூலை 23வ் பிரமவித்தியாவில் சுதேசியால் எழுதப்பட்ட * “ஆஸ்திகநாஸ்திக” மென்னும் விஷயத்தால் இவரது சித்தாந்தம் மூன்றி லொரு பங்கு ஆஸ்திகமும் இரண்டு பங்கு நாஸ்திகமா மென்றும், அதுவும் வேதாந்திகளை நோக்க முற்றும் நாஸ்திகமாமென்றும் வெ ட்டவெளியாய் விட்டமையால் இனி இவரது ஆஸ்திகம் வீட்டினுள் பிரகாசிக்கும் ஆஸ்திகமாமேயன்றிப் பகிரங்கத்தில அதிலும் ஆரா ய்ச்சியில் பிரகாசிக்க மாட்டா தென்பதை யறியக் கடவர். இப்பிரம வித்தியா பத்திராதிபர் எழுதிய அத்துவிதவிசாரத்தால் இவர் அத்து விதியாகாரென்பதும், வேதாந்திகளை அத்துவிதிக ளாவாரென்பதும் நிலைப்பட்டு, இவரது போலி அத்துவிதவாதம் ஒய்ந்து தலை சாய்ந்து மாய்ந்தது. தடுக்கமுடியாத மாயாவாதியும் நாஸ்திகவாதியும் போலி அத்துவிதவாதியும் பொய்வாதியுமான இந்தக்கோளரி : அங்ஙனமில் லாதாரை அங்ஙனமாக எழுதுதற்குக் காரணம் பேராசையும் துரபி மானமுமேயாம்.

முடிவாக “இத்தன்மையுடைய வாதிகள் தாம் அத்துவித வாதிக ளென்று எழுதல் சிறப் பன்று. சூனிய வாதிகளென் றெழுதலே அவர்க்குச் சிறப்புடைத்தாமென்க” என்றார். இவர், உலகமெல்லாம் சிவ திருஷ்டியில் சூனிய மென்றும், உயிர்கள் சிவ திருஷ்டியில் அசத் தென்றும் கூறும் மதஸ்தரா யிருப்பதாலும், மாயையிவ் வுலகுக்கு முதற் காரணமென்று சொல்லுகிறவ ராதலாலும் இவரையும் இவர் நண்பரையும் சூனிய வாதிகளென்றும் மாயா வாதிகளென்றுங் கூற யாதுந் தடையில்லை. அவ்வாறு வேதாந்திகளைச் சொல்லப் படாது; சொல்ல நியாயமுமில்லை. அவர்கள் உலகையும் ஜீவர்களுயுந் சூனிய மென்றும் அசத்தென்றும் சொல்லுகிறதில்லை; அநிர்வசனமென்கிறா ர்கள். அன்றி உலகிற்கு மாயை முதற் காரண மென்று சொல்லாமல் சிவமே முதற் காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். மேலும் ஜக ஜீவர்க ளைச் சிவத்தினும் வேறல்ல வென்கிறபடியால் வேதாந்திகள் சிவா பேதவாதிகளான அத்துவிதிகளென்பது திண்ணம்; இவர் சிவத்துக்கு ஜகஜீவர்களைப் பேதங்கூறுகின்றமையால் சிவ ஜீவஜகபேதவாதியான துவிதவாதியென்பது திண்ணத்தினுந்திண்ணம்! இனி, இவர்: தமமத த்துக்குரியவாறு துவிதவாதியென்றும் பேதவாதியென்றும் சூனிய வாதி யென்றும் மாயாவாதியென்றும் நாஸ்திகவாதியென்றும் பொய் வாதி யென்றும் பெயர்பெற்று வெளிப்படுவதே நியாயமும் அழகு மாம். அங்ஙன மின்றித் தமது பேரைப் பிறர்க் கீவதும் பிறர் பெய ரைத் தாம் ஆதீதமாய் அபகரிப்பதும் நியாயமு மன்று; அழகு மன் றும்.

இதுவரையில் எழுதிவந்த நியாயங்களால் கோளரி ஆகேஷித்த ஆகேஷபங்க ளெல்லாம் சூரியன் முன் பனி போலவும் இருள் போல

* ஆஸ்திகநாஸ்திக விஷயம் இதன் முடிவிற்கு காணலாம்.

ஒழிந்தனவாம். இனி யாதேனும் ஆகேஷப முளதேல் அதைத் தயைசெய்து வெனிப்படுத்தக் கோருகின்றோம்.

உலகத்தாருண்டென்பதில்லென்பான்வையத் தலகையா வைக்கப்படும். (குறள்)

பிரமகீதை ஐதரேயஉபநிடதார்த்தம்.

தத்தமாலாந் பெத்தவாதியர் தாந்தங்களிற் றுங்கடர்க்கங்கள் கத்திடாநிற்கும் பரிசெலாஞ் சுருதியிருதிகள் கருதியதழிக்கும் சுத்தமாவிருத்தமாகு மென்றேயென்றுணிவு தொல்பிரவியிற்சுழல்வார் சித்தமானதுபோயிவற்றிலே காதல்செய்யுமுன்செய்ததீவினையால். (௬)

காதலாற்றத்தங்கடவுள் ருளாற் காலபாகத்தினுலறத்தாற் போதராதலினால் வேதவாதத்தைப் பொருந்துவர் புகன்ற அவ்வடைவே வேதவாதத்தை மேவுநல்வினையினால் விருப்பினுன்றிமேவினரும் சாதலானதும் பிறத்தலுமில்லாத் தற்பதந்தன் னையே சார்வார். (௭)

வான்கருதிய மறைவழியைவிட்டுமேற் றான்கருதுதல் சதுரன்று தன்கையில் தேன்கமழ் திரளையைச் சிந்திச்சந்தியாக் கூன்கையில் விழுந்துளிகொண்ட தன்மையே. (௮)

பொருள்கொண்ட மறைநின்று புகல்கின்றதுணரா மருள்கொண்ட சமயங்கள் மதிக்கொண்டுகதிபா யருள்கொண்ட பரவின்பமடைகின்ற வவர்போல் இருள்கொண்டு பொருள்கண்ட வவரன்றியிவரார். (௯)

வேதஞ்சொன்னபடி யொழியவேறுஞ் சிலகலைகளினை யோதுந்திருமருவி மறையோதுஞ் சிவனிருகமலப் பாதந்தொழி நினைவிலர்கள் பாசண்டிக ளெனவறிக தீதொன்றிய வவர்களுகொடுசெருங் கலர்களுமவர்கள். (௧௦)

காதும்வாதியர்களாலே கலியுகத்துள்ளோர்கெட்டு வேதமோதியவாசெய்யார் மிருதிகொல்வதுஞ்செய்யார் பூதியுமணியார்ஞான சாதனபூதமாக வோதுவதொன்றுஞ்செய்யா ரொழிந்ததே யுகந்துசெய்வார். (௧௧)

தருமமதறிவில் பாசண்டர்தங்களை மருவலால் வேதமாவாக்கியப்பொருள் கருகிடார் அதுகரமணியிற் காட்டிடுங் குருவையும் வழிபடார் குதர்க்கமேவலார். (௧௨)

ஷே கேனோபநிடதார்த்தம்.

பரமாத்துவிதஞானியே பரதேவதைதானவனையித் திரமுத்தியானிங்குச்செப்பும்பொருள்செய்வினையாலும் உரமாந்ததீசிகௌதமனாஹண்டாஞ் சாபவுரையாலும் கரமாமனுடர் நெஞ்சதனில் காதல்செய்யா தொருகாலும். (௧௩)

ஷே பிரகதாரணிய வுபநிடதத்தில் மைத்தீரேயப் பிராமணர்த்தம். வேதநூல் மிருதிபுராண மத்துவிதமெய்மையேவிளம்ப மெய்த்தர்க்கஞ் சாதியாநிற்கத் தத்துவஞானத் தவருமிப்பொருளையேசார ஆகியாஞ் சிவனாராயணனானிங்கறைந்ததும்பேதமாயிருக்க வாதியாமொருவர்க்கிதையனாதரித்தல்மாயயினுடையவல்லபமே. (௧௪)

மு ந் றி ந் து.